Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEȘTI

RĂZBOIUL ÎNGERILOR ȘI CREAREA OMULUI

EDITURA LARRY - CART

Dr. AUREL POPESCU BĂLCEŞTI

RĂZBOIUL ÎNGERILOR ŞI CREAREA OMULUI

Tiparul executat sub comanda 50 383
Pregătirea formei și imprimarea
R.A.I. „Coresi"
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Dr. AUREL POPESCU BĂLCEŞTI

RĂZBOIUL ÎNGERILOR ŞI CREAREA OMULUI

EDITURA LARRY-CART

CUVÂNT INTRODUCTIV

Sunt oamenii de pe pământ cu toţii spirite luciferice? Ne reîncarnăm conform Karmei fiecăruia, tocmai pentru a ne pútea elibera de acest păcat strămoşesc?

Rămânem spirite luciferice, atât timp cât va dăinui planeta noastră?

A reuşit Isus Hristos prin naşterea Sa, în afara păcatului luciferic, prin moartea şi învierea Sa, să ne mântuiască de acest păcat?

Acestea sunt ideile pe care doresc că le dezvolt în această carte, iar răspunsurile la aceste întrebări, rămân teme de referinţă pentru posteritate.

În fond totul porneşte de la marea bătălie cerească a îngerilor, prin răzvrătirea celui mai luminat Arhanghel al lui Dumnezeu, Lucifer, care în lumea astrală, a dorit să cunoască dragostea carnală a femeii fizice.

Dorind să-şi creeze o lume a lui, independentă de ordinea lui Dumnezeu, considerându-se el însuşi la fel de puternic ca Dumnezeu, şi-a creat o planetă a lui, imediat după desprinderea planetelor Marte şi Jupiter

din Soare; planetă care a fost distrusă odată· înfrângerea lui.

Dumnezeu le-a îndeplinit însă dorinţa, creind oamenii fizici care să se înmulţească prin viaţă conjugală, dar în schimbul acestei dorinţe, din oameni astrali nemuritori, au devenit oameni fizici muritori, însuşi Pământul cu aceste spirite luciferice, fiind blestemat de Dumnezeu.

Plecând de la aceste teze ale doctrinei cosmogoniei ezoterice occidentale, am dorit să fac cunoscută această doctrină, ca fiecare să înţeleagă în felul lui, dacă ea este credibilă sau nu.

AUTORUL

MAREA BĂTĂLIE CEREASCĂ ŞI SENSUL CREAŢIEI

Divinitatea a creat nenumărate corpuri cereşti, de diferite mărimi şi alcătuiri, care sunt grupate în sisteme solare ce îşi urmează continuu poziţiile lor în univers.

Întreaga existenţă a lumilor, este creaţia lui Dumnezeu, spiritul său se află în tot ceea ce se numeşte materie, de la mineral la plante, apoi la animale şi la om.

Trebuie subliniat că întreagă creaţiune este datorită voinţei lui Dumnezeu, a spiritului şi a forţei sale căci Dumnezeu ca atare, se află deasupra creaţiunii. Materia este supusă legilor imuabile ale devenirii şi descompunerii; legile naturii care în fond constituie voinţa lui Dumnezeu şi care în permanenţă face să apară şi să dispară materia, voinţă care se extinde asupra lumii vizibile formate din materie densă cât şi a lumilor invizibile, formate din materie fină. Aceste legi divine, sunt neschimbate şi desăvârşite. Ciclul

creaţiunii este infinit, fără sfârşit, în permanentă devenire, dispariţie şi reformare.

Fiecare parte a creaţiunii are ciclul său, de unde începe descompunerea, pentru a reîncepe din nou recompunerea. Acest ciclu veşnic, se referă atât la mişcarea pământului şi a altor planete din jurul Soarelui, precum şi la toate sistemele solare care execută propriile lor mişcări de rotaţie şi revoluţie. Fiecare corp ceresc îşi are destinul său stabilit de divinitate, iar atunci când va trebui să-şi încheie ciclul său evolutiv, aceasta se va întâmpla indiferent de starea acestuia, sau de locuitorii săi.

Odată cu această descompunere planetară, spiritele oamenilor ce au trăit pe această planetă, vor fi supuse unei judecăţi şi conform faptelor săvârşite de omul în care spiritul şi-a trăit viaţa planetară, vor fi ridicate spre conştiinţa cosmică sau vor fi retrimise la noi încarnări în materie, pe planeta Pământ, sau pe alte planete. Cu cât spiritul aspiră spre legături mai strânse cu materia, cu atât este mai inferior.

În ciclul veşnic al universului, în permanenţă se crează şi se descompune materia, de la atom până la aştri. Din nebuloase dense, se formează corpuri cereşti, care sub acţiunea legilor divine, zise naturale, se grupează în sisteme solare, care rotindu-se în jurul axei proprii, urmează împreună marele ciclu evolutiv, care este veşnic.

Lumea care se formează la început, este formată din materie fină, invizibilă ochiului liber, această materie

fină se concentrează apoi şi formează materia densă care poate fi vizibilă ochiului liber. Şi materia fină creată de divinitate, parcurge un ciclu veşnic evolutiv. Materia fină din care este creat omul, respectiv corpurile sale astrale şi eterice, sunt supuse aceleiaşi transformări, de îndată ce ele s-au desprins de corpul fizic după moarte.

În ceea ce priveşte formarea sistemului solar, ultimele cuceriri ale ştiinţei nu mai sunt de acord cu ipoteza evoluţionistă, precum că planetele sistemului solar şi sateliţii acestora s-ar fi desprins din Soare. Aceasta se observă atunci când se studiază structura şi compoziţia Pământului, Lunii şi celorlalte planete, constatându-se că acestea nu sunt de ceeiaşi natură. Numai Pământul are o hidrosferă, o atmosferă şi numai pe el se află viaţa, fapt dovedit de aselenizările pe Lună.

Atât pe Marte cât şi pe Lună se găsesc urme de natură catastrofică, care au dus la distrugerea formelor iniţiale.

Pământul şi Luna, sunt de structură chimică a rocilor, foarte diferite, ceea ce denotă că Luna s-a format în alte condiţii decât Pământul. Deşi nu s-au studiat încă mostre de roci de pe alte planete, este greu de admis acum după ce s-au studiat rocile de pe Lună, că acestea ar avea aceeaşi compoziţie chimică ca şi Pământul.

Alţi factori care par să confirme această concepţie sunt următorii:

— înclinaţia extremă a orbitelor lui Mercur şi Pluton cât şi aceea a asteroizilor, meteoriţilor şi cometelor, faţă de planul Soarelui;

— rotaţiile axiale retrograde ale lui Uranus şi Venus faţă de Soare, căci dacă toate planetele sistemului solar s-ar fi desprins de Soare, ele trebuie obligatoriu să prezinte acelaşi sens de rotaţie axială ca şi acesta, presupunându-se că ele s-au desprins din Soare în urma acţiunii forţei centrifuge, create de rotaţia axială a Soarelui, deci este logic ca aceste planete să prezinte acelaşi sens de rotaţie, în jurul axei lor şi nu invers;

— o treime din sateliţii planetelor au orbite retrograde faţă de sensul de rotaţie al planetelor respective.

Aceste date nu pot fi explicate decât dacă admitem crearea lor de către Divinitate.

Originea materiei, legile naturii, stelele şi galaxiile sistemului solar şi pământul, întregul cosmos, de la atom la galaxii, sunt creaţii ale Divinităţii.

Scopul creerii pământului, a fost ca pe acesta să se poată dezvolta viaţa, de la plante, la animale şi în cele din urmă la oameni.

Materia primordială a universului din care Dumnezeu a creat omul şi toată creaţia Sa, este, eterul universal, acela care face ca energia electromagnetică, gravitaţională sau nucleară să se propage în univers, sub forma ondulatorie. Toate aceste energii, se propagă cu o viteză de 300.000 km/secundă.

Referitor la procesul creaţiei omului, se poate pune întrebarea dacă acesta este un accident, sau era în planul de creaţie al divinităţii. Ca să răspundem la această dificilă întrebare, trebuie să răspundem mai întâi care a fost scopul divinităţii atunci când a creat omul, dacă acesta a fost creat conform unui plan preconceput.

Pentru ambele întrebări, trebuie să ne referim la marea bătălie cerească, în care Lucifer, ca cel mai luminat dintre arhanghelii lui Dumnezeu, se răzvrăteşte şi cere independenţă faţă de Dumnezeu.

Se susţine că Lucifer, ocupa cea mai înaltă treaptă în ierarhia îngerilor, fiind Heruvimul care acoperea chiar tronul lui Dumnezeu. Această răzvrătire, a avut loc în lumea astrală pe Muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu, şi această răzvrătire a dus la alungarea lui Lucifer şi a spiritelor ce l-au susţinut, pe Pământ.

Iată ce spune relatarea lui Ezechiel, despre acest eveniment: „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiurea în tine... de aceea te-am aruncat de pe Muntele lui Dumnezeu şi te nimicesc, Heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare, ţi s-a îngâmfat inima, din pricina frumuseţii tale, ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta, de aceea te arunc pe Pământ" (Ezechiel 28: 15—17).

S-a sugerat chiar ideea că Dumnezeu nu ar fi avut în plan crearea Pământului, dacă nu ar fi avut loc răzvrătirea lui Lucifer.

Acest aspect al problemei implică însă comentarii contradictorii cu relatările biblice.

În fond despre ce este vorba?

Din cosmogonia ezoterică, la care face apel şi Biblia, dar în mod simbolic, metaforic, în stadiul spiritual denumit Soare, atunci când acesta se desprinde din nebuloasa primitivă, s-au format oamenii astrali, care prezentau corp eteric şi corp astral. Aceşti oameni astrali, erau nemuritori şi erau creaţia lui Dumnezeu, ei nu aveau sex, erau oameni astrali androgini şi aveau deci o înmulţire asexuată. Lucifer cunoscând planul de creaţie divină, nu a mai ascultat de legile divine de supunere faţă de Dumnezeu şi a cerut independenţă, considerându-se şi el, cu aceleaşi puteri Dumnezeieşti. Pentru a ademeni o parte din îngeri, el a prefigurat chipul femeii fizice şi le-a prezentat viaţa sexuală cu tentaţiile ei în lumea fizică, pe care dorea s-o construiască. În acest scop după desprinderea planetelor Marte şi Jupiter din Soare, el vrea să-şi construiască o planetă în care să-şi pună în aplicare propriul său plan de creaţie. În urma marei bătălii cereşti a îngerilor, Lucifer şi îngerii care l-au urmat, au fost înfrânţi, iar planeta pe care el urma să şi-o formeze, a fost distrusă. În acest moment Dumnezeu hotărăşte expulzarea lui Lucifer şi a îngerilor ce l-au sprijinit pe viitoarea planetă care tocmai era în formare, adică pe Pământul primitiv, din care spiritual, făcea parte şi spiritele ce au format Luna fizică.

Iată deci că pe Pământ, apare astfel chipul bărbatului şi al femeii în corpuri fizice şi începe înmulţirea oamenilor pe cale sexuată. Întrebarea care se pune este aceea de a se răspunde, dacă Dumnezeu ar mai fi creat pe om cu corpul său fizic, dacă nu ar fi avut loc această răzvrătire Luciferică, adică dacă crearea omului fizic, nu era în planul iniţial de creaţie a lui Dumnezeu.

Dacă acest plan ar fi existat, blestemul divin adresat omului pe Pământ, descris de Biblie, nu ar avea nici un sens.

Moartea, care în mod inevitabil survine odată cu apariţia corpului fizic, este urmarea acţiunii entropiei (a doua lege termodinamică) care acţionează asupra tuturor lucrurilor şi fiinţelor, lege creată de Dumnezeu) sau această moarte se datoreşte blestemului divin?

Lucrurile se corelează foarte bine şi cu doctrina creaţiei care face aluzie la păcatul biblic şi care admite că datorită acestuia, omul trebuie să se purifice spiritual şi să se elibereze de influenţa luciferică, iar aceasta se poate face prin rugăciuni către divinitate, prin pocăinţă şi isprăşire. Aceasta ar explica şi suferinţa la care este supus omul, căci numai prin această suferinţă în materie, pe care însăşi spiritele răzvrătite au dorit-o, îşi pot răscumpăra libertatea de a se putea desprinde de influenţa luciferică.

Mergând mai departe, procesul reîncarnării care este tot o lege divină ar avea acelaşi scop, acela de a da posibilitatea spiritelor venite la reîntrupare să

poată să se purifice în mai multe încercări, dacă într-o singură viaţă nu au reuşit, şi astfel ar putea să se întoarcă din nou în lumea spiritelor nemuritoare, a oamenilor astrali, ce i-au rămas credincioşi lui Dumnezeu.

Admiţând această ipoteză, trebuie să admitem atunci că numai spiritele răzvrătite, Luciferice, s-au încarnat în oamenii pământeni, cele necorupte de Lucifer, au rămas în lumea spiritelor, altfel spus toţi pământenii sunt purtători ai acestor spirite Luciferice.

Mai trebuie răspuns la o întrebare; complexitatea corpului fizic al omului a fost creată de Dumnezeu pentru a pedepsi aceste spirite ce şi l-au dorit, sau el a fost prefigurat de Lucifer şi Dumnezeu i-a dat posibilitatea de a-şi pune în practică planul său, Dumnezeu creind Pământul ca singura planetă din sistemul solar şi i-a conferit condiţiile pentru apariţia vieţii.

Chipul femeii şi înmulţirea sexuată, a fost dorit de Lucifer, dar aceasta a adus omului moartea. Moartea a intrat în lume numai când a intrat păcatul în lume (Romani 5;12-8-22).

Blestemul lui Dumnezeu adresat omului fizic, căzut în păcatul Luciferic, este astfel enunţat în Geneză: „Blestemat este acum Pământul din pricina ta... căci ţărână eşti şi în ţărână te ve întoarce" (Geneza 3;17-19). Este de reţinut faptul că Dumnezeu a blestemat Pământul din cauza omului (Geneza 3;17). Trebuie să înţelegem prin aceasta că omul fizic nu era în planul Divinităţii şi el a apărut numai ca imaginaţie a lui

Lucifer? Păcatul originar a avut loc în lumea astrală atunci când Lucifer se răzvrăteşte, nu pe pământ aşa cum greşit s-ar înţelege din relatările biblice, iar blestemul a introdus tendinţa universală spre moarte.

Al doilea aspect ca corolar al căderii Luciferice, este potopul biblic. Prin el se înţelege ura lui Dumnezeu faţă de păcat şi dorinţa Lui de a chema oamenii la pocăinţă. Orice activitate a omului din viaţă trebuie să-i amintească judecata blestemului şi judecata potopului, dar şi în cazul potopului biblic, se cere o lămurire. Este oare potopul lui Noe acela la care se referă Dumnezeu? Se ştie că acest potop a avut loc acolo unde se găsea Noe adică pe perimetrul Orientului Mijlociu, dar acesta nu putea distruge întreg Pământul şi tot ce era pe el. apoi se mai pune întrebarea de ce Dumnezeu care l-a creat pe om pe Pământ, cu sau fără planul Luciferic a dorit apoi să-i distrugă?

S-ar putea ca adevărul despre acest potop prin care într-adevăr Dumnezeu a distrus lumea să se refere la scufundarea Atlantidei, care are loc în urmă cu 800.000 de ani şi prin care au pierit sub ape, 2 miliarde de oameni, şi aceasta s-a datorat cultului Luciferic pe care atlanţii l-au ridicat la cel mai înalt grad.

Niciodată de-a lungul istoriei, acest cult al lui Lucifer şi magia neagră ca atribut Luciferic, nu au avut o asemenea dezvoltare. Tocmai aceasta poate fi interpretat ca blestemul prin care Dumnezeu a distrus lumea.

Dumnezeu a fost nevoit să spună: „Iată, am să-i nimicesc împreună cu Pământul" (Geneza 6;13).

La sfârşitul potopului, Dumnezeu a spus: nu voi mai blestema Pământul din pricina omului, pentru că, întocmirile gândurilor din inima omului, sunt rele din tinereţea lui şi nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut (Geneza 8:21).

După acest potop, Dumnezeu a lăsat omului liberul arbitru acela de a cădea sau nu în ispita Luciferică. Cu cât mai repede va evolua spiritul său, cu atât mai repede se va putea reîntoarce în lumea astrală, alături de spiritele rămase credincioase voinţei lui Dumnezeu, alături de spiritele rămase credincioase voinţei lui Dumnezeu, altfel vor trebui să sufere nenumărate reîncarnări şi nenumărate suferinţe în materie.

Iată deci că afirmaţia biblică referitoare la Geneză, trebuie analizată cu multă atenţie, căci Geneza nu trebuie înţeleasă ca şi cum creaţia pământului ar fi fost prima creaţie a lui Dumnezeu.

Creaţia Terrei, este urmarea evoluţiei ulterioare a primei sale creaţii.

În tot universul, sunt miliarde de sisteme solare şi miliarde de planete ale acestora. De ce să fi creat Dumnezeu pe om mai întâi pe Pământ, de ce din tot universul Dumnezeu a ales chiar planeta Pământ pentru a-şi săvârşi creaţia?

Este greu de acceptat ideea că Dumnezeu atât de perfect, ar fi putut crea direct şi fără o tranziţie Pământul de materie densă, pe de altă parte, Dumne-

zeu şi-ar fi creat o lume materială imediat în apropierea sa şi nu la periferia universului.

Corelat de creaţia divină a omului, este greu de acceptat ideea că paradisul descris de Biblie ar fi avut loc pe pământ căci este de neînţeles cum Dumnezeu i-a expulzat pe Adam, şi Eva din aşa-zisul paradis terestru, tot pe acest Pământ, de aceea paradisul biblic trebuie înţelès că se referă la oamenii astrali, care au preexistat oamenilor fizici de pe pământ, aceşti oameni astrali trebuie înţeleşi ca spirite, iar aceste spirite au fost create de Dumnezeu şi înainte de a veni pe Pământ, se găseau într-o stare de viaţă veşnică şi nu exista nici o deosebire de sex, căci ele se înmulţeau asexuat iar din punctul de vedere al treptei lor spirituale, ele erau diferite după gradul de perfecţiune pe care l-a creat Dumnezeu.

Ispitirea lui Lucifer, nu trebuie înţeleasă că ar fi avut loc pe pământ, cu atât mai puţin fiind plauzibilă legenda biblică a şarpelui, ce reprezintă pe diavol şi care ar fi ispitit-o pe Eva să guste din mărul pomului interzis, adică pomul cunoaşterii, astfel spus, Eva ar fi fost aceea de care s-a folosit diavolul în planurile sale, dar aceasta este o fantezie a Bibliei, pentru a face să se înţeleagă mai uşor rolul diavolului.

Totul s-a întâmplat deci în lumea îngerilor, acolo unde a avut loc acest război al îngerilor.

Actuala planetă Pământ, din punct de vedere spiritual, a cunoscut alte trei forme spirituale.

La început Pământul a făcut parte dintr-o nebuloasă primitivă a sistemului nostru solar, pe care cosmogonia ezoterică a numit-o perioada Saturn şi care nu trebuie confundată cu planeta Saturn actuală, care i-a supravieţuit ca un deşeu al acesteia. Din această nebuloasă spirituală, s-a desprins apoi Soarele primitiv, care se întindea până la planeta Jupiter actuală, este perioada spirituală denumită Soare.

Pământul, care era contopit cu Luna din punct de vedere spiritual, s-a desprins de Soarele primitiv şi acest astru spiritual Pământ-Lună în cosmogonia ezoterică poartă denumirea de Lună, o Lună primitivă spirituală, pentru a o deosebi de actuala Lună fizică, mai departe Pământul-Lună a expulzat din sânul său Luna şi a devenit planeta Pământ din zilele noastre.

Corpul eteric al actualului om pământean, s-a format în perioada Soarelui primitiv, iar corpul astral al omului, s-a format în perioada Pământ-Lună sau a Lunii primitive.

Mult mai târziu, adică pe planeta actuală, apare Sinea Spirituală, Eul, ca scânteie din Divinitate şi corpul fizic al omului.

Toată evoluţia spirituală a nebuloasei din care s-a format Pământul, era acţiunea directă a unor spirite plecate din imediata vecinătate a lui Dumnezeu, adică a Heruvimilor, Serafimilor şi Tronurilor.

Această nebuloasă spirituală se întindea cât distanţa dintre Soare şi actuala planetă Saturn, şi avea o formă de sferă.

Evoluţia pe mai departe a Soarelui primitiv şi a Pământului primitiv (Pământ-Lună) s-a desfăşurat sub acţiunea unor spirite mai puţin evoluate decât Heruvimii şi anume a spiritelor ce formează Dominările, Virtuţile şi Principatele.

Planetele au fost create de spiritele planetare, adică de arhangheli, Arhei şi Îngeri, spirite ce au fost create de Heruvimi.

Pe Soare, Heruvimii şi-au înzestrat creaţiile divine cu un corp astral, un organ de sensibilitate radiantă.

Arhanghelii sunt consideraţi ca primii oameni ai Soarelui primordial şi cei care au stăpânit acest astru.

Heruvimii formau 12 cete, ce înconjurau Soarele primitiv, ei simbolizând cele 12 constelaţii ale zodiacului.

Aşa cum am mai descris, din Soarele primitiv s-a detaşat primele două planete Jupiter şi Marte, după care a avut loc răzvrătirea Luciferică.

Războiul îngerilor, a fost prevăzut în planul Divinităţii, iar prezenţa şi poziţia lui Lucifer ar fi tot atât de necesară pe Pământ ca şi prezenţa celui mai înalt spirit, acela al lui Hristos, geniu al iubirii şi al sacrificiului.

Întreaga evoluţie a omului pe Pământ, este determinată de acţiunea acestor două genii: Lucifer, ca cel mai orgolios dintre arhangheli, care nu a mai ascultat de Dumnezeu şi nu vedea alt Dumnezeu în afară de el şi Hristos geniu al iubirii.

Arhanghelii, au conceput pe îngeri, ca prototipuri pure ale omului divin, ei aveau un corp eteric diafan, şi unul astral strălucitor, fiind entităţi androgine, din punct de vedere astral şi spiritual, deci fără sex.

Lucifer intenţiona să-şi creeze o planetă independentă de creaţia divină, dar aceasta a fost distrusă, din ea provenind asteroizii, meteoriţii şi cometele de astăzi, el nu dorea să mai urmeze lumea terestră ce era prevăzută în planul divin.

Pământul actual a fost creat pentru a permite coborârea omului din planul astral în cel fizic şi pentru a-şi crea o conştiinţă personală, prin dezvoltarea unor noi organe.

Pământul reprezintă polul masculin, iar Luna reprezintă polul feminin.

Apariţia sexelor pe Pământ, a determinat dragostea carnală, moartea şi reîncarnarea.

Entităţile spirituale create de divinitate, pornind de la perfecţiune, nu pot fi oamenii Pământului, căci acestea trebuie să existe aproape de această perfecţiune pentru a servi ca modele pentru fiinţele umane. Iată de ce paradisul biblic nu trebuie căutat pe Pământ.

Primele fiinţe au luat naştere din sfera centrală a divinităţii, iar Lucifer a fost trimis pentru un ajutor direct în creaţie.

După ce Lucifer în calitatea sa de trimis al divinului a falimentat în misiunea sa, altcineva mai puternic trebuia trimis pentru a salva creaţia, aceasta fiind Hristos.

În lumea astrală deci, înainte ca spiritele să fi ajuns în materie, acestea erau entităţi ideale şi se apropiau cel mai mult de perfecţiunea lui Dumnezeu, de îndată ce au luat forma fizică, ele au devenit muritoare şi inegale, căci supuse dublei acţiuni a spiritelor satanice şi a spiritelor bune, nu toate reacţionează în mod egal.

Cele care vor cădea sub influenţa spiritelor rele, vor pierde din puritatea spirituală şi după moartea materiei, adică a corpului fizic, rămânând independente datorită imperfecţiunii lor, este necesară reîncarnarea în nenumărate alte vieţi pământeşti, având posibilitatea purificării lor.

Expulzarea din paradis este astfel naturală şi indispensabilă pentru germenii spirituali ce trebuie să devină conştienţi, ea este o necesitate absolută pentru progres şi această expulzare s-a produs când germenii spirituali, au fost suficient de dezvoltaţi pentru a-şi continua evoluţia.

Pe planul materiei dense terestre, expulzarea spiritului intervine când maturitatea necesară este atinsă.

Omul astral se aseamănă cu Dumnezeu, nu omul fizic, căci nu bărbat sau femeie este chipul lui Dumnezeu, iar prin diferenţierea sexelor omul fizic cade sub stăpânirea înrobitoare a naturii feminine, diferenţierea între masculin şi feminin, fac ca omul să se despartă de omul astral, să coboare pe Pământ şi să devină izvor de dezbinare, de dorinţa de unificare. Această diferenţiere a omului androgin, în bărbat şi femeie nu duc însă în întregime la dezintegrarea totală a fiinţei

masculin-feminine astrale. Deci asemănarea cu Dumnezeu se păstrează în omul pământean atât în bărbat, cât şi în femeie, căci ambii sunt purtători ai unui spirit ce se întrupează în fiecare dintre ei şi aceasta ca scânteie divină, este nemuritoare, ea supraveiţuind morţii fizice. Viaţa sexuală a oamenilor pământeni este o continuă căutare a androgeniei pierdute, a reunirii masculinului şi femininului, într-o fiinţă unică aşa cum a fost în lumea astrală înainte de căderea în păcat a omului astral.

Omul devine robul atracţiei sexuale, jertfă a scindării sale decăzute. Cultul falsului din antichitate sau în timpurile noastre la japonezi, simbolizează setea reunirii sexelor despărţite, revenirea la unitatea sexuală cosmică, căci falusul (penisul) este singura modalitate de uniune a masculinului cu femininul.

Adam ca om astral, fără sex, ispitit de Lucifer, din pricina poftei sale, şi-a pierdut fecioria, această poftă a fost aceea de a dobândi femeia, prima femeie reprezentată de Eva biblică.

Isus Hristos ca om absolut şi desăvârşit, nu a cunoscut viaţa sexuală, necunoscând taina nunţii, întocmai ca primul om astral, primul Adam descris de Biblie, care era plin de castitate şi neprihănire, tocmai ca şi chipul lui Dumnezeu.

Hristos a restaurat chipul androgin în om şi i-a redat fecioria spiritului după moarte. El a reunit din nou masculinul şi femininul într-un unic chip androgin şi a devenit bărbatul fecioară.

Naşterea lui Hristos de către Fecioara Maria neprihănită, s-a făcut tocmai pentru ca femeia şi bărbatul să devină bărbat-fecioară. Însuşi Fecioara Maria, fiind născută din Duh, pentru a da naştere femeii fecioare. Cultul Fecioarei Preacurate, duce la cultul androginului ca fecioară divină sălăşluind în om.

Natura spiritului este de origine androgină pentru că fiecare spirit are în el însuşi natura sa corporală, căci în fiecare spirit este prezentă fecioara divină ca şi feciorul divin. Dacă nu ţinem seama de această concepţie de androgenitate a omului astral, ideea centrală a religiei, care susţine asemănarea dintre om şi Dumnezeu nu ar avea nici o culoare.

Voinţa lui Dumnezeu, poate fi primită numai de o fecioară curată, liberă de orice unire sexuală aşa cum a fost Fecioara Maria, adică fecioară terestră, în care a fost trezită fecioara astrală.

Căderea omului astral, a primului Adam celest pe pământ, ca o cedare a influenţei luciferice, a dus la o independenţă sexuală totală a bărbatului faţă de femeie, iar aceasta este izvorul tuturor slăbiciunilor lui, căci femeia este purtătoarea cosmică a stihiei sexuale şi dominaţia speciei asupra omului, se realizează prin femele.

Prin Fecioara Maria a început eliberarea omului de această dorinţă naturală, căci ea primeşte în pântecul său, pe noul Adam, omul desăvârşit, omul absolut, nu prin viaţa sexuală preconcepută de Lucifer, ci prin Duhul Sfânt.

Actul sexual dintre bărbat şi femeie tinde să reunească cele două sexe polare, pentru refacerea omului androgin, dar această sete ce chinuie omul, nu va duce niciodată la reunirea celor două sexe în formarea omului celest, aceasta nu se poate realiza în viaţa fizică, pământească. Se crează un cerc vicios, căci uniunea sexuală irealizabilă, este tocmai izvorul mortalităţii speciei umane.

De la sex începe descompunerea şi dezintegrarea personalităţii omului, iar prin sex, este nu numai izvorul vieţii ci şi al morţii, căci omul prin trupul fizic al celui ce se naşte este supus invariabil morţii astfel că procreaţia este pedeapsa actului sexual şi în acelaşi timp prin moartea fizică, ispăşirea păcatului lui.

Karma fiecărui om şi reîncarnarea este tocmai necesitatea naşterii şi a morţii, legată de păcatul originar, acela al alungării omului astral din aşa-zisul „Rai Biblic", grădina Edenului, în viaţa pământească, prin Karma omului este prestabilită alternanţa morţii şi a naşterii.

Legătura omului în spirit, este substituită de legătura în trup şi sânge, ori adevărata legătură, se face în spirit, căci numai atunci este posibilă victoria asupra morţii, nu naşterea în specie este adevărata naştere a omului, ci a doua naştere a omului, în spirit, este naşterea definitivă a omului, în viaţa sexuală nu se realizează nici uniunea bărbatului cu femeia, nici creaţia existenţei veşnice.

Cosmogonia ezoterică, emite concepţia că omul divin, omul astral, a fost alungat din Rai după ispitirea lui Lucifer, astfel el a luat chip de om fizic şi s-a materializat pe pământ sub forma de bărbat şi femeie, ounoscând moartea, dar prin aceasta trebuie să înţelegem că actuala formă fizică a omului şi existenţa lui pământească. este opera lui Lucifer? este greu de admis această idee, altfel omul nu ar mai fi existat în această stare, nu era prevăzută această lege pământească a omului?

Dacă această concepţie ar fi cea reală, atunci nu ar fi existat niciodată omul fizic şi ar fi rămas în nemurire ca om astral androgin?

Aceasta ar contrazice datele biblice privind crearea Pământului de către Dumnezeu aşa cum este descrisă în Geneză.

Cum Biblia a fost descrisă prin inspiraţie divină, nu se poate admite că divinitatea ar fi putut inspira în mod eronat pe cei ce au scris-o.

Că a existat o mare bătălie cerească între îngeri, aceasta poate să fi avut loc, că a existat un înger luminat Lucifer care nu a mai vrut să se supună legilor lui Dumnezeu şi că acesta îşi exercită în continuare acţiunea cu voia lui Dumnezeu. este cu totul verosimil, dar că oamenii şi-ar datora actuala lor înfăţişare şi viaţă pământească, ca creaţie Luciferică, este greu de admis.

Dumnezeu a dorit să trimită spiritul omului astral în sânul materiei fizice, căci numai în materie, supus dorinţelor acesteia, el poate rezista sau nu; ispitelor materiei şi se poate purifica sau nu.

Existenţa lui Lucifer, este tolerată de Dumnezeu căci în prezenţa acestuia, omul poate fi ispitit la rău, el având liberul arbitru de a păcătui sau nu.

Admiţând că inegalitatea dintre oameni se datoreşte inegalităţii puritătilor spiritului şi posibilităţii evoluţiei spirituale prin suferinţa în materie a omului, este de la sine înţeles că existenţa noastră pământească a fost concepută de divinitate la fel cum a fost concepută şi reîncarnarea, ca singura posibilitate pe care o are omul să-şi şteargă păcatele sale.

Embrionul uman, în primele 30 de zile de evoluţie intrauterină este un corp androgin, având ca şi omul astral prezente ambele posiblităţi de dezvoltare a sexului.

Numaî mai târziu, ele se diferenţiază într-un sex sau altul.

Referitor la această evoluţie, trebuie admisă influenţa spiritului ce vine la reîncarnare în determinarea unui sex sau altul.

Concepţia materialistă care susţine că această diferenţiere s-ar datora dezvoltării unuia din organele sexuale interne, ovar sau testicul şi că hormonii elaboraţi de acestea ar orienta dezvoltarea unuia din cele două posibilităţi prezente în organul primitiv, corpul lui Wolf, din care se formează aparatul genital, nu are susţinere, căci la acea vârstă a embrionului uman, aceste organe nici nu sunt dezvoltate ca să-şi elaboreze hormonii. Dar dacă ar fi aşa, cine hotărăşte în diviziunea zigotului (oului) ca să se dezvolte ovar sau testicul, ştiinţa nu a reuşit să dea un răspuns.

Spiritul ce vine la reîncarnare îşi crează corpul eteric al viitorului făt, conform destinului său astral, iar acest corp de energie formează organele corpului fizic, precum i-a fost stabilit destinul.

Dar mai este un aspect foarte important al apariţiei omului fizic pe pământ.

Doctrina ezoterică susţine că femeia a fost închipuirea lui Lucifer, atunci bărbatul a cui închipuire este? sau admitem că Dumnezeu a conceput pe bărbat, iar pe femeie Lucifer. Dacă ar fi aşa, ar însemna că influenţa Luciferică ar fi mai preponderentă decât cea Hristică, pentru că ştiinţa spirituală susţine că corpul eteric al copilului, se formează în special din corpul eteric al mamei, mai mult chiar, importanţa spermatozoidului ca element masculin al reproducerii, este inferioară ovulului plecat din ovarul femeii, iar aceasta se observă foarte bine în fenomenul de partenogeneză când un ovul nefundat de către un spermatozoid, poate da naştere unui embrion, sub influenţa unor radiaţii electromagnetice.

Mai mult chiar, acest embrion care se formează are acelaşi număr de cromozomi pe care îi are specia respectivă, deşi ovulul are numai jumătate din capitalul genetic necesar speciei, cum se poate explica aceasta, căci ştiinţa nu a reuşit.

Dar fenomenul partenogenezei merge şi mai departe în sensul că un ovul fără nucleu, anucleat, fără capital genetic cromozomial, dacă este fecundat de un spermatozoid, se formează un embrion cu caracterele ovulului, adică ale mamei, deşi ovulul a avut numai

citoplasmă, iar acest embrion care se formează are tot numărul corespunzător de cromozomi cât are specia respectivă.

Cred că acesta este cel mai elocvent exemplu că determinarea sexului este hotărâtă de influenţa determinantă a spiritului, care îşi creează corpul eteric iar aceasta la rândul său corpul fizic, conform predestinării pe care i-o dă divinitatea. Dacă nu am admite această constatare, am fi nevoiţi să acceptăm ideea că determinarea sexelor şi evoluţia omului pe pământ este hotărâtă de femeie, iar cum aceasta a fost concepută în forma sa fizică de Lucifer, conform cosmogoniei ezoterice ar însemna că întreaga noastră existenţă pământească, să fie condusă de Lucifer, iar această concepţie este inadmisibilă pentru biserică.

Dumnezeu nu a lăsat omul total dependent de influenţa Luciferică, el l-a lăsat sub influenţa ambilor poli, adică a binelui şi al răului, iar balanţa se va înclina de partea unde omul cade sub influenţa unuia din aceşti doi poli, conform liberului său arbitru.

Dumnezeu l-a trimis pe Hristos pe pământ tocmai pentru a face ca acele spirite venite în materie, să cunoască legile divine şi să se poată elibera de influenţa luciferică ce se exercită în permanenţă asupra omului pământean.

Se poate spune că scrierile biblice despre Geneză, nu trebuiesc considerate în maniera terestră, căci crearea Pământului este urmare a evoluţiei ulterioare a primei creaţii.

COSMOGONIA EZOTERICĂ

Apariţia omului pe Pământ în forma sa actuală, a fost precedată de o lungă evoluţie în lumea invizibilă, în lumea suprasensibilă.

Înainte de a intra propriu zis în descrierea cosmogoniei ezoterice, trebuie să amintim că fiinţa umană este formată din patru părţi: corpul fizic material şi vizibil cu ochiul fizic, două corpuri invizibile, unul eteric, care întreţine viaţa şi care din această cauză mai este numit şi corp vital şi un alt corp de energie de asemenea invizibil, numit corp astral, care este responsabil de senzaţiile noastre, de durere şi sensibilitate.

Aceste trei corpuri, sunt formate şi animate de scânteia divină din om, purtătorul Eului.

Prin transformarea celor trei corpuri de către Eul omului, se formează sufletul senzaţiei, sufletului raţiunii şi sufletul conştiinţei, iar pe o treaptă superioară în evoluţia omului se formează Sinea Spirituală, Spiritul Vieţii şi Omul Spirit.

Aceste părţi constitutive ale fiinţei umane, sau format în strânsă legătură cu dezvoltartea universului şi într-o strânsă legătură cu evoluţia planetei noastre.

Cosmogonia ezoterică se referă la existenţa şi evoluţia lumii invizibile, nu la evoluţia fizică a universului şi din această cauză, tema acestui capitol, pare a fi mai greu înţeleasă, fiind un subiect mai abstract.

În evoluţia sa, din punct de vedere spiritual, omul apare atunci când Eul, Scânteia Divină coboară în mijlocul celor trei corpuri, când acestea sunt deja dezvoltate într-un mod specific speciei umane.

Cosmogonia ezoterică, caută să răspundă la întrebarea cum s-au format şi cum au evoluat aceste trei corpuri, iar pentru aceasta trebuie să vedem care sunt cauzele spirituale active, în spatele fenomenelor materiale, căci acestea s-au format dintr-o stare anterioară, pur spirituală.

Obiectele, fenomenele şi fiinţele materiale, s-au condensat din lumea invizibilă a spiritelor, înainte de a fi o planetă fizică, pământul nostru a fost o planetă spirituală, iar anumite părţi ale acestei planete spirituale s-au transformat în materie fizică, dar şi după formarea lumii materiale, aceasta, adică materia fizică este condusă de spiritul universal care este factorul conducător şi diriguitor.

Aceste forţe spirituale, care au coborât şi s-au întrupat în om nu dispar odată cu moartea omului, căci deşi corpul fizic se descompune, forţele spirituale nu dispar, ele îşi lasă copiile lor, exacte, în temelia

spirituală a lumii, care este arhiva cerească, unde sunt depozitate toate fenomenele şi evenimentele care s-au petrecut în lume.

Dar aceste realităţi suprasensibile, nu pot fi cercetate decât cu ajutorul percepţiei suprasensibile, la care se poate ajunge în viaţa pământească, prin procesul de iniţiere şi pe care o vor percepe toate spiritele noastre după moarte, odată cu desprinderea spiritului de corpul fizic şi prin călătoria lui astrală.

Prin cosmogonia ezoterică, urmărim transformarea planetei noastre de la primele începuturi ale existenţei sale spirituale şi până în planul actual.

Pământul actual, este reîntruparea unei alte planete ancestrale, căci spiritualitatea planetei noastre a mai trecut printr-un fel de întrupare fizică. Astfel ajungem la un stadiu planetar fizic anterior, care mai târziu se spiritualizează, iar apoi printr-o nouă materializare să se transforme în pământul nostru actual. Mergând mai către începutul existenţei spirituale a universului, vom constata că procesul de reîntrupare al Pământului a mai existat încă de două ori, aşa încât Pământul actual, a parcurs trei stadii planetare anterioare separate între ele de stadii de spiritualizare. Pentru a înţelege această evoluţie trebuie să constatăm că în spatele realităţii fizice, se află o spiritualitate ascunsă.

Omul în actuala sa înfăţişare apare în timpul celei de a 4-a reîntrupări planetare, adică pe pământul propriu zis, pe pământul fizic, adică atunci când fiinţa omenească este alcătuită din cele patru părţi

constitutive ale sale, corpul fizic, corpul eteric, corpul astral şi Eul.

Omul nu s-a putut crea de către Dumnezeu, decât după evoluţia celor trei corpuri, care s-a făcut în întruparea planetară precedentă, când existau fiinţe numai cu cele trei corpuri, adică corpul fizic, eteric şi astral, fiinţe care nu aveau încă Eul.

Chiar în timpul celei dintâi întrupări planetare spirituale, a existat ceva din om, această primă existenţă planetară spirituală, se numeşte Saturn, a doua se numeşte Soare, a treia Luna, şi a patra Pământul. Nu trebuie confundate aceste denumiri, cu corpurile fizice ale planetelor ce poartă acelaşi nume.

Înăuntrul omului pământesc, se pot percepe în mod suprasensibil stadiile premergătoare ale evoluţiei sale.

Din cele patru părţi constitutive ale fiinţei umane existente astăzi, forma spirituală a corpului fizic este cea mai veche şi ea există deja pe Saturn când el a parcurs prima treaptă de evoluţie, fără a avea integrat şi un corp eteric, un corp astral sau Eul omenesc.

Această formă spirituală a corpului fizic, se materializează în cursul evoluţiei saturniene pentru a putea primi mai târziu corpul eteric sau corpul vieţii.

Pentru aceasta Saturn a trebuit să se spiritualizeze şi să se întrupeze ca Soare. În evoluţia pe Soare, forma spirituală a corpului fizic primeşte corpul eteric, iar în stadiul Luna i se alătură corpul astral. În acest stadiu,

corpul fizic este ridicat pe a treia treaptă de dezvoltare, iar corpul eteric pe a doua treaptă de dezvoltare.

Pe pământ celor trei corpuri, li se alătură Eul, astfel că pe Pământ, corpul fizic atinge a patrea treaptă de dezvoltare, corpul eteric pe a treia, corpul astral pe a doua, iar Eul se găseşte la prima treaptă a existenţei sale.

În corpul fizic al omului în al patrulea stadiu de dezvoltare se găsesc structuri pline de înţelepciune, ce aprind o perfectă armonizare şi colaborare între diferitele părţi ale organismului uman.

Corpul astral, este purtătorul plăcerii, al durerii, al dorinţelor şi al pasiunilor, dar el pe pământ nu a atins stadiul cel mai perfecţionat aşa cum l-a atins corpul fizic.

Din această cauză o mare parte a bolilor trupului se datoresc unor imperfecţiuni ale corpului astral care se transmit corpului eteric şi pe care acesta le transmite în corpul fizic. Aceste tulburări ale corpului astral, determină bolile fizice în viaţa viitoare, într-o nouă reîncarnare.

Din punct de vedere deci al ştiinţei spirituale, la începuturile sale, pământul a făcut parte dintr-o nebuloasă spirituală căreia i s-a dat numele de nebuloasă Saturniană, aceasta era o masă fierbinte, fără lumină, care avea forma unei sfere cu o rază care avea lungimea cât distanţa de la Soare la actuala planetă Saturn. În mijlocul acestei nebuloase spirituale, sub acţiunea Elohimilor, care au reprezentat duhul lui

Dumnezeu şi care aparţin celei mai înalte ierarhii, a puterilor numite şi Tronurilor lui Dumnezeu, la suprafaţa acestei nebuloase se ridicau trombe de căldură de formę ovoidale.

Sub acţiunea acestor puteri sau renăscut alte spirite denumite Arhei care se găseau într-o stare latentă. ei provenind dintr-o precedentă evoluţie cosmică şi .care se mai numesc spiritele începutului. Aceste spirite ale începutului îşi trăgeau forţa vitală din trupurile Tronurilor pe care aceştia şi le-au sacrificat, astfel că din aceste trupuri, ieşeau trombele de căldură de la suprafaţa nebuloasei Saturn. Această nebuloasă comportându-se ca o fiinţă vie, având propria ei aspiraţie şi respiraţie şi care produceau frigul şi respectiv căldura.

În timpul aspiraţiei spiritele denumite Arhei, reintrau în nebuloasă iar în timpul respiraţiei. se apropiau de Tronuri şi le sorbeau esenţa. Elohimii, care pulsau în interiorul nebuloasei îi imprimau acesteia o mişcare de rotaţie.

Mai târziu s-a rupt din nebuloasă inelul gazos şi s-a format prima planetă, Saturn. În mijlocul nebuloasei Saturniene a luat naştere o sferă de foc, născându-se astfel primul Soare, acesta se întindea de la Soarele actual, până la planeta Jupiter şi astfel a luat sfârşit noaptea Saturniană.

În jurul acestui Soare. lua naştere un nor de fum ca un colier negru, unde locuiau spiritele inferioare,

spiritele elementare, iar din acest inel s-a format mai târziu actuala planetă Saturn.

Sfera primului Soare era un astru viu, el era alcătuit dintr-un nucleu de gaze şi o mare fotosferă, nu din metale topite cum este Soarele de astăzi ci dintr-un foc eterat limpede şi transparent, acest astru avea perioade când strălucea şi altele când pălea, adică se reaprindea şi se stingea căci şi el avea aspiraţia şi respiraţia lui, în aspiraţie era fără lumină, iar în respiraţie era luminos şi strălucitor.

Arheii, au conceput încă din timpul nebuloasei Saturniene spiritele denumite Arhangheli, care erau gânduri întrupate, îmbrăcate cu un corp eteric, organ al formei şi al vieţii.

Pe Soare, aceşti Arhangheli au îmbrăcat şi un corp astral, cu un organ de sensibilitate.

Sub influenţa Arheilor, Arhanghelii au devenit însăşi viaţa, lumina şi sufletul primului Soare.

Arhanghelii sunt consideraţi ca primii oameni ai Soarelui primordiali şi stăpânii acestui astru, ei puteau astfel să vadă Heruvimii, locuitori ai spaţiului spiritual, Elohimii Armoniei şi Forţei şi pe Serafimi, spiritele divine ale iubirii.

Heruvimii formau un cerc în jurul Soarelui, grupaţi în douăsprezece cete şi ei îi creiau pe Arhangheli.

Aceste douăsprezece cete de Heruvimi reprezintă cele douăsprezece semne ale zodiacului, denumire care s-a păstrat şi în astronomia modernă, fiecare constelaţie era identificată cu o categorie de Heruvimi

care în tradiţia ocultă, sunt reprezentaţi prin animale sacre.

Prin analogie, caldeenii, egiptenii şi evreii îi înfăţişează prin simbolurile taurului, leului, vulturului şi îngerului (omul).

Sfinxul egiptean, concentrează aceste reprezentări într-o singură întrupare, simbol al întregii evoluţii divine şi terestre.

Vulturul întruchipează elanul spre Soare, reînvierea şi entuziasmul, el mai simbolizează moartea şi învierea în acelaşi timp, prin coborârea spiritului în materie.

Scorpionul care l-a înlocuit în zodiac, simbolizează doar moartea, căci prin coborârea în interiorul materiei, umanitatea nu a păstrat decât sensul morţii.

Arhanghelii au zămislit lumea angelică, ei încercând să reînvie imaginea Heruvimilor, iar aceste gânduri întrupate, vor deveni prototipurile lumii animale care se va dezvolta pe pământ, lumea animală este pedeapsa lumii angelice.

Primul Soare, sub acţiunea puterilor ierarhiei secundare care formează spiritele Principatele, Dominările şi Virtuţile, va suferi două noi condensări prin care va elimina din nucleul lui două noi planete Jupiter şi Marte. Prima strălucind din interior iar a doua fiind opacă.

Fotosfera Soarelui se resoarbe şi face loc unei lumini mult mai vii, acest fenomen din punct de vedere spiritual reprezintă „marea bătălie cerească a îngerilor care a rămas sub forma legendelor mitologice, ca

celebra luptă a Zeilor cu Titanii, legenda lui Hesiod sau cu legenda lui Prometeu, iar în tradiţia iudeo-creştină, poartă numele de căderea lui Lucifer.

Acest eveniment a precedat formarea Pământului şi a făcut parte din legile divinităţii.

Din punct de vedere ezoteric, Lucifer nu ar fi tot una cu Satan, adică genul răului, căci Lucifer era un Elohim ca şi ceilalţi şi chiar numele său de purtător de lumină îi arată poziţia sa de Arhanghel, el fiind considerat genul cunoaşterii şi al individualităţii libere.

Dintre toţi Arhanghelii, Lucifer ca şef al unor îngeri şi spirite, a fost acela care a dorit să cunoască înţelepciunea lui Dumnezeu, fiind în acelaşi timp, cel mai orgolios, căci nu vroia să asculte de alt Dumnezeu, în afară de el.

Ceilalţi Arhangheli, din gândurile lor, făuriseră pe îngeri, ca prototipuri ale omului divin, care avea doar un corp eteric diafan şi unul astral strălucitor şi aveau încorporate în substanţa lor iubirea, reprezentând entitatea androgină din punct de vedere astral şi spiritual.

Lucifer din dorinţa de a crea pe om independent, doritor şi revoltat, a realizat separarea sexelor şi pentru a seduce pe îngeri, a modelat chipul femeii, a Evei ideale, reuşind să seducă mulţi dintre îngeri, care s-au alăturat arhanghelului rebel.

Atunci între Marte şi Jupiter a luat naştere un astru intermediar sub forma unui inel, care urma să ia forma condensată, după desprindere. Lucifer dorea aceasta,

pentru a evita evoluţia pământească, fără a mai fi nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a dar ordin celorlalţi Arhangheli şi la toţi Elohimii să-l împiedice. Această luptă a dus la înfrângerea lui Lucifer şi la distrugerea planetei în formare şi alungarea lui Lucifer pe planeta care tocmai se forma, adică Pământul primitiv care făcea corp comun cu Luna (din punct de vedere spiritual).

Desprinderea Pământului primitiv de Soare, a dus la desprinderea miezului cel mai obscur şi dens şi de a oferi prin acest rebut, câmp de acţiune lumii Luciferice, şi de a elibera Soarele de elementele lui inferioare.

Apariţia Soarelui şi a Pământului s-a strecurat în apariţia celor doi poli ai lumii fizice şi morale, Pământul primitiv (Pământ + Luna) era un astru cu nucleu lichid şi o atmosferă de gaz fierbinte. În nucleul lichid fierbeau toate metalele şi mineralele topite. Pe suprafaţa planetei pe o scoarţă vegetală s-au format tot felul de fiinţe uriaşe semivegetale, semimoluşte. În atmosfera lui se găseau primii germeni ai viitorilor oameni care nu aveau corp fizic, ci doar corp eteric şi unul astral, ei nu aveau decât senzaţii nu şi conştiinţa de sine, nu aveau sex şi nu erau supuse morţii, ele se formau din ele însele şi se hrăneau cu fluid solar.

Misiunea îngerilor este aceea de călăuză a oamenilor de pe pământul actual. Îngerul este arhetipul viitorului om, omul trebuie să aspire la Dumnezeire şi să-l înţeleagă cu ajutorul îngerilor.

Pământul pe care locuim, va suferi în viitor, încă trei avataruri. Construirea lui ca planeta Tera, se datorează ultimei mari revoluţii cosmogonice, adică separării Lunii de Pământ. Altădată, Luna făcea parte din Tera, fiind nucleul lui cel mai dens şi mai greu. Această separare a Lunii de Pământ a avut scopul de a face posibilă coborârea omului din planul astral, în cel fizic, unde el trebuie să capete conştiinţa de sine. Pământul reprezentând polul masculin iar Luna polul feminin, iar în regnul animal, apare separarea sexelor. Astfel intră în acţiune dragostea carnală, moartea şi reîncarnarea.

Fiinţa umană care a coborât din planul astral în cel fizic a traversat fazele principale ale animalităţii: PEŞTE, REPTILĂ, PATRUPED, ANTROPID dar nu prin acţiunea selecţiei naturale ci prin acţiunea puterilor spirituale.

Aşadar, pe Saturn forma spirituală a corpului fizic, are un corp de căldură subtil, diafan şi eterat, acestea formează primul rudiment al corpului fizic mineral al omului de astăzi.

Atmosfera lui Saturn era de natură spirituală, el apărând ca o oglindă a vieţii cereşti. Cele mai înalte entităţi spirituale reflectate de Saturn sunt Spiritele Înţelepciunii sau Domniile care s-au unit cu spiritele mai superioare numite ale Voinţei sau Spiritele Tronurilor. După această unire intervin spiritele Mişcării, sau Puterile care nu au nici corp fizic, nici corp eteric, principiul lor constitutiv cel mai de jos este corpul astral.

În continuare intervin spiritele Formei a căror parte cea mai de jos este tot corpul astral, apare în acest fel o viaţă interioară spirituală pe Saturn, prin fiinţele ce se numesc Arhanghelii su spiritele Focului. Astfel se încorporează evoluţia germenilor organelor senzoriale ale omului sub forma rudimentară, eterată. La formarea acestor Arhangheli participă spiritele iubirii care se mai numesc Serafimii. Intră în acţiune apoi spiritele numite Fii Amurgului sau Fii Vieţii sau Îngerii, în acest moment în interiorul lui Saturn se pot constata senzaţii de dulce, amar, acru etc.

Corpul eteric al spiritelor saturniene ajunge astfel la o activitate pe care o putem asemăna cu un metabolism, căci încep să apară procese de nutriţie şi de asimilaţie, îşi fac acum apariţia cele mai înalte spirite numite spiritele Armoniilor sau Heruvimii, care le oferă spiritelor saturniene o conştiinţă obscură.

Aşadar ordinea ierarhiei spirituale începând cu cele imediat superioare omului sunt:

Îngerii, Arhanghelii, Arhaii, Stăpânirile, Puterile, Domniile, Tronurile, Serafimii şi Heruvimii.

Recapitulând evoluţia spirituală saturniană aceasta se manifestă sub forma de căldură căreia i se adaugă lumina, apoi spiritele gustului şi sunetele, iar mai târziu în interiorul lui Saturn apar senzaţiile olfactive şi spre exterior un început de Eu omenesc.

Căldura sufletească însoţeşte apariţia spiritelor Mişcării, lumina spirituaă este însoţită de apariţia

spiritelor Înţelepciunii, iar fiinţarea spirituală lăuntrică este legată de prima acţiune a spiritelor Voinţei.

Odată cu apariţia stării de căldură a lui Saturn apare pentru prima dată timpul.

În al doilea stadiu spiritual numit stadiul solar, conştiinţa solară este mult mai evoluată decât începutul de conşiinţă din Saturn, căci i se integrează corpul eteric adică corpul vieţii.

Adăugându-i-se corpul eteric, germenele fizic din Saturn, trece în al doilea stadiu de evoluţie, iar corpul eteric atinge primul său grad de perfecţiune şi aceasta se datoreşte spiritelor Înţelepciunii, care intervin şi dintr-un corp întunecas, Soarele devine un corp luminos, este de fapt începutul vieţii reale.

În continuare, corpul fizic începe să se manifeste ca un corp fizic independent, ca un principiu constitutiv dinstinct separându-se de corpul eteric dar cu care face un corp comun pentru că acest corp fizic este străbătut de corpul eteric, astfel că în acest stadiu apare o bipolaritate, pe de o parte corpul fizic străbătut de corpul eteric, iar pe de altă parte corpul eteric singur.

Datorită acţiunii spiritelor Mişcării are loc adăugarea corpului astral al acestor spirite corpului eteric omenesc dându-i acestuia mişcări în interiorul corpului fizic.

În stadiul solar, apare starea gazoasă adică aerul, care este într-o mişcare regulată, iar mai târziu acestea îmbracă forme constante.

În lumina solară, acţionează spiritele lubirii adică Serafimii. ceea ce face ca corpul eteric să se mai ridice cu o treaptă în evoluţia sa. în aşa fel ca să poată să reproducă fiinţa omenească.

În al treilea stadiu spiritual al omului, apare influenţa corpului astral, iar fizicul ajunge la o stare de agregare comparată cu lichidele de astăzi, astfel corpul fizic al omului este acum format dintr-o parte, cea mai dură, un corp de apă, care este străbătut de curenţi de aer şi totul este pătruns de căldură..

Pe vechea Lună spirituală nu există o conştiinţă despre moarte şi naştere, corpul astral al omului spiritual lunar, era eliberat de corpul fizic şi astfel omul se contopea cu armoniile universului.

Din punct de vedere spiritual Pământul apare ca un astru compus din. Suflet şi Spirit. Condensarea Pământului continuă astfel încât o parte a sa rămâne formată din foc, iar cealaltă parte din gaz sau aer continuându-se condensarea, apare substanţa apă, astfel că se modifică şi eterul fiinţei umane căci elementul apa acţionează de data aceasta Îngerii, aşa cum elementul aer, îl acţionau Arhanghelii. În continuarea condensării elmentului apă i se adaugă elementul senzaţiei, al raţiunii şi al conştiinţei, căci în om se află acum o Scânteie Divină care formează Eul omenesc.

Urcând de la materie spre Sfera Divină din punct de vedere ezoteric, imediat deasupra oamenilor se află Îngerii care au fost identificaţi cu Eul superior şi nemuritor al omului, ei mai sunt numiţi şi Fii Vieţii.

Fiecare spirit care vine la reîncarnare, este însoţit de un înger păzitor iar elementul material asociat îngerilor este aerul.

Deasupra îngerilor se află Arhanghelii, care stăpânesc sufletul omului, iar elementul asociat lor este focul şi ei sunt aceia care supraveghează viaţa umanităţii.

Deasupra Arhanghelilor se află Arheii, ce reprezintă spiritele Personalităţii şi Iniţiativei, ei hotărând mişcările sociale şi revoluţiile umane.

Urcând mai sus urmează o altă grupare de spirite, aceea a Puterilor, formate din spiritele Virtuţilor, Dominărilor şi Principatelor. Această categorie de spirite conduc activitatea întregului sistem planetar, ele nu pot coborî spre materie dar sunt cele care au dat suflul vieţii.

Aceste spirite ale puterilor sunt sinonime cu Elohimii lui Moise şi creatorii Pământului.

Urcând şi mai sus, spre Sfera Centrală a Dumnezeirii, întâlnim al treilea grup de spirite, format din Tronuri, Serafimi şi Heruvimi, ele sunt spiritele iubirii şi înţelepciunii şi cuprind gândurile lui Dumnezeu.

Am putea spune că Îngerii, Arhanghelii şi Arheii constituie puterile spirituale combatante Virtuţile, Dominările şi Principatele reprezintă puterile coordonatoare şi de echilibru pe întreg sistemul planetar, iar ultima treaptă cea mai sus situată aceea a Tronurilor, Serafimii şi Heruvimii, reprezintă spiritele strălucitoare şi inspiratoare care acţionează în afara timpului şi din această

cauză formează conştiinţa cosmică. Prima triadă este cea care formează sfera astrală acolo unde călătoreşte corpul astral desprins de corpul fizic în timpul somnului constituind a patra dimensiune, următoarea triadă este sfera spirituală, domeniul celei de-a cincea şi a şasea dimensiuni iar ultima treaptă formează Sfera Divinului, a infinitului şi a vredniciei, aflându-se în afară spaţiului şi a timpului.

După ce am văzut cum s-a format Pământul din punct de vedere spiritual, putem să dezlegăm enigma Sfinxului colosal din Gizeh. această minune a lumii antice construit se pare în urmă cu aproape 10.000 de ani a fost construit cu scopul de a transmite posterităţii misterul cosmogonic ezoteric al Pământului. nu printr-un limbaj scris ci prin contopirea la un loc a îngerului (omului), a vulturului, a taurului şi a leului la un loc. Este tocmai formarea corpului fizic al omului ca ultima evoluţie a sa pe pământ, trecând prin toate stadiile eterice anterioare care au fost create de divinitate prin acţiunea celor mai înalte spirite ale acesteia denumite Heruvimi şi care în mod ezoteric au fost simbolizaţi sub forma unor animale, nu altele decât cele care formează cele douăsprezece constelaţii ale zodiacului ceresc.

Sfinxul vrea să ne spună că ne tragem dintr-o lume astrală şi ne vom reîntoarce la ea după moarte. În fiecare om există, ceva trecător şi ceva nemuritor, ceva divin, iar noi trebuie să ne servim de corpul fizic muritor, pentru a ne dezvolta a doua noastră stare, cea

nemuritoare adică spiritul nostru. Mesajul acestuia nu a fost înţeles de lumea materială de astăzi care este supusă agnosticismului şi materialismului, primii susţinând că suntem ignoranţi şi nu vom cunoaşte niciodată lucrurile în profunzimea lor, iar materialiştii cred numai în materie, ambele suprimând sentimentul religios şi al ideii divine.

NAŞTEREA OMULUI — REPER ÎN EVOLUŢIA MATERIEI VII

Cele două celule germinative care participă la formarea embrionului uman, sunt spermatozoidul produs prin spermatogeneză la nivelul testiculului şi ovulul produs prin oovogeneză, la nivelul ovarului femeii.

Spermatozoidul este o celulă de 50—60 de microni, care are un cap de 4—6 microni, ovalar când este privit din faţă şi piriform când este privit din profil. El are o porţiune care se cheamă gâtul spermatozoidului cu o lungime de 0,4 microni şi care este mobil faţă de coadă, a treia porţiune a spermatozoidului care are o lungime de 45—55 microni. Spermatozoidul uman are un număr de 23 de cromozomi.

Ovulul uman este aproape identic cu ovulul celorlalte mamifere dar mai mare ca acestea având o dimensiune de 200 de microni. Spre deosebire de ovulele celorlalte mamifere, ovulul uman are o transparenţă absolută iar citoplasma sa este dispusă în două straturi, unul intern mai puţin transparent cu puţină

dentoplasmă şi unul extern mai transparent format din granulaţii foarte fine. Nucleul ovulului uman măsoară 0,03—0,06 microni şi el este situat în stratul citoplasmatic extern. Acest nucleu are mişcări propril amiboide.

În ceea ce priveşte rolul spermatozoidului şi ovulului în formarea embrionului se pot pune următoarele întrebări:

— Dacă poate spermatozoidul prin el însuşi fără el să dea naştere unui nou organism?

— Dacă este suficient de a se da spermatozoidului materiale nutritive şi asimilabile de către el, pentru a da naştere unui nou organism.

— Dacă ovulul singur, poate da naştere unui embrion în absenţa spermatozoidului?

La prima întrebare se răspunde prin negaţie, căci nu s-a reuşit să se reproducă un nou organism numai din spermatozoid.

Fecundarea unui fragment de ovul lipsit de nucleu poate însă să dea naştere unui nou organism ceea ce înseamnă că şi citoplasma ovulului are un rol în determinarea ontogenezei.

Aceasta înseamnă că evoluţia unui spermatozoid este sub dependenţa absolută a citoplasmei în care se găseşte, spermatozoidul este numai un agent de diviziune, el neposedând nici o potenţialitate necesară formării unui organism, asemănător celui din care a provenit.

La a treia întrebare, dacă ovulul poate da naştere unui embrion în absenţa spermatozoidului, se răspunde în mod afirmativ şi acest fenomen se numeşte Partenogeneză.

Polaritatea organismului uman, începe încă cu ovulul, la care polaritatea are un caracter general, axul de polaritate al ovulului, este axul ce uneşte polul său animal, cu polul vegetativ şi care se află pe o axă verticală, această polaritate se datoreşte vascularizaţiei ovulului el având un pol arterial la un capăt şi un pol venos, la celălalt capăt, care îi conferă o oxigenare diferită. Această polaritate a omului este dată deci înainte de plecarea ovulului din ovar.

La om fecundarea are loc în prima porţiune a trompei pe care apoi ovulul fecundat o părăseşte pentru a se fixa în uter.

Un singur spermatozoid ajuns în jurul ovulului pătrunde în interiorul lui, acesta fiind spermatozoidul fecundant după care ovulul fecundat, produce substanţe otrăvitoare pentru alţi spermatozoizi.

Imediat după pătrunderea spermatozoidului în ovul, acesta suferă un proces de retracţie, de micşorare, prin eliminarea unui lichid, prin polul opus celui care a pătruns spermatozoidul.

Urmează o fuziune a celor doi nuclei, al spermatozoidului şi al ovulului, ceea ce constitule fecundarea prorpiu zisă, şi ea se face prin migrarea nucleului femel, spre cel mascul, graţie unor mişcări proprii. Imediat după ce cei doi nuclei s-au unit, oul format

intră în diviziune, având loc astfel prima diviziune de segmentare, care caracterizează onogeneza.

Ceea ce este foarte important, este ca în partenogeneză, deci când nu intervine acţiunea unui spermatozoid, noul organism format, nu are jumătate din numătul de cromozomi speciei respective, ci un număr normal, adică diploid, cât îi este necesar speciei respective, prin ce procedeu însă, aceasta nu s-a putut explica.

Partenogeneza, adică dezvoltarea unui organism numai din ovul, fără a fi fecundat, se întâlneşte la fluture, la albine la păianjen, la steaua de mare, la purecii de plantă şi anumiţi crustacei. Aceasta demonstrează că prezenţa spermatozoidului nu reprezintă prin activitatea sa fecundătoare o necesitate absolută pentru perpetuarea speciei.

Partenogeneza se poate obţine prin acţiunea factorilor de ordin fizico-chimic, cum ar fi acţiunea fluidului electromagnetic.

După fecundarea ovulului de către spermatozoid, începe segmentarea care este socotită ca începutul dezvoltării noului organism.

Prima segmentare, este verticală, al doilea plan de segmentare este tot vertical, perpendicular pe primul, al treilea este perpendicular pe primele două, după care urmează mai multe planuri de segmentare verticale şi orizontale, oul luând aspectul de mură, este primul stadiu de dezvoltare, denumit din această cauză morulă. Al doilea stadiu de dezvoltare este stadiul de

blastulă, când în mijlocul maselor de blastomere, apare o cavitate.

Segmentarea oului, începe la nivelul trompei, iar atunci când oul ajunge în uter, este deja sub forma de blastulă. După stadiul de blastulă, urmează cel de gastrulă, când segmentarea este considerată terminată şi blastomerele se diferenţiază formând cele trei foiţe embrionare, din care se vor forma organele definitive ale corpului uman.

Dar prin ce mecanism, cine conduce această transformare cu o exactitate electronică. Embriologia dă ca răspuns, informaţia celulară, dar cum poate fi explicată? Toate celulele gastrulei, derivă dintr-o singură celulă, unde se găseşte deci informaţia în celula mamă şi cine face ca acest ceas bilogic să fie pus în funcţiune la un anumit moment ca să se desprindă celulele din care se vor dezvolta un organ sau altul?

Este de reţinut că toate aceste stadii de dezvoltare ale oului fecundat, le găsim la tot regnul animal, de la cel mai inferior, până la om.

Stadiul final al gastrulării este nerulaţia, în care iau naştere organele axiale ale embrionului: tubul neural, coarda dorsală şi sacii mezodermici, aceasta are loc la 20 de zile după fecundare.

Embrionul uman are o formă discoidală până la mijlocul celei de-a treia săptămâni, după care ia forma curbă, prin încovoierea extremităţilor saie.

La 30 de zile, embrionul are o lungime de 8 mm, este puternic incurbat, iar creierul său, prezintă deja,

cele trei vezicule cerebrale, fosetele olfactive, veziculele optice şi veziculele acustice.

Arcurile branhiale, sunt bine dezvoltate, inima este proeminentă, iar membrele sunt sub formă de muguri.

La 60 de zile, deci la 2 luni, embrionul are o lungime de 2 cm şi convexitatea sa începe să dispară. Corpul este mult mai mare decât trunchiul, începe organizarea feţei, formându-se buzele şi bărbia, gura se separă de fosele nazale, iar nasul este format, şi de asemeni este format şi conductul auditiv extern. Ficatul este bine reprezentat, iar la mâini apar degetele. La 90 de zile embrionul, de la vârful capului (vertex) până la coccis (rădăcina coloanei vertebrale) are o lungime de 9 cm şi îşi pierde complet curbura, apar pleoapele care sunt lipite între ele, se dezvoltă gâtul, iar membrana anală, se resoarbe, în acest stadiu, exact de la 90 de zile de la fecundare apar organele sexuale externe care se diferenţiază într-un anumit sex, iar la degete apar unghiile. La 120 de zile, embrionul are o lungime de 16 cm şi o greutate de 120 gr, trunchiul începe să crească mai repede şi raportul dintre cap şi trunchi se apropie de normal. La 150 de zile embrionul are 125 cm lungime şi 300 gr în greutate, apar primele mişcări fetale, iar pielea este acoperită de păr (vernix).

La 6 luni are o lungime de 30 cm şi o greutate de 1 kg.

La 7 luni are o lungime de 35 cm şi o greutate de 1,5 kg.

La 8 luni are o lungime de 45 cm şi o greutate de 2 kg, iar la 9 luni are o lungime de 50 cm şi o greutate de 3 kg.

În primele 30 de zile de viaţă ale embrionului uman, acesta îşi începe viaţa ca un protozoar marin, apoi se dezvoltă într-un mediu acvatic şi devine un vierme cu o inimă în formă de tub pulsatil, apoi devine un peşte cu branhii şi cu o inimă cu două camere, apoi un amfibiu cu inima cu trei camere şi rinichi mezonefros, apoi un mamifer cu o inimă cu 4 camere cu un rinichi metanefros şi cu o coadă şi în sfârşit o fiinţă umană.

Această transformare este datorată informaţiei energetice a corpului eteric care reţine vestigii ale evoluţiei, prin recapitularea fazelor sale majore de evoluţie.

Dar acestea sunt numai amintiri ciuntate căci de exemplu embrionul uman nu trece niciodată prin stadiul de adevărat peşte, el dezvoltă pungi faringiene aşa cum o face şi embrionul de peşte la care mai târziu acestea devin branhii, pe când la embrionul uman nu dezvoltă niciodată branhii sau orificii pentru branhii, căci la om aceste pungi faringiene devin Trompa lui Eustachio. glandele Timus şi Paratiroidele.

Întreaga dezvoltare a embrionului uman, de la ovulul fecundat, până la noul născut se desfăşoară sub conducerea spiritului ce vine la reîncarnare şi care este trimis din astral, de spiritele superioare.

Acesta vine şi se apropie de corpul fizic al viitoarei mame, pe care îl înconjoară cu perispiritul său. Acest spirit ia forma unei rochii, strânsă în partea superioară a corpului şi mai largă în partea de jos, întinzându-se de la umeri până la gleznă, numai capul viitoarei mame nefiind înconjurat de perispirit. Acest spirit trimite raze fluidice astrale către corpul mamei, determinând formarea corpului eteric al copilului, iar ulterior întreaga dezvoltare a embrionului uman este determinată de acest corp eteric.

Astfel zigotul, adică oul fecundat trece prin toate stadiile care au dus la formarea vieţii. Imediat după fecundare, are loc o adevărată explozie în interiorul oului, toate elementele dispersându-se într-o dezordine totală, acest stadiu fiind analog stadiului de nebuloasă din care s-a format sistemul nostru solar.

Imediat începe ordonarea capitalului genetic, prin împerecherea cromozomilor omologi, unul de la mamă şi celălalt de la tată, după care începe segmentarea oului.

După cum se observă, această dezordine iniţială, se ordonează apoi pentru un scop bine precizat, acest scop, fiind hotărât tocmai de acest spirit ce vine la reîncarnare şi care vine în contact cu corpul mamei prin trei puncte precise: unul la nivelul bulbului rahidian aşa-numitul nod vital, altul la nivelul ombilicului şi al treilea la nivelul glandei tiroide.

Prin nodului vital, se conexează perispiritului mamei, prin ombilic se leagă de organele bazinului, unde

se va dezvolta uterul gravid, iar cu cel din regiunea glandei tiroide, va ajuta la aspiraţia şi expiraţia fluidelor astrale, spiritul este deci arhitectul propriului său corp fizic în care mai târziu îşi va trăi efemera sa viaţă pământească, intrarea lui în corpul fizic al copilului, se face la vârsta de 7 ani.

În ceea ce priveşte dezvoltarea organelor sexuale ale embrionului, formarea embrionului uman pleacă dintr-un stadiu de bisexualitate păstrându-se în acest stadiu, starea de androginitate a omului astral.

Celulele germinale primordiale, gonocitele, surse de gameţi pentru ambele sexe, apar la embrionul uman de 5—7 cm, adică la 21 de zile după formarea cavităţii celomice. Ele sunt situate în eminenţa genitală, situate de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Aceste celule nu se găsesc în afara crestei genitale şi niciodată nu se produc gonade suplimentare. La embrionul care are o lungime de 7,4 mm apar deja celulele germinale transformate într-un epiteliu germinal, numit epiteliul lui Waldeyer, care se întinde de la somitul 6 dorsal, la somitul 1 lombar.

La embrionul de 14—16 mm, glanda primitivă este identică la ambele sexe şi are un potenţial ambivalent din punct de vedere al dezvoltării sexuale ulterioare.

Creasta germinală, are două părţi, una numită corticală din care se vor dezvolta ovarele şi fătul va fi de sex feminin şi alta numită medulară din care se vor dezvolta testiculele şi în acest caz fătul va deveni de sex masculin.

Embriologii şi geneticienii, consideră că dezvoltarea spre una din cele două posibilităţi, s-ar face sub impulsul cromozomului sexual.

Ovarele şi testiculele la începutul dezvoltării sunt situate pe peretele abdominal posterior, pararel cu coloana vertebrală. Din luna a treia ovarele fac o mişcare de rotaţie în jurul polului său caudal schimbându-şi poziţia din longitudinală în transversală şi ele ajung în excavaţia pelvină în luna a noua a vieţii intrauterine.

Aparatul genital feminin extern, se dezvoltă apoi din cordonul urogenital şi anume din conductul superficial al acestuia, denumit canalul Müller, iar din conductul profund al cordonului urogenital, adică din canalul Volff, se dezvoltă aparatul genital extern de sex masculin, iar această diferenţiere se face sub acţiunea hormonilor gonadali embrionari.

În absenţa unei secreţii germinative, tractul genital se va diferenţia feminin, indiferent de sexul genetic.

Diferenţierea sexuală se realizează printr-un proces care începe în momentul fecundaţiei şi se continuă în perioada embrionară şi fetală.

La naştere, ovarele conţin în medie două milioane de celule numite ovocite, dintre care în aproximativ 30 ani de viaţă reproductivă, ovulează numai 400.

Pentru a se putea asigura capitalul genetic al speciei umane, acela de 46 cromozomi, ovocitul face o primă diviziune de maturaţie însoţită de meioză, adică reducerea la jumătate a numărului de cromozo-

mi; iar în momentul ovulaţiei, ovocitul se găseşte în metafaza celei de-a doua mitoze de maturaţie, ea având loc la nivelul pavilionului trompei uterine când după eliminarea celui de-al doilea ovul polar, se formează ovocitul apt de fecundaţie, care are loc în primele 12—48 ore după ovulaţie, fecundarea făcându-se în prima treime a trompei.

Atunci când ovulul nu este fecundat, acesta se autodistruge şi se resoarbe.

Ultimele cercetări, au demonstrat că sediul centrilor sexuali este în hipotalamus care asigură şi ritmicitatea sexuală, şi care controlează glandele sexuale, prin hormonii hipofizari.

Aşa cum am descris în altă ocazie, hipotalamusul, creierul întregului sistem nervos vegetativ, nu este decât un centru eteric, care deţine sub controlul său întreaga homeostazie a organismului uman. Pe de altă parte hipotalamusul este controlat de substanţa reticulară din trunchiul cerebral, unde se pare că este sediul spiritului uman. Aceasta înseamnă că sexul, este predestinat încă din lumea astrală, care prin spiritul ce vine la întrupare, poartă cu el şi determinismul sexual.

Nici nu s-ar putea altfel, căci cum s-ar putea explica echilibrul aproape perfect între sexe pe întreg globul pământesc, ştiindu-se că numărul bărbaţilor decedaţi de-a lungul istoriei în toate războaiele, este aproape egal cu numărul populaţiei totale a pământului actual.

La femeie, menopauza apare între 45 şi 50 de ani, dar poate apare şi înainte de 40 de ani; în proporţie de 38%.

În general, menopauza survine mai târziu, dacă prima menstruaţie (menarha) apare mai târziu.

În ceea ce priveşte spermatogeneza, adică formarea spermatozoizilor la nivelul tubilor seminiferi ai testiculilor, evoluţia acestora este următoarea: spermatogoniile primare, se multiplică prin mitoză, până la vârste foarte înaintate. Din aceste spermatogonii primare, se formează spermatocitele de ordinul întâi, aceasta printr-o primă mitoză, producându-se astfel două spermatocite de ordinul întâi, ajungându-se în acest stadiu de spermatocit de oridinul întîi, are loc diviziunea meiotică prin care numărul de cromozomi sunt reduşi la jumătate, formându-se astfel două spermatocite de ordinul al doilea, astfel încât fiecare spermatocit de ordinul doi, conţine un număr haploid de cromozomi, adică 22 de cromozomi autosomi sau somatici şi un heterocromozom x sau y ce constituie cromozomul sexual.

Diviziunea meiotică este fenomenul fundamental al reproducerii sexuate.

Spermatocitele de ordinul doi, se divid mitotic şi dau naştere la spermatide care nu se mai divid, ele suferind unele transformări, ce dau naştere spermatozoizilor prin fenomenul de spermiogeneză, ce comportă numai modificări citoplasmatice.

S-a calculat că testiculul uman, produce între 3—6 mg de hormon numit testosteron, pe zi.

Concentrația plasmatică în testosteron, produce prin hipotalamus, erecția necesară efectuării actului sexual.

Există un ritm diurn al secreției de testosteron, scăzând la jumătate la ora opt seara, valorile fiind minime la ora unu noaptea și maxime în primele ore ale dimineții, și există de asemeni și un ciclu hormonal cu vârfuri maxime la intervale de 10—13 zile.

Climacteriul masculin sau andropauza, debutează între 45—50 de ani, culminând cu senescența, perioada de declin a forțelor fizice și intelectuale.

Climacteriul se însoțește de valuri de căldură, de tahicardie, oscilații tensionale, transpirații abundente, cefalee, prurit, insomnii sau somnolență, extremități reci, dureri anginoase etc. Uneori apar tulburări psihice grave cum ar fi melancolia, depresiunea nervoasă și tendința la sinucidere.

În ceea ce privește spermatogeneza, aceasta scade după 55 ani, volumul spermei fiind sub 2 ml. Spre deosebire de femeie care nu poate fi fertilă decât în perioada 15—45 de ani, adică până când își epuizează cele 400 de ovulații (menstuații) bărbatul poate fi fertil la orice vârstă, întâlnindu-se cazuri frecvente chiar la vârste foarte înaintate 80—90 de ani dacă femeia este însă tânără și sănătoasă, fără însă ca descendenții să poarte malformații genetice.

De obicei indivizii sănătoşi, cu sezualitate puternică în trecut, sunt cei ce pot întreţine relaţii sexuale până la vârste înaintate, pe când la hipogonadici, andropauza apare sub 40 de ani.

Cele mai eficiente medicamente pentru andropauză sunt testosteronul şi gonadostimulinele corionice (Pregnyl), tratamentul trebuie urmat 6 luni, se poate administra Metyltestoteron 10—20 mg pe zi şi Pregnyl 1000—2000 unităţi, timp de 1—2 luni.

Funcţia testiculară este întreţinută de hormonii hipofizari, aceştia fiind controlaţi de hipotalamus, iar toată activitatea se află sub comanda substanţei reticulate din trunchiul cerebral.

Libidoul, adică dorinţa sexuală este dată de impregnarea celulelor hipotalamice de către testosteron şi el este dat de instinctul sexual, care este la om de origine spirituală.

Excitaţia sexuală precopulatorie, are ca sursă de incitaţie organele de simţ, văz, auz, tact, etc., care formează senzaţii senzoriale şi afective.

Preludiul la actul sexual creşte tensiunea psihică între parteneri, fiind absolut necesară la femeie, care se excită mai greu decât bărbatul.

Erecţia se produce prin fenomene vasomotorii ce au loc în penis, la nivelul corpului spongios şi corpilor cavernoşi şi este dată de un centru erectil ce se găseşte în centrul parasimpatic din măduva sacrată S1, S2.

Menţinerea erecţiilor matinale la bărbaţii cu impotenţă erectilă, este de un bun augur, căci înseamnă că vasele penisului nu şi-au pierdut elasticitatea.

Potenţa bărbatului nu este în funcţie de diamentrul penisului, cum greşit se consideră.

Erecţia se însoţeşte de prezenţa la nivelul meatului uretral, a unei secreţii mucoase produse de glandele uretrale şi are rolul de a umecta penisul pentru a pătrunde mai uşor în vagin. Ejacularea este act reflex, cu centrul în simpaticul lombar L1, L2, şi ea comportă două faze: prima este aceea de golire a glandelor accesorii, determinată de contracţia muşchilor netezi, ai prostatei şi veziculelor seminale şi a doua, în care sperma ajunsă în ureta posterioară, face să se închidă colul vezical, pentru a împiedica pătrunderea spermei în vezică, relaxarea sfincterului extern al uretrei şi contracţia ritmică a uretrei, însoţită de contracţia muşchilor perineali bulbo şi Ischio-cavernoşi.

Sperma, este propulsată în uretra anterioară şi expulzată ritmic.

Ejacularea poate fi întârziată, prin voinţă şi se însoţeşte de orgasm.

Ejacularea se poate întâlni şi în afara actului sexual în cazul masturbării şi de asemeni mai poate apărea sub forma de poluţii în cea de a doua perioadă a nopţii în pubertate şi adolescenţă.

Durata actului sexual normal, este între 2 şi 10 minute, sau cuprinde 40—100 de intromisiuni, sub 2

minute, se numeşte ejaculare precoce, iar peste 10 minute, ejaculare tardivă.

Ejacularea precoce la vârstnici, este semnul premonitor al pierderii potenţei sexuale.

Inflamaţiile genitale, cum ar fi prostatita şi veziculita sunt cauze frecvente ale ejaculării premature.

Retragerea în ultimul moment al actului sexual şi ejacularea în afara vaginului, coitul întrerupt, constituie o cauză frecventă a ejaculării precoce.

Ejacularea tardivă se întâlneşte la alcoolici, la nevrotici şi stările de oboseală.

Organsmul la bărbat, este corespondentul psihic şi fiziologic al ejaculării şi reprezintă momentul culminant al excitaţiei sexuale, el este dat de organele genitale cu inervaţie pelvină, hormoni şi creier. Poate însă exista orgasm fără ejaculare şi de asemeni ejaculare fără orgasm.

Absenţa orgasmului şi a libidoului, sunt simptome ale frigidităţii la bărbat.

Faza postcoitală, este urmată de apariţia unei stări de inhibiţie şi hiperexcitabilitate.

După Kinsey, activitatea sexuală este maximă între 15—35 de ani, frecvenţa raporturilor sexuale, fiind între 1—6 pe săptămână.

Activitatea sexuală la femeie, produce o substanţă numită ocitocină de către neurohipofiză, care favorizează progresiunea rapidă a spermatozoizilor în tractul genital feminin.

Spermatozoizii produşi de testicule, trec în epididim, unde sunt depozitaţi până la ejaculare. În coada epididimului, ei suferă primul proces de maturizare, a doua maturizare, se numeşte capacitaţie şi are loc în primele 4 ore după ejaculare în tractul genital al femeii.

De la locul de producere şi până la meatul uretrei (vârful penisului) spermatozoizii au de parcurs o distanţă de 8 m.

Ei pătrund uşor în vagin în timpul ovulaţiei femeii, adică în perioada de mijloc a ciclului menstrual când glera ce acoperă orificiul extern al colului uterin, este apoasă.

De remarcat că în faza progesteronică a ciclului menstrual, adică a doua jumătate a ciclului menstrual, această gleră inhibă trecerea spermatozoizilor prin canalul cervical al uterului, în afară de aceasta, această gleră mai are rolul de selecţie a spermatozoizilor căci nu toţi reuşesc să treacă această barieră dată de rezistenţa mucusului.

Spermatozoizii migrează prin mişcări proprii în canalul cervical, în uter şi trompă uterină, dar ei sunt mai bine aspiraţi când femeia are orgasm, căci în acel moment, uterul se contractă ritmic, absorbind sperma, iar vaginul prezintă contracţii ritmice în partea lui posterioară, ceea ce fac ca sperma să fie împinsă către orificiul extern al colului uterin.

Spermatozoizii migrează cu circa 1 cm în 15 minute şi ei trăiesc în tractul genital al femeii, 2 sau mai multe zile, din această cauză sarcina poate avea

loc şi dacă contactul sexual a avut loc cu 2—4 zile înainte de ovulaţie, care în mod normal se produce în ziua a 14-a a ciclului menstrual.

Fecundarea ovulului în mod normal, are loc în prima porţiune a trompei uterine şi chiar dacă spermatozoizii ajung la acest nivel înainte de apariţia ovulului, ei aşteaptă ovulul în această porţiune a trompei, nu progresează mai departe decât în cazuri anormale, când poate avea loc o sarcină numită ovariană.

Androginitatea omului astral, are răsunet în aşa numitul hermafroditism.

Hermafroditismul adevărat este o formă rară de intersexualitate, caracterizată prin prezenţa la acelaşi individ, a ambelor tipuri de gonade: ovar şi testicul.

Gonaductele organelor genitale externe şi fenotipul, au aspect de tip intermediar. De obicei caracterele morfologice masculine şi feminine, sunt implicate la acelaşi individ.

Dubla sexualitate se găseşte şi la nivelul ţesuturilor sensibile la acţiunea hormonilor steroizi sexuali: folicul pilos, tegumente, organe genitale externe şi gonade.

Organele genitale externe, pot fi de tip masculin, feminin sau ambigue.

Obişnuit la naştere, aceştia sunt declaraţi băieţi prin prezenţa organelor genitale, care morfologic dau confuzia prin clitorisul hipertrofiat.

La pubertate apar caractere feminine apărând uneori chiar şi menstruaţia.

Sunt citate cazuri când hermafroditul prezintă pe o parte a corpului ovar, iar pe cealaltă testicul, este aşa numitul hermafroditism lateral.

În hermafroditismul bilateral, se găseşte ţesut testicular şi ovarian în ambele părţi ale corpului.

Hermafroditismul unilateral, implică prezenţa ţesutului testicular şi ovarian de o parte şi a unei singure gonade (ovar sau testicul) de cealaltă parte.

Cel mai misterios fapt în sexualitate îl reprezintă diviziunea meiotică ce are loc în ovar şi testicul pentru a se produce cele două celule, ovul şi spermatozoid, care fiecare au jumătate din numărul de cromozomi pe care îi are specia respectivă, animal sau om.

Meioza constă din două diviziuni care se succed cu repeziciune dar în cursul cărora cromozomii se replică numai o singură dată.

În timpul primei diviziuni are loc separarea cromozomilor care s-au împerecheat în timpul primei faze a diviziunii celulare, numite profază, un cromozom fiind de natură maternă şi omologul său fiind de origine paternă.

În a doua diviziune, se produce o separare longitudinală a cromozomilor din cei doi nuclei haploizi formaţi în prima diviziune meiotică, ducând astfel la formarea a patru nuclei Haploizi.

Întrebarea care se pune, este cine coordonează această reducere cromozomială la nivelul nucleelor celor două celule germinative, căci din punct de vedere genetic nu s-a găsit nici o explicaţie pentru acest

fenomen, singura explicaţie pe care trebuie să o acceptăm, este prezenţa unor informaţii ce există în corpul de energie al acestor celule, care fac că după nenumărate diviziuni mitotice, să se producă o singură dată la un moment foarte bine stabilit, o diviziune meiotică, cu singurul scop, acela de a se asigura numărul de cromozomi necesari speciei respective.

Cine ştie la nivelul nucleului care este cromozomul ce provine de la mamă şi care este cel ce provine de la tată, pentru a se separa atât de precis în diviziunea meiotică.

Acest fenomen se întâmplă numai la trecerea spermatocitului de gradul I, în spermatocit de gradul doi şi respectiv la trecerea ovocitului de gradul unu, în obvocit de gradul doi.

Cine ştie exact acest moment în spermatogeneză şi în ovogeneză? este greu să nu acceptăm că singura explicaţie este creaţia divină.

Revenind la doctrina ezoterică care atribuie diferenţierea sexelor inspiraţiei luciferice, căci el a conceput viaţa sexuală şi înmulţirea sexuată a oamenilor, vine de la sine întrebarea, cine a prevăzut cu atâta exactitate diviziunea celulară, fie ea mitotică sau meiotică şi ontogeneza, adică formarea embrionului până la două luni şi a fetusului până la 9 luni, pornind de la faza de ou?

Este imposibil să admitem că aceasta se petrece sub influenţa luciferică.

Acest răspuns vine de la sine, dacă ne referim la formarea universului în general şi la formarea corpurilor eterice şi astrale ale tuturor lucrurilor şi fiinţelor pe de pământ.

Cosmogonia exoterică, susţine că planeta Pământ ar fi fost creată de Dumnezeu, pentru a pedepsi spiritele luciferice ce au dorit să trălască în materie şi deci să se înmulţească pe cale sexuată. Aceasta s-ar fi întâmplat după marea bătălie cerească a îngerilor, deci după răzvrătirea luciferică, ori dacă ar fi aşa pentru ce divinitatea a creat aceste corpuri eterice şi astrale ale tuturor fiinţelor de pe pământ căci acestea s-au format înainte de acest eveniment cosmic?

Mai aproape de înţelesul nostru, este ipoteza că Dumnezeu avea în planul său crearea pământului ca singura planetă a sistemului solar pe care este posibilă viaţa, viaţa pe care el însuşi a creat-o, pentru că cunoştea dinainte că se va întâmpla, această dizidenţă luciferică.

Care a fost însă scopul creerii acestei vieţi şi a omului, este o întrebare la care este greu să răspundem, de ce omul nu a rămas astral şi a trebuit să devină şi pământean. La această întrebare concepţia exoterică a răzvrătirii luciferice dă mai repede răspunsul, dacă admitem că scopul creerii omului fizic este acela al suferinţei prin care el să se poată elibera de păcatul luciferic. Căci numai suferind în materie spiritul răzvrătit ce se afla încarnat în om, se poate purifica şi

poate să se reîntoarcă în sânul spiritelor neispitite de dizidenţa luciferică.

Pe de altă parte, admiţând această concepţie, trebuie automat să admitem şi alte dizidenţe luciferice, dacă omul fizic ar mai exista şi pe alte planete, sau să admitem ca om fizic nu mai există nicăieri în univers.

Doctrina exoterică a religiei creştine admite păcatul luciferic originar, iar prin taina botezului, urmăreşte tocmai ştergerea acestui păcat. Pe de altă parte, întreaga dogmă creştină, prin tot ceea ce propovăduieşte, se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea acestor păcate ale oamenilor fizici, de influenţa luciferică.

Naşterea lui Hristos, ca fiu al lui Dumnezeu şi întruparea Sa în om pământean, a fost prevăzută de Dumnezeu tocmai pentru a ajuta omul pământean de a fi iertat de acest păcat strămoşesc.

Admiţând doctrina ezoterică a dizidenţei luciferice şi faptul că Dumnezeu a pedepsit aceste spirite prin trimiterea lor pe pământ, trebuie să admitem că toţi oamenii pământeni sunt întreuparea numai de spirite luciferice?

Atunci celelalte spirite rămase fidele divinităţii, nu vor cunoaşte niciodată viaţa fizică?

Aşa s-ar putea crede de îndată ce acele spirite nedizidente, sunt nemuritoare.

Trimiterea lui Hristos pe pământ, a fost făcută cu scopul de a elibera pe om de păcatul luciferic, dar odată cu moartea Sa, noi ne-am mântuit? Suntem tot

muritori, iar moartea este pedeapsa dată de Dumnezeu omului fizic, care a dorit să cunoască înmulţirea sexuată.

Isus Hristos, prin învierea Sa ne-a arătat că moartea fizică este o naştere spirituală, căci după viaţa fizică, urmează o viaţă spirituală. Dacă am fi fost eliberaţi de păcatul strămoşesc, de ce trebuie să ne naştem din nou în oameni fizici, în suferinţa materiei?

Atât timp cât va exista pământul şi cât va fi populat de oameni fizici, înseamnă că va exista şi influenţa luciferică asupra acestora? Sau poate pentru a scăpa de acest păcat trebuie distrus Pământul? Are Dumnezeu în planul său de creaţie acest moment?

Din punct de vedere al legilor fizice, viaţa pe pământ va dispare atunci când interiorul său se va răci, va dispare vegetaţia şi atmosfera şi odată cu acestea, vor dispare şi oamenii.

Atât de lungă perioadă de timp, trebuie să sufere oamenii pentru păcatul strămoşesc? Din această cauză trebuie să interpretăm altfel acest păcat luciferic şi consecinţele lui.

În afară de aceasta se ştie din Biblie că Dumnezeu a creat Pământul, cerul, apele, vegetaţia şi în ultima „zi" omul. Dacă omul fizic ar fi consecinţa dizidenţei luciferice, cum se explică crearea pământului, vegetaţiei şi a animalelor care are loc înainte de crearea omului? În afară de aceasta şi animalele se înmulţesc sexuat, atunci şi ele poartă păcatul Luciferic? Este foarte greu să admitem această concepţie. Rămâne

răspunsul cel mai plauzibil, acela ca tot ce a creat Dumnezeu era în planul său şi nu în planul Luciferic.

Tot ceea ce a creat, a urmat o lungă perioadă de timp, în care plecând de la materia primordială a universului, acèea a eterului universal, a creat mai întâi formele de energie eterică şi astrale şi apoi pe om. Rămâne o singură problemă fără răspuns, care a fost scopul pentru care Dumnezeu l-a creat pe om, de ce a trebuit să coboare din om astral, în om fizic.

FILOZOFIA DURERII, ALGOFILIA, PLĂCEREA DURERII ŞI STIGMATIZĂRILE

Ce reprezintă durerea fizică din punct de vedere spiritual?

Cunoaştem din descrierea fiinţei umane din punct de vedere spiritual, că aceasta este alcătuită din corpul fizic, corpul de energie sau corpul vital, şi corpul astral care îmbracă spiritul omului.

Pentru evoluţia spiritului într-o nouă viaţă pământească, prin reîncarnare, acesta îşi crează corpul de energie şi apoi corpul fizic, de care are neapărat nevoie, căci numai în interiorul materiei, acesta are posibilitatea de a se purifica.

Din această cauză, spiritul îşi apără integritatea corpului său fizic.

Pentru orice agresiune internă sau externă, care ar putea dezorganiza corpul fizic, spiritul se apără prin apariţia durerii fizice, care previne şi apără tocmai această integritate.

Durerea fizică, este percepută de corpul astral şi este transmisă prin corpul de energie, corpul eteric, creierului.

S-a căutat să se găsească un organ al durerii, dar acesta nu există din punct de vedere fizic.

Este evident că orice senzaţie trebuie să fie recepţionată la periferie ca excitaţie, de câte un organ terminal, un receptor specializat.

Aceşti receptori ai durerii, sunt formaţi din terminaţii nervoase libere şi din Corpusculii lui Vater-Paccinii, care există în număr foarte mare în piele, în ţesutul celular subcutanat, în muşchi, în periost, în organele interne, în pereţii vaselor etc.

Principala cale de conducere pentru excitaţiile dureroase în arcul cerebro-spinal, o constituie fascicolul spino-talamic, dar nu este singura cale, aşa cum au arătat cercetările lui Forster.

Pentru Head şi Holm, aparatul superior de percepţie al durerii este talamusul, o formaţiune nervoasă situată sub emisferele cerebrale, la nivelul diencefalului.

Această formaţiune există şi la animalele inferioare. Ei au dovedit aceasta, prin faptul că în leziunile corticale, sensibilitatea dureroasă nu dispare.

Durerea fizică este provocată şi de excitaţii care provin din organele interne.

Senzaţiile dureroase din viscere merg pe calea simpatică la un segment de măduvă, unde ajung în mod normal în acelaşi loc şi senzaţiile dureroase care vin de la periferie prin rădăcina senzitivă a nervului

spinal, din zona dermatomului corespunzător visceru-lui. De aici, printr-un fel de eroare de transmisie, se raportează senzaţia dureroasă la suprafaţa corpului, în loc de a se raporta la un teritoriu radicular precis.

Celulele senzitive care în ganglionul spinal al măduvei corespund viscerului iritat, propagă durerea visceralã la celulele senzitive vecine, care corespund la piele în zona dermatomului respectiv.

În mod normal, viscerele sunt indolore şi in-conştiente, iar iritaţiile devin conştiente, în stare pato-logică şi resimţite ca o durere cutanată.

Senzaţia dureroasă pentru a parveni la creier, împrumută două căi, după locul unde se face excitaţia: calea cerebro-spinală pentru piele, muşchi şi oase şi calea simpatică a sistemului nervos vegetativ, pentru viscere.

Calea celebro-spinală, este calea urmată de sen-zaţiile dureroase care iau naştere în teritoriul unui nerv cranian sau rahidian.

Pentru nervii rahidieni, senzaţia dureroasă plecată de la un punct oarecare cutanat, merge de-a lungul nervului rahidian prin fibre speciale. Ajuns la nivelul canalului rahidian, aceste fibre trec în rădăcinile poste-rioare ale măduvei, formând apoi fasciculul spino-tală-mic. Aceasta este calea descrisă de anatomişti.

Din punct de vedere al ştiinţei spirituale, excitaţiile exteroceptive şi interoceptive ajung la substanţa reticu-lată din trunchiul cerebral, care este prezentă pe scară filogenetică la toate vieţuitoarele. Ele ajung aici, prin

formaţiuni nervoase care reprezintă concentrări ale corpului de energie ce îmbracă corpul fizic, formând o dublură a acestuia. Substanţa reticulată este dotată cu inteligenţă şi memorie căci, aici acţionează spiritul omului, ea decodifică informaţiile primite şi conştientizează pe acelea ce au o deosebită importanţă pentru integritatea organismului uman.

Perceperea durerii pare că se face la nivelul scoarţei cerebrale, dar în realitate ea este percepută de perispirit, în special de corpul astral.

În stare de hipnoză, durerea fizică nu mai este percepută, deşi scoarţa cerebrală există din punct de vedere fizic.

De ce totuşi nu mai simţim durerea în această situaţie?

Aceasta se datoreşte desprinderii corpului astral, care părăseşte corpul eteric şi corpul fizic al omului, astfel că orice agresiune nu mai este dureroasă.

Durerea este suprimată prin anestezie locală căci aceasta împiedică percepţia stimulilor externi, de către corpul de energie al regiunii respective, iar anestezia generală, ducând la desprinderea corpului astral, durerea nu mai este percepută deşi stimulii dureroşi există.

Viaţa este realizarea unui singur scop, acela de ocrotire a vieţii însăşi, o activitate neîntreruptă a acelui factor care se numeşte instinctul general de viaţă.

Dar durerea fizică şi prin ea suferinţa în general, reprezintă o şcoală pe care spiritul trebuie să o facă în interiorul materiei pentru a se ridica la conştiinţa lui ideală.

Prirnele forme ale omului create de divinitate au fost oamenii astrali. Încarnarea omului astral în materie, în omul fizic a fost hotărâtă de Dumnezeu pentru a-i da posibilitatea ca supus tentaţiilor materiale, să cedeze sau nu, ispitelor diavolare, de aici necesitatea inevitabilă a suferinţei ca singura poartă prin care putem ieşi din materie, îndrumându-ne spre spiritualitate, spre elementul şi condiţiunea noastră firească.

O mare durere încercată, ne lasă întotdeauna cu un suflet renăscut, având o mai adâncă înţelegere a vieţii, o viziune mai largă şi totodată mai precisă a faptelor şi suferinţelor altora.

Astfel devenim mai înţelegători, mai toleranţi şi mai buni, sau dacă este nevoie, mai răi şi mai încordaţi pentru luptă; numai durerea singură ne dă experienţa.

În acelaşi timp, durerea ne dă sentimentul de frică, frica de a nu o mai fi trăit din nou şi în această cauză durerea ca efect al existenţei spiritului în materie, are un sens pozitiv, în condiţiile existenţei omului terestru, căci ea fortifică spiritul, îl înalţă, îl spiritualizează pe om şi acesta este motivul pentru care Dante spunea că „durerea ne recăsătoreşte cu Dumnezeu".

Oscar Wilde, referitor la durere, afirmă că ea este un mister, o adevărată revelaţie, căci prin ea discernem lucruri pe care nu le puteai observa înainte, durerea este suprema emanaţie de care este în stare omul. Nu exista adevăr comparabil cu durerea, din această cauză secretul vieţii este suferinţa.

Dacă lumea a fost clădită pe durere, ea a fost clădită de mâinile iubirii, fiindcă în nici-un alt chip, n-ar putea sufletul omului să atingă forma deplină a perfecţiunii sale.

Plăcerea este frumuseţea trupului, iar durerea frumuseţea sufletului. A deveni un om mai adânc, este privilegiul oamenilor care au suferit. Concluzia este că suferinţa este creată de iubire, este tocmai ceea ce spun spiritulaiştii că evoluţia spre spiritualitate, se face prin efortul în materie, altfel spus evoluţia spre spiritualitate este iubirea, altruismul, jertfa şi abnegaţia de sine.

Corpul fizic se dezvoltă armonios prin plăcere, prin satisfacţia sănătăţii perfecte, iar spiritul se dezvoltă prin desprinderea de obstacolele, în materie, prin durere. Numai omul care nu suferă, nu progresează şi aceasta se extinde la colectivităţi umane, la societăţi şi popoare.

Maurice Barres, spunea că civilizaţia este fiica foamei şi a fricii, adică a suferinţei. Toate societăţile ce nu au ars în focul purificator al suferinţei, au dispărut. Aici trebuie să amintim suferinţele poporului evreu, considerat ca popor ales al lui Dumnezeu, nici un al popor nu a cunoscut suferinţe mai mari, dar din punct de vedere spiritual, ca ultimele spirite de atlanţi reîncarnate pe pământ, au o evoluţie spirituală ridicată şi prin această evoluţie spirituală ridicată, prin suferinţe, divinitatea le crează premiza spre alte ascensiuni spirituale.

Popoarele eroice şi luptătoare, odată îmbogăţite şi trândăvite, care au renunţat la efort şi suferinţă, au fost învinse de popoarele barbare, energice şi au pierit.

ALGOFILIA SAU PLĂCEREA DURERII

Această stare sufletească contrastează izbitor cu rolul fiziologic al durerii, adică acela de semnal al unei agresiuni ce atentează la integritatea corpului fizic.

Am descris cu altă ocazie, că durerea este datorată corpului astral şi corpului eteric şi că orice agent extern sau intern care ar perturba integritatea acestor două corpuri, se resimte în corpul fizic, prin apariţia durerii.

Scopul final al durerii este de fapt acela de a menţine aceste două corpuri, cele care conţin informaţia energetică a bunei funcţionări a corpului fizic.

Dacă aşa stau lucrurile, care mai este, în cazul algofiliei finalitatea durerii, căci aceşti oameni la toţi agenţii care provoacă durerea, reacţionează printr-o stare euforică, de bine.

Algofilia, este o perversiune sufletească, în care senzaţii şi impresii sufleteşti, care normal ar trebui să provoace durere şi respingere, dimpotrivă sunt însoţite de plăcere.

Din acest punct de vedere, dacă ne referim la anomaliile sexuale vom constata că în mod normal există o interacţiune între gândire ca mod de acţiune al spiritului şi funcţionalitatea aparatului genital. Deşi erecţia este dată de măduva spinării din regiunea lombo-sacrată, aceasta se poate produce în afara actului fiziologic normal, reflex prin excitarea directă a organelor sexuale şi în absenţa acestora, numai prin actul gândirii şi prin imaginaţia anumitor scene erotice.

Există deci o perfectă armonie funcţională între spirit pe de o parte şi suflet pe de altă parte.

Ce se întâmplă deci în algofilie?

Să descriem mai întâi aberaţiile sexuale corelate cu actul durerii, adică masochismul, sadismul şi sadi-masochismul.

Sadismul, asociază plăcerea sexuală cu observarea durerii partenerului, pe care i-o provoacă în mod voluntar, deci participând spiritual.

Denumirea de sadism, provine de la marchizul de Sade, care s-a născut la Paris, în anul 1740 şi-a murit ca nebun în ospiciul de la Charenton, în anul 1814. El se excita şi obţinea plăcerea sexuală, atunci când stingea ţigara pe braţele goale ale partenerilor săi.

Sadismul se întâlneşte şi prin practicarea actului sexual între partenerii de acelaşi sex, adică de homosexuali.

Dintre împăraţii romani, Cezar era crud şi sângeros, Tiberiu, după ce-i îmbăta pe condamnaţi, punea

să li se stranguleze organele sexuale. Caligula, înainte de a merge în localurile de desfrâu, asista la diverse scene de tortură. Domiţian, avea plăcerea de a smulge perii din regiunea pubiană concubinelor şi de a arde organele sexuale ale condamnaţilor.

În aceeaşi categorie se găsesc şi Heliogabal, Othon, Vitelius, Titus şi Traian, care găseau în torturi, cea mai mare plăcere a lor.

De ce voluptatea este însoţită de durere? Iar această întrebare se pune şi în cazurile de masochism.

Masochismul a luat numele de la scriitorul german Sacher-masoch, care a trăit între anii 1825, născut la Limberg şi 1888 când moare ca nebun la Lindheim.

Se înţelege prin masochism să-ţi placă în realitate sau în imaginaţie, să fii umilit, maltratat şi chiar torturat de către o femeie, iar această suferinţă să-ţi producă o senzaţie de voluptate, ce poate însoţi o plăcere sexuală normală sau să o înlocuiască complet.

Masochismul se întâlneşte atât la bărbaţi, cât şi la femei şi în toate cazurile, se constată o conexiune între durere şi plăcerea sexuală.

Dintre cazurile celebre de masochism, citǎm pe J.J. Rousseau, despre care singur se mărturiseşte în Confesiunile lui.

Trebuie să citǎm şi mania mistică, în care adoratoarele lui Isus, în chinurile corporale pe care şi le aplicau, simţeau o mare voluptate.

Este citat cazul Mariei Magdalena din Florenţa, Elisabeta de Genton, care în chinurile durerii, avea senzaţia că se căsătoreşte cu Dumnezeu, sau cazul Janei Moulier de la Saint Menard, care a murit sub loviturl ce îi cauzau o mare voluptate şi care exprima bucurie şi veselie cu cât lovitura de tortură era mai mare.

Alte mistice au plăcere când îşi provoacă singure durerea, este cazul celebru al sfintei Roza de Lima, care născută dintr-o familie bogată, aspiră către sărăcie şi în toate nopţile se flagela, ajungând să-şi aplice până la 5000 de lovituri, în timp de 4 zile.

Cu trupul însângerat, a luat în spate o cruce grea de fier, cu care umbla desculţă prin grădina mănăstirii, prinzându-şi pe cap şi o corană cu spini, iar veselia ei era în ton cu intensitatea durereii pe care şi-o provoca, executând diverse acţiuni de flagelare.

Cazurile de masochism, se întâlnesc nu numai la călugăriţe ci şi la femeile laice şi prostituate.

Rey, a comunicat la societatea de ştiinţe medicale din Lyon, cazuri de prostituate care îşi făceau arsuri pe mâini cu ţigări aprinse, în special pe faţa anterioară a antebraţului.

Cele mai complexe cazuri, sunt acelea de sadi-masochism, în care pe lângă plăcerea ce o simte de a i se provoca dureri fizice, mai are şi pe aceea de a cauza şi el la rândul lui, dureri partenerului.

Dar plăcerea durerii poate exista şi fără a fi asociată cu actul sexual.

Nu se poate explica din punct de vedere medical, aceste pervertiri ale actului fiziologic al durerii, căci nu se găseşte nici-o leziune organică în creier sau în sistemul nervos periferic. Toate aceste anomalii sufleteşti se datoresc unei disarmonii între cele trei corpuri ale omului fizic, eteric şi astral, care se poate datora numai acţiunii spiritului supus unor influenţe telepatice primite de la spirite elementare, diavolare.

În masochism şi în cazurile în care durerea nu este însoţită de plăcerea sexuală, este vorba de o plăcere pur fiziologică adică plăcerea se percepe în organismul său bolnav.

În sadism plăcerea se percepe în sufletul său nu în corpul său. Când plăcerea durerii cauzată altei persoane nu se însoţeşte de plăcerea sexuală, această stare se numeşte perversitate.

Neperceperea normală a durerii, este împotriva evoluţiei spirituale, căci spiritul a fost trimis la reîncarnare în corp fizic, tocmai ca prin perceperea durerii pe care i-o aduce materia în care este încorporat, să poată evolua.

Nesupunerea acestei legi divine, contrarie scopului divin, nu se poate explica, decât prin liberul arbitru al omului ce i-a fost lăsat de divinitate şi care în loc să evolueze pe un drum corect şi înălţător se lasă

influenţat de spirite satanice şi aceasta va conduce la nenumărate alte reîncarnări.

În toate cazurile când durerea este însoţită de euforie şi fericire sufletească, este vorba de o participare a subconştientului care comandă senzaţii diferite de cele normale. Aici este cazul unor sugestii sau mai ales, a unor autosugestii transmise prin intermediul gândului şi imaginaţiei spirituale. Este deci o convertire a spiritului care nu poate fi explicată decât prin influenţa telepatică a gândurilor rele, ce găsesc un loc favorabil pentru a acţiona.

Deşi se cunosc foarte bine căile senzitive de percepţie a diferitor stimuli externi ce determină durerea, se cunosc şi căile de transmisie ale acestor senzaţii la măduvă şi creier, cunoscându-se şi nucleii subcorticali şi centri din scoarţa cerebrală unde se conştientizează, durerea trupească nu are un aparat propriu al ei, căci existenţa acestuia nu s-a dovedit, nu putem să urmărim în mod anatomofiziologic fenomenul durerii, de când se iveşte cauza care-l produce şi până în momentul când se produce percepţia durerii.

Durerea are câteva însuşiri specifice. Cu cât o durere devine mai intensă, cu atât mai mult se generalizează, de la punctul de percepţie al stimulului dureros, ea se iradiază în tot corpul.

Un alt caracter al durerii, este intermitenţa, căci nici o durere intensă nu e continuă, ea se produce cu

ritmicitate fiind întreruptă de perioade în care este mai puţin intensă.

Când două dureri sunt simultane, numai cea mai intensă ne provoacă durerea, cealaltă poate trece neobservată şi nu de puţine ori, pentru a suporta o durere, ne provocăm alta, exemplu muşcatul degetului sau muşcatul buzelor.

Intensitatea durerii, este în strânsă corelaţie cu starea emotivă. Într-o stare de surescitare, cum este pe câmpul de luptă, durera este percepută mult mai slab. Aici este locul să amintim şi de creştinii care au suferit torturi şi care au uimit asistenţa prin stoicismul lor.

Percepţia durerii, mai diferă de la individ la individ, o emoţie care poate exagera percepţia durerii, este starea de frică în care în ultima instanţă intervine tot autosugestia.

În durere, observăm unele fenomene caracteristice: o oboseală intelectuală măreşte sensibilitatea la durere, în cazul de dureri mai mici, acestea sunt diminuate prin actul voinţei, prin concentrarea gândirii, este cazul lui Kant, care îşi distrăgea senzaţia de durere, pe care i-o determina guta de care suferea, gândindu-se în timpul nopţii la un subiect, pe care şi-l alegea intenţionat, încă înainte de culcare.

Orice excitaţie dureroasă, determină două serii de fenomene, pe de o parte fenomenele mintale de percepţie a durerii şi acţiuni reflexe, care tind la

apărarea organismului împotriva cauzei provocatoare de durere.

Conştientizarea durerii, este în funcţie de conştiinţa şi personalitatea individului, acestea fiind atribute spirituale.

Percepţia durerii creşte pe scara filogenetică cu cât ne apropiem de om, deci odată cu perfecţiunea celor două corpuri astral şi eteric. De asemeni percepţia durerii este şi în funcţie de apartenenţa omului, la una din rasele umane.

La unele animale sensibilitatea dureroasă este mai mică, exemplu o albină chiar dacă i se secţionează abdomenul ea continuă că culeagă polenul.

Caii, continuă să mănânce, chiar în timpul unor operaţii grele, pe care le efectuăm.

Dintre toate rasele omeneşti, rasa albă este cea mai impresionabilă.

În raport cu vârsta, sensibilitatea dureroasă creşte până la 20 de ani şi apoi descreşte, devenind şterasă la bătrâneţe, cauza fiind pierderea corpului eteric, cel responsabil alături de corpul astral, de percepţia durerii.

În ceea ce priveşte sexul, după unii autori sensibilitatea la durere este mai mare la femeie decât la bărbat, de această părere sunt mai mulţi autori, printre care Galton, Mantegaza, Mah, Donald, Swift, Caraman. După alţi autori, femeia ar fi mai puţin sensibilă la

durere: Sergi, Lombroso, Fere, Ellis, Patrik şi Otto Lenghi.

Ceea ce s-a dovedit sigur este că femeia prin concentraţia voinţei poate suporta, până la un voltaj de 250 V. deşi sensibilitatea normală este de 20 V, iar sensibilitatea normală la bărbat, nu trece 10 V.

În ceea ce priveşte manifestările reflexe provocate de durere acestea sunt: contractura gurii, buzele se crispează, dinţii se încleştează sau îi scrâşnesc, ochii devin exoftalamici, (ies în afară), sprâncenele se contractă, capul şi faţa sunt acoperite de sudoare, pupilele se dilată, faţa se congestionează, circulaţia şi respiraţia se modifică, iar dacă durerea este mai intensă, urmează starea de prostraţie, leşin şi convulsie.

Finalitatea durerii, în mod normal, ne înştiinţează că organismul este în pericol, că îi este ameninţată existenţa sa.

Durerea are un rol defensiv, de apărare şi un rol preventiv care datorită memoriei, ne face să evităm cauzele acesteia, tocmai în aceasta constă utilitatea durerii.

Nu există un raport direct proporţional între intensitatea durerii şi mărimea pericolului care ameninţă organismul, de exemplu scoaterea unei unghii, este mai dureroasă decât scoaterea unui ochi. Dar sunt şi dureri, care nu mai au nici o finalitate sau utilitate, este cazul durerilor la bolnavii ce se află în pragul agoniei. Deşi unii spun că durerea este o condiţie indispensa-

bilă a plăcerii, aceasta nu se poate aplica în cazul de plăceri trupeşti, decât în cazurile patologice, căci în cazuri normale, plăcerile trupeşti intense, nu sunt condiţionate de nici o durere şi sunt unele dureri atât de mari, care nu pot fi comparate prin nici o plăcere.

Din punct de vedere spiritual, omul este născut pentru durere, iar plăcerea este ceva întâmplător în existenţa lui.

Orice plăcere morală se pierde în faţa durerii pe care ne-o cauzează moartea unei fiinţe iubite şi nu există nici o plăcere intelectuală, care să nu se piardă în faţa neantului existenţei.

STIGMATIZAREA

Din punct de vedere mistic, stigmate sunt acele semne şi acele dureri caracteristice patimilor lui Hristos, pe care misticii le percep în acelaşi loc al corpului, pe care Hristos le-a avut, sau le-a simţit de la osândirea lui până la moarte.

Aceste stigmate sunt strâns legate de autosugestie. Caterina de Raconisio (1486—1547) a văzut pe Isus punându-i de două ori crucea pe unul din umerii ei şi tot restul vieţii a avut un umăr mai aplécat decât celălalt, ca şi când ar fi fost încărcat cu o greutate prea mare.

Tot ea la vârsta de 40 de ani a avut o viziune că ar fi primit de la Isus, două coroane, una de flori şi alta de spini, iar ea a dorit să primească numai pe cea de spini, iar semnele sângeroase ale spinilor, l-au apărut mai târziu pe frunte.

Arhangela Tardera, în 1568 a obţinut de la Isus, semnele flagelării, ea rămânea lungită pe pământ cu corpul brăzdat de vânătăi, răni şi umflături, susţinând

în acelaşi timp, că este lovită de nuiele şi bice, deşi în realitate acestea nu existau.

Jeanne-Marie de la Croix (1603—1673) prezenta o plagă permanentă în partea stângă a corpului, o deschizătură ca şi rana lui Isus, largă de un deget şi jumătate şi lungă de trei degete, acoperită cu o pieliţă transparentă presărată cu pete vinete şi prin care se vedeau picături de sânge coagulat.

Saint François D'Assise 1182—1226 mistic şi filozof a avut o revelaţie vizuală, când a văzut un spirit sfânt, un Serafim care avea şase aripi şi şedea deasupra lui cu mâinile întinse, cu picioarele împreunate ca pironit pe o cruce. Două aripi se ridicau deasupra capului său, două erau întinse şi altele două îi acopereau tot corpul. După ce a avut această viziune pe mâini şi picioare, i-au apărut semnele cuielor ce îi fuseseră bătute lui Isus iar în partea dreaptă a corpului i-a apărut o rană care părea că a fost făcută de o lovitură de lance. Thomas de Celane, îi descria în felul următor stigmatele sale; mâinile şi picioarele îi erau pătrunse de cuie prin mijlocul lor, capetele cuielor erau rotunde şi negre, iar vârfurile cuielor străbăteau mâinile şi se vedeau pe partea cealaltă a mâinilor şi se îndoiau deasupra cărnii, din care ieşeau. Prin rana din partea dreaptă a toracelui, curgea sânge, iar la acest nivel, se vedea o lance care îl străpungea.

Veronicăi Guiliani, în ziua de 6 aprilie 1694 i s-a revelat Isus, încoronat de spini, aceasta adresându-i-se, l-a cerut să-i dea el aceşti spini, pentru a-i uşura

suferinţele lui Isus, atunci Isus i-a răspuns: da iubita mea, am venit să te încoronez şi ridicându-şi coroana de pe cap, a pus-o pe al ei, provocându-i o durere pe care nu a mai avut-o niciodată, semnele acestei coroane, erau reprezentate de un cerc, ce cuprindea fruntea şi capul, format din bubuliţe roşii, aceste semne le-a purtat toată viaţa, adică 35 de ani.

După 3 ani a apărut şi stigmatul din coastă, în ziua de Crăciun, când din nou i-a apărut Isus cu o baghetă de aur în mână care avea la una din extremităţi o flacără, iar la cealaltă o limbă de foc ca o lance, el a pus bagheta pe inima lui, iar vârful lancei l-a împins în inima ei, care în aceeaşi clipă a fost străpunsă dintr-o parte în alta, când şi-a revenit din această stare de vis mistic, simţind o durere vie în dreptul inimii şi punând mâna, a văzut că de acolo curgea sânge.

Înainte de a pleca, Isus i-a spus că va primi şi stigmatele celor cinci plăgi din Vinerea Mare şi aceasta s-a întâmplat în anul următor.

Isus i-a apărut din nou şi a întrebat-o ce mai doreşte? Aceasta i-a spus că doreşte să fie crucificată ca şi el, atunci ea a văzut din cele cinci răni ale lui, cinci raze luminoase care oprindu-se deasupra ei s-a transformat în cinci flăcări mici, în una era lancea, şi în celelalte, cuiele. Lancea străpunsese inima, iar cuiele mâinile şi picioarele, provocându-i o durere foarte mare. Revenindu-şi din această stare de revelaţie, ea a constatat că braţele erau întinse în formă de cruce, toate membrele fiind înţepenite şi amorţite, din rana

toracică. Ieşea apă şi sânge, aceste stigmate au persistat 3 ani.

Doctorul Varlomont a studiat fenomenul stigmatizării la mistica Loisa Lateau care a trăit între anii 1850—1883, ea prezenta la mâini şi picioare, plăgi ce sângerau în fiecare vineri.

În cazurile de stigmatizări se constată două feluri de fenomene: trupeşti şi sufleteşti, ele se datoresc unei concentrări a gândirii, gând care se adresează atât corpului astral, cât şi celui eteric. Comandând corpului eteric o anumită leziune corporală, respectiv stigmatele, la locul respectiv se produc modificări ale structurii energetice a fluidului eteric, care la rândul său comandă prin subconştient, leziunile gândite. Orice mistic are o credinţă puternică în divinitate, fiind sugestibil şi mai ales autosugestibil. Apariţia stigmatelor coincide cu perioada extazului mistic. În afară de faptul că se pot produce rănile lui Isus din timpul patimilor sale, aceste persoane au chiar impersia că li se produc direct aceste răni, fie prin cuiele care i-au fost bătute lui Isus, fie prin lancea care i-a străpuns toracele, aceasta înseamnă că aceste persoane au şi o vedere spirituală a acestor fenomene. Astfel Angela de la Paix (1610—1662) l-a văzut pe Isus înfigându-i o lance de fier în coastă. Caterina de Siena (1347—1380) a văzut raze de sânge ţâşnind din cele cinci răni ale lui Isus, care-i atingeau mâinile, picioarele şi inima ei.

Acţiunea gândului asupra organismului uman, produce acele modificări organice, pe care ni le imaginăm

prin gând, aceasta se vede atât în sugestie şi autosugestie. cât şi în telepatie sau în hipnoză.

Subconştientul are scheme de funcţionare la fiecare gând pe care îl primeşte, el produce prin intermediul sistemului nervos vegetativ, deci prin modificări în structura energetică a corpului astral şi corpului eteric, acele leziuni pe care le gândim, căci atât corpul astral, cât şi corpul eteric, răspund la acţiunea gândului, singura deosebire constând în faptul că corpul astral răspunde instantaneu la acţiunea gândului iar corpul eteric răspunde mai lent.

În cazurile de stigmatizări, gândindu-se la leziunile pe care le-a avut Isus în martirajul său şi comandând producerea acestor leziuni prin acţiunea subconştientului, ele apar.

Iată cum gândul, spiritul, poate produce durere şi suferinţă fizică, operând la nivelul corpurilor astral şi eteric.

În acest caz durerea nu mai are rolul de a apăra integritatea corpului fizic căci dimpotrivă în aceste cazuri durerea apare după producerea acestor leziuni organice, comandate prin gând.

MISTERUL CONTINENTELOR DISPĂRUTE
—Lemuria şi Atlantida —

Conform unor teorii, printre care şi a geofizicianului german Wegener, la început exista un singur continent care ulterior s-a scindat prin efectul convulsiilor geologice şi prin despărţirea plăcilor tectonice ce acopăr nucleul incandescent al pământului. Aceasta este teoria derivei continentelor şi acest fenomen este permanent căci în continuu se află în activitate vulcani pe fundul oceanelor, care în timp produc modificări în configuraţia scoarţei pământului.

Aceste fenomene „de rupere a pământului" ar fi început în urmă cu o sută de milioane de ani.

Atunci existau trei continente: America de Sud şi Africa, care formau un tot unitar, Asia şi Europa pe de altă parte şi în derivă pe ocean, India actuală, care se găsea în largul Kenlei şi Tanganicăi.

Conform acestor păreri, în urmă cu 120 milioane de ani, începea să se formeze dorsala din mijlocul

Atlanticului care a condus la migrarea Americii spre Vest şi a Africii spre Est.

În urmă cu 60 milioane de ani, Oceanul Atlantic exista, Brazilia era foarte aproape de Guineea, iar India se apropia de Asia.

În urmă cu 30 milioane de ani, America de Sud se depărta de Africa, Africa se apropia de Europa şi India de Asia.

În urmă cu 15 milioane de ani, America de Sud se apropia de America de Nord, care se pare că a fost smulsă Asiei Orientale, Africa făcea joncţiunea cu Asia Mică, iar India făcea joncţiunea cu Asia.

Conform naturalistului german Haekel, omul a fost creat de divinitate pe continetul ce a existat în Oceanul Pacific şi care se numeşte Lemuria. Acest continent s-a scufundat ulterior în Oceanul Pacific, dispariţia lui s-a datorat erupţiilor vulcanice, el dispărând prin foc şi apă, iar această distrugere a coincis cu apariţia unui alt continent denumit Atlantida ce se găsea în Oceanul Atlantic şi care a dus la apariţia celei de-a patra rase umane.

Se prevede în viitor apariţia unui nou continent, care este pe cale de formare în cercul de foc din Pacific unde actualmente se găsesc insulele Bagoslof, din largul Alaskăi. Acest continent va avea o lungime de 1000 de mile şi se va întinde peste Filipine, Japonia, Malla şi Borneo. Odată cu apariţia acestui ultim continent prin valul de maree pe care-l va determina, se va produce un adevărat potop universal.

De fiecare dată când apare un nou continent, apare şi o nouă rasă umană.

Atunci când a existat Lemuria, Americile, Europa şi Africa occidentală, formau un singur continent.

În Lemuria a apărut prima rasă umană, rasa neagră.

De semnalat că semnul simbolic al Atlantidei era svastica, adică semnul sacru al crucii încârligate, care simboliza interacţiunea dintre continentul din apus şi continentul de răsărit, două puteri în eternă opoziţie, aşa cum există şi astăzi America şi China.

Semnul svasticii din punct de vedere ocult reprezintă viaţa veşnică şi evoluţia binefăcătoare, acest semn secret, reprezentând semnul Soarelui.

Această evoluţie a scoarţei pământului confirmă ipoteza că şi în viitor acest corp ceresc incandescent în interiorul său şi având la suprafaţa sa continentele şi apele oceanelor şi mărilor, aflat într-o continuă mişcare de rotaţie în jurul axei sale, de la dreapta la stânga şi o mişcare de revoluţie în jurul Soarelui, este supus în permanenţă unor schimbări de configuraţie prin activitatea termonucleară din interiorul său, care poate produce în permanenţă pe fundul oceanelor apariţia unor noi ridicături de pământ cu erupţii vulcanice şi scufundarea sub apă a unor părţi din actualul uscat al pământului.

Acesta este unul din aspectele relative ale existenţei noastre căci, o altă problemă a dispariţiei unor

întinse suprafeţe a continentului nostru o reprezintă o posibilă ciocnire cu un alt corp ceresc.

În această idee se presupune că planeta Venus care se roteşte de la stânga la dreapta, deci invers celorlalte planete ale sistemului solar, nu s-ar fi desprins din Soare ci din alt corp ceresc, şi în derivă a rămas în sistemul nostru solar dar care ar fi putut să vină spre Pământ şi prin ciocnirea lor, să se producă un adevărat cataclism planetar.

De-a lungul timpului, de la creaţie şi până astăzi Pământul a cunoscut patru mari cataclisme, urmate de patru mari diluviuni. Acestea s-au datorat răcirii centrului Pământului care a determinat mari mişcări ale plăcilor tectonice ce acopăr acest nucleu urmate de mari erupţii vulcanice ce au dus la scufundarea sub apă a unor întinse suprafeţe ale uscatului şi apariţia unei alte configuraţii a planetei noastre.

Sunt descrise patru mari potopuri care se remarcă prin catastrofele pe care le-au produs.

Prima diluviune sau primul potop a avut loc în urmă cu 800.000 de ani, a doua acum 200.000 de ani, a treia şi cea mai mare în urmă cu 80.000 de ani, iar a patra acum 10.000 de ani, mai exact în anul 9564 înainte de Hristos.

Continentul Atlantida, care se întindea în cea mai mare parte a Oceanului Atlantic, s-a micşorat prin scufundare după fiecare cataclism în parte, iar ultima insulă care rămăsese după cea de-a treia diluviune şi cunoscută sub numele de insula Poseidonis, aşa cum

a denumit-o Platon, a dispărut după ultima diluviune, adică acum 10.000 de ani.

În fundul Oceanului Atlantic, există o mare ridicătură de nisip, care are o înălţime de 2700 m şi ea se întinde de la 50° Nord către coasta Americii de Sud, apoi către sud-vest către Coasta Americii schimbându-şi direcţia către insula Ascension, de unde porneşte spre sud spre insula Tristan da Cunha. Din aceste ridicături ce se găsesc pe fundul Oceanului Atlantic, foarte puţine stânci ajung la suprafaţă. Întregul continent Atlantida a dispărut sub apă, dar spiritele acestor oameni s-au reîncarnat în continuare pe Pământ, determinând apariţia marilor civilizaţii ale antichităţii.

Alfabetul fonic, pe care îl aveau atlanţii, îl întâlnim la mayaşii din insula Yucatan, de asemeni limba mayaşă o găsim şi în limba greacă. Cum a ajuns în Grecia limba mayaşă? Desigur este vorba de reîncarnarea spiritelor oamenilor atlanţi atât în limba mayaşă, cât şi în limba greacă.

Dar spiritele oamenilor dispăruţi de pe Atlantida s-au reîncarnat şi în oamenii ce au format civilizaţia egipteană, astfel 13 litere din alfabetul mayaş se aseamănă foarte mult cu semnele hieroglifice egiptene, este aşa-zisa scriere a zeilor cum i se spunea în Egipt. Dar de care zei este vorba? Răspunsul este că această scriere a fost adusă din lumea astrală, din lumea spiritelor, aceasta se explică prin faptul că printre primele reîncarnări ale atlanţilor, acestea s-au reîncarnat în Egiptul antic.

Aşa cum am mai descris în cartea *„Energia spirituală cheia universului"* ultimele reîncarnări ale atlanţilor o formează poporul evreu. Din acest punct de vedere, există o mare asemănare între numeroase cuvinte ebraice şi cuvinte cu sens asemănător din limba Kiapencs, un dialect mayaş, şi cu cele mai vechi limbi din America Centrală.

Atlantida a fost locuită de oameni din toate cele patru rase oemenşti, albă, roşie, galbenă şi neagră.

Vechii egipteni se descriau ca fiind o rasă roşcată asemănătoare triburilor de piei roşii din America de azi, de asemeni vechii peruani apar tot ca o rasă roşcat-arămie.

Diversitatea raselor umane de pe continentul American, este identică cu cea de pe continentul Atlantida.

Credinţa Atlanţilor în semnul crucii, o găsim atât la civilizaţia mayaşă, cât şi la cea egipteană şi indiană. Crucea reprezintă simbolul vieţii, dar în acelaşi timp, este şi simbolul celor patru universuri spirituale, care privite din centrul Divinităţii sunt aşezate sub forma de cruce, crucea reprezintă deci simbolul vieţii eterne. Aceasta înseamnă că spiritele Atlanţilor după moartea acestora, s-au reîncarnat în mai multe vieţi pe continetul Atlantidei, în numeroase cicluri evolutive şi au ajuns în stadiul de a lua contact cu conştiinţa cosmică, de unde s-au informat despre acest simbol al vieţii eterne şi l-au adus apoi pe continentul Atlantidei, precum şi în alte părţi ale globului pământesc, prin reîncarnarea lor după dispariţia totală a continetului Atlantida.

Astfel venerarea Soarelui în civilizaţia Atlanţilor, al cărui fluid solar formează corpul eteric cel ce întreţine viaţa, cît şi asemănarea cuvintelor ce înseamnă Dumnezeu: în sanscrită Dyaus sau Dyaus Pitar, în greacă, Theos sau Zeus, în latină Deus sau Jupiter, în celtă Dia şi Ta, în egipteană Tau, în ebraică Jah sau Yah, la mexicani, Teo sau Zeo.

Ritualul botezului practicat în Atlantida îl regăsim în Babilonul antic, dar şi în Egiptul antic, în Mexic şi Peru unde botezul pruncilor, constituia un ceremonial solemn ce consta în stropirea cu apă, semnul crucii şi rugăciunea pentru iertarea păcatului strămoşesc, de unde se deduce că acest păcat strămoşesc, prin răzvrătirea Luciferică era cunoscut la toate aceste popoare.

De asemeni căsătoria oficiată de preoţii Atlanţi, prin unirea mâinilor celor doi miri, se găseşte la toate aceste civilizaţii menţinându-se şi la noi astăzi.

Ca şi egiptenii, Atlanţii îşi îmbălsămau morţii, se rugau Soarelui, Lunii şi celorlalte planete.

Clădirile sacre, reprezentate de piramidele din Atlantida, le regăsim atât la civilizaţia mayaşă cât şi la cea egipteană, este o mare asemănare între piramidele din Egipt şi cele din Mexic şi America Centrală, aceasta înseamnă că ele au o sursă comună de inspiraţie care nu poate fi decât cea a civilizaţiei Atlantidei readusă pe pământ prin ciclul evolutiv al reîncarnării spiritelor lor.

Ruinele oraşelor şi tempelelor din Mexic şi Yukatan au o mare asemănare cu cele descoperite în Egipt, cele de la Teotihuacan fiind comparate cu cele de la Karnak, dar şi cu cele din Grecia Antică sau cu vestigiile etrusce.

Sculpturile şi decoraţiile templelor din America, Egipt şi India sunt aproape identice.

Indienii din America de Nord, păstrează o legendă potrivit căreia, strămoşii lor, au venit dintr-un ţinut dinspre Soare răsare, adică vechiul continent Atlantida, care într-adevăr se găsea la răsărit de America de Nord.

În ceea ce priveşte legenda potopului, aceasta o găsim în India, Caldeea, Babylon, Grecia, la Scandinavi, în China, la evrei cât şi la triburile celtice, în Mexic, în Guatemala, Honduras, Peru şi la indienii din America de Nord.

Toate acestea nu pot fi o simplă coincidenţă, ele se referă de fapt la cele patru diluviuni care au zguduit planeta noastră şi care au dus la cele patru scufundări sub apă ale continentului Atlantida. De altfel s-a găsit o scriere mayaşă de acum 3500 de ani care se referă la scufundarea sub ape a insulei Poseidonis ce s-a produs cu 10.000 de ani în urmă, când au murit 64 milioane de locuitori ai Atlantidei, fenomen ce a avut loc cu 8060 ani înainte de scrierea cărţii mayaşe.

Înainte de prima catastrofă planetară, Atlantida se întindea de la Islanda până la Rio de Janeiro, cuprinzând Texasul şi Golful Mexic, sudul şi estul

Statelor Unite, până către Scoţia, Irlanda şi nordul Angliei.

America se rupe de Atlantida, după catastrofa de acum 200 de mii de ani, când Egiptul este scufundat sub apă, iar Atlantida se divide în două insule numite Ruta şi Daitya. Aceasta din urmă dispare după al treilea cataclism de acum 80.000 de ani iar din Ruta, nu mai rămâne decât o mică insulă, cunoscută sub numele de Poseidonis, care se scufundă în anul 9564 î.e.n.

Civilizaţia Atlantidei cunoştea forţele ascunse ale naturii şi avea un control asupra unora din acestea. Forţele oculte ale spiritelor satanice au fost folosite în vrăjitorie. Atlanţii practicau în masă magia neagră şi divinizau cultul luciferic, fapt ce a dus la pedeapsa divină, când sute de milioane de oameni, au fost înghiţiţi de apă, după primul diluviu planetar au fost înghiţiţi de apă 2 miliarde de oameni.

Atlanţii cunoşteau şi dezvoltau agricultura, cultivând grâul şi orzul, dacă grâul ar fi fost adus de pe o altă planetă, orzul şi alte plante cereale, se datoresc încrucişării grâului cu alte ierburi sălbatice şi acestea au fost făcute de Atlanţi, de asemenea diferite tipuri de animale au fost create de aceştia prin încrucişări artificale.

Civilizaţia Atlantidei, cunoştea şi aeronavele ca mijloace de locomoţie cât şi sistemele de aprovizionare cu apă ale oraşelor.

Aparatele de luptă aeriană, puteau lua la bordul lor, până la 100 de luptători. Ei cunoaşteau sudura

electrică şi dispuneau de mijloace de reproducţie a textului scris, care se făcea pe bucăţi de metal sau pe un material asemănător porţelanului.

Atlanţii cunoşteau de asemenea gazele toxice pe care le aruncau cu ajutorul unor bombe ce erau lansate cu un fel de lansatoare.

Mormintele Atlanţilor erau aşezate în temple în care exista statuia celui înmormântat ce era învelită în aur sau argint, ei foloseau serviciul divin la înmormântare şi de asemenea aveau mari iniţiaţi care cunoşteau lumea suprasensibilă, lumea spiritelor.

Prin magia neagră, ei au reuşit să materializeze anumite creaturi, pe care apoi au început să le adore, aducându-le jertfe de sânge, acest obicei, îl regăsim apoi la civilizaţia mayaşă şi incaşă.

Nu putem trece cu vederea, că continentul Atlantidei a coexistat o perioadă de milioane de ani, cu un alt continent, care se întindea pe actuala zonă a oceanului Pacific şi a Oceanului Indian, şi pe o parte a Africii şi Europei de astăzi, acest continent a fost denumit Lemuria denumire dată de la maimuţele lemuriene, considerându-se în mod eronat, că omul descinde din aceste maimuţe lemuriene, dar de fapt pe acest continent denumit Lemuria, au fost creaţi primii oameni pe pământ.

Aceşti primi oameni trăiau în dimensiunea astrală şi eterică iar mai târziu le apare şi limbajul omenesc, care la început era alcătuit din vocale, iar mai târziu şi din consoane. Limba chineză, este limba ce descinde

în linie dreaptă, din vorbirea primilor oameni de pe pământ.

Există concepţii, care consideră că primii oameni de pe pământ ar fi fost ajutaţi în evoluţia lor de spiritele venite din lumea astrală a planetei Venus, care i-au ajutat să evolueze în gândire şi în afectele sufleteşti, de asemenea aceştia i-ar fi învăţat să folosească focul, să sape şi să cultive pământul.

De pe planeta Venus, ar fi fost adus grâul şi albina.

Dispariţia Lemuriei, s-a datorat activităţii erupţiilor vulcanice, aşa cum s-a întâmplat în zilele noastre, cu insula Martinica şi Sf. Vincent.

Dacă Lemuria a dispărut în sute de mii de ani, continentul Atlantidei, a dispărut în 48 de ore.

Civilizaţia Atlantidei, cunoştea energia nucleară şi puterea gândului amplificată prin cristalul de cuarţ. Pe întreg cuprinsul Atlantidei, se aflau staţii formate din imense pietre de cristaluri de cuarţ, care transmiteau şi amplificau forţa gândului.

Prin aceste forţe, erau puse în mişcare mori şi aeronave. Folosirea neraţională a acestor cristale, care ar fi făcut să pătrundă gânduri malefice, ar fi dus la dispariţia Atlantidei, ca pedeapsă Divină.

Cristalul de cuarţ, ajută omul în echilibrarea corpului său eteric, amplifică fenomenele paranormale, prin efectul de rezonanţă, el stimulează clarviziunea şi autosugestia, amplifică intuiţia şi memoria şi de asemenea amplifică telepatia, el formează un ecran împotriva

penetraţiei gândurilor rele, atunci când este folosit în acest scop, căci măreşte aura corpului uman.

Capacitatea mare de memorizare a cristalului de cuarţ îl face de neînlocuit în construcţia calculatoarelor, el stabilizează deasemeni frecvenţele şi transmisiile undelor radio-TV.

Cristalul de cuarţ reprezintă fosilizarea apei în bioxidul de siliciu, proces ce s-a format în miliarde de ani, conferindu-i o structură spaţială.

Apa din compoziţia lui îi dă puteri paranormale, prin formarea ionilor pozitivi, adică punţi de hidrogen.

Formarea acestor ioni pozitivi, de câmp şi direcţia de formare a lanţului molecular din punţile de hidrogen are acelaşi unghi de 52 grade ca şi unghiul danelor laterale faţă de bază a piramidei Keops. Activarea cristalului de ouarţ este de fapt activarea apei prezente în cristal.

Cristalul purtat un timp îndelungat se activează cu propriul corp eteric, el devenind o rezervă de energie eterică pentru organism, când acesta se află în dificultate eterică.

Aşa cum am spus, se pare că Dumnezeu l-a creat pe om, pe cel mai vechi continent cunoscut sub denumirea de Lemuria.

Numeroasele insule ce sunt răspândite pe întreg Oceanul Pacific, erau pe timpul acestui continent, culmile cele mai înalte ale unui continent ce se întindea de la insulele Sunda, de-a lungul coastei sudice a Asiei, către coasta de Est a Africii, pornind din

apropierea coastei de vest a Indiei şi până la insulele Seychelles, insula Madagascar şi Maurlciu. Pe toată această întindere, se află în brâu de atoli corali şi culmi marine, care indică existenţa unui lanţ de munţi scufundaţi. Acest continent s-a aflat în epocile Paleozoicului, Mezozoicului şi începutul Terţialului.

Paleontologia, geografia fizică şi geologia, distribuţia plantelor şi animalelor, confirmă existenţa unei legături între Africa şi India.

Africa de Sud şi India au rămas din acest continent dispărut.

Leagănul rasei umane, pare a fi fost Asia de Sud sau poate Africa, care făceau parte dintr-un continent, în cea mai mare parte a lui aflându-se acum sub apele Oceanului Indian.

S-au găsit hărţi geografice, ce reprezintă continentul Atlantidei şi Lemuriei, care ar fi fost făcute de atlanţi, ei fiind instructori divini.

Existenţa Atlantidei, se prezintă pe o perioadă de 4—5 milioane de ani, istoria ei, începând cu apariţia rasei Rmoahalilor, care deşi au trăit în Atlantida a avut leagănul său în Lemuria.

S-a dedus că ambele continente au coexistat, dar Atlantida a continuat să existe şi după dispariţia Lemuriei, deşi durata în timp a acesteia, este mult mai mare.

Cele mai vechi pământuri de pe planeta noastră sunt Groenlanda, Islanda, porţiunile de nord ale Norvegiei şi Suediei, capul nordic al Siberiei, Japonia şi

Spania şi de asemenea Africa de Sud şi insula Madagascar.

Evoluţia oamenilor lemurieni, este încă un mare mister şi reprezintă cea mai importantă problemă din istoria omenirii, în această perioadă trupul omenesc a trecut prin mai multe schimbări fizice, iar procesul de reproducere s-ar fi schimbat de două ori.

După unele concepţii, primii oameni creaţi de Dumnezeu pe continentul Lemuria ar fi avut la început un corp gelatinos apoi dezvoltându-se un schelet osos, de asemenea ei puteau vedea atât în faţă şi printr-un ochi astral, în spate, al cărui rudiment ar fi astăzi glanda epifiză. Ei se puteau deplasa atât înainte cât şi înapoi, statura omului lemurian, ar fi fost de 3,5—5 m, având pielea închisă la culoare, cu o tentă galben-maronie, maxilarul inferior, fiind alungit, faţa fiind turtită, ochii mici şi distanţaţi, în dreptul celui de-al treilea ochi din spate, capul nu avea păr. Capul se mişca în spate şi în sus. braţele şi picioarele erau mult mai lungi, cu mâinile şi labele foarte mari şi călcâiele alungite în spate, limbajul lor era monosilabic, aşa cum este astăzi la chinezi.

În ultima parte a existenţei continetului Lemuria, oamenii au construit oraşe, iar primele care au apărut, se pare că au fost construite pe insula Madagascar.

Spiritele oamenilor din Lemuria dispărută, s-au reîncarnat în Atlantida, care reprezintă a patra rasă umană.

În actul creaţiei, toate speciile de plante şi animale, precum şi toate rasele umane, au fost create de Divinitate, iar omul este ultima creaţie a lui Dumnezeu.

Această diversitate de regnuri de plante şi de animale pe de o parte şi toate resele umane, au fost create în timp, acele zise „zile" din Biblie, care se referă la facerea lumii, fiind de fapt mari ere, întinse pe milioane de ani.

Această continuă dezvoltare şi evoluţie a speciilor s-a produs printr-o continuă perfecţionare şi evoluţie a corpurilor eterice, care formează matricea energetică pe care se formează corpul fizic.

Dezvoltarea embrionului uman, trece prin toate stadiile pe care viaţa le-a cunoscut în evoluţia ei, plecând de la prima celulă până la formarea structurii umane, este ceea ce s-a spus că, „ontogenia repetă filogenia", dar aici se vede în modul cel mai clar, că această ontogenie şi filogénie se referă la evoluţia corpului eteric, plecând de la oul fecundat şi până la om. Numai din acest punct de vedere se poate afirma că omul evoluează din maimuţă, sau altfel spus, corpul eteric al omului a fost perfecţionat de Dumnezeu din corpul eteric al maimuţelor.

Aceste studii de perfecţionare ale corpului eteric s-au format în lumea astrală de către spirite angelice şi apoi s-au materializat pe pământ. Corpul eteric este creat şi perfecţionat de spirit, ca voinţă a lui Dumnezeu.

Toată evoluţia omenirii are la bază legea divină a reîncarnării spiritului care, devenind liber după moarte, trebuie să se reîncarneze în materie, ca prin suferinţa sa se poată purifica.

Legea reîncarnării are la bază principiile fundamentale ale doctrinei spiritiste.

Omul posedă un spirit, care are inteligenţă, gândire şi voinţă şi un suflet ale cărui atribute sunt simţurile morale şi afectele sufleteşti. Corpul fizic este numai haina exterioară care îmbracă corpul astral şi corpul eteric, el fiind muritor odată cu moartea omului, numai spiritul omului este nemuritor, el preexistând corpului fizic şi supravieţuind corpului după moarte.

Dumnezeu nu crează pentru fiecare nou născut, un nou spirit căci acesta este deja în lumea astrală şi este numai retrimis la reîncarnare în noul născut.

Numai sufletul, care este format de corpul eteric şi corpul astral, un înveliş mai intim al spiritului, este format pentru fiecare om în parte, odată cu fiecare naştere, conform destinului fiecărula.

Spiritele eliberate de corpul fizic după moarte, se înalţă în astral, constituind lumea invizibilă a spiritelor, care ne influenţează în permanenţă, ele fiind formate din fluide invizibile pentru ochiul fizic, dar vizibile pentru vederea astrală a spiritelor.

După moartea fizică, spiritul îşi păstrează identitatea sa, aptitudinile intelectuale şi morale, din evoluţiile sale pământeşti.

După felul evoluţiei sale spirituale sau morale, spiritul poate fi fericit sau nefericit.

Nefericirea omului pe pământ, provine din nerespectarea legilor divine, ale moralei divine. În viaţa viitoare pământească spiritul păstrează toate acumulările de cunoştiinţe şi perfecţionări morale din viaţa anterioară. Pentru a cunoaşte fericirea divină, spiritul trebuie să progreseze permanent prin suferinţă care provine din procesul de încarnare, de trăire al lui, în materie.

În permanenţă prin telepatie suntem influenţaţi de spiritele ce ne înconjoară care ne văd, ne aud şi ne influenţează în bine sau în rău, căci în lumea spiritelor, se găsesc toate treptele de evoluţie ale acestora de la cele mai bune, la cele mai rele.

Spiritele influenţează oamenii prin inspiraţie, instinct, vedere, scriere etc.

Spiritele din spaţiu, nu au mai multe cunoştinţe decât cele ce şi le-au acumulat în perioadele lor de încarnări pământeşti. Comunicările lor din spaţiu sunt deci în raport cu cunoştinţele ce şi le-au acumulat în viaţa pământească, excepţie fac numai spiritele evoluate care pot pătrunde şi informa din conştiinţa cosmică.

Prin aceste comunicări ale spiritelor, este confirmată existenţa lor după moarte, spunându-ne unde sunt, ce fac şi care sunt condiţiile ce trebuiesc îndeplinite, pentru a putea fi fericiţi sau nefericiţi.

Îngerii şi demonii nu au o altă structură fluidică, ele sunt distincte după modul lor de perfecţiune morală.

Toate spiritele au acelaşi punct de pornire şi aceeaşi cale de străbătut pentru a ajunge prin efortul lor la perfecţiune şi fericire. După purificare, spiritele pătrund în conştiinţa cosmică şi formează eternitatea spirituală. În această situaţie spiritul devine nemuritor şi este eliberat pentru totdeauna de ciclul reîncarnărilor, aceasta fiind ultima treaptă de evoluţie, iar până atunci, spiritele vor trebui să se reîncaneze ca pentru toate abaterile sale morale, să sufere încorsetat în materie, ca prin propriile sale suferinţe să recunoască răul pe care l-a făcut, aceasta înseamnă că în noi înşine se găseşte cauza nefericirii noastre pe care trebuie să o suportăm cu răbdare, fără a ne considera victime ale unei nedreptăţi divine.

Toate aceste fapte erau cunoscute de oamenii atlanţi, care venerau şarpele ca simbol al evoluţiei universale, al sufletului, al căderii în materie şi mântuirii omului prin spirit.

Spiritul este unica realitate, materia este numai expresia ei inferioară, schimbătoare şi efemeră, cu un dinamism al ei în timp şi spaţiu.

Creaţia lui Dumnezeu este eternă şi continuă ca şi viaţa, iar omul prin constituţia sa, este format dintr-o trinitate: spirit, suflet şi corp fizic. Dezvoltarea spiritului

se desfăşoară succesiv, pe planuri ascendente şi descendente, datorită tentaţiilor materiale.

Dacă primii oameni au fost creaţi de Dumnezeu pe continentul denumit Lemuria, evoluţia rasei umane s-a continuat apoi pe Atlantida. Pe acest continent au trăit şapte subrase umane:

Subrasa Rmoahal
Subrasa Tlavatli
Subrasa Toltec
Subrasa Turanieni
Subrasa strămoşilor Semiţi
Subrasa Akkadiană
Subrasa Mongoloidă.

Aceste subrase constituie a patra rasă umană, care precede pe a noastră, a cincea rasă umană. adică rasa Ariâna, Indo-europeană.

Prima rasă şi-a început existenţa cu 4—5 mil. de ani în urmă, când mai exista încă partea de sud a continentului Lemurian. Această rasă avea pielea închisă la culoare şi o înălţime între 3—5 m, statură care apoi a început să scadă.

Subrasa Tlavatli, îşi avea originea într-o insulă aflată la o mică distanţă de Atlantida şi ei aveau culoarea pielii roşie-maronie.

Subrasa Toltec, a condus întregul continent Atlantida, zeci de mii de ani şi se pare că spiritele acestei subrase s-au reîncarnat în Mexic şi Peru, statura lor era în jur de 2,4 m.

Subrasa Turaniana, avea locul de origine în estul Atlantidei şi constituie rasa care a colonizat ţinuturile ce se întindeau în partea de Est a Atlantidei.

Strămoşii semiţilor, se trăgeau din zonele muntoase dinspre nord-est ale Atlantidei unde acum sunt Scoţia şi Irlanda.

Subrasa Akkadiană a apărut acum 800.000 de ani, iar după cea de-a doua catastrofă, cunoscută de continentul Atlantida dezvoltându-se în Estul continentului.

Între aceştia şi semiţi s-au dat lupte continui care au culminat cu ocuparea semiţilor de akkadieni, eveniment ce s-a petrecut în urmă cu aproximativ 100.000 de ani.

Subrasa Mongoloidă se pare că nu a avut legătură cu Atlantida, având originea în câmpia Tartară, ea s-a dezvoltat din descendenţii Turanienilor pe care i-au înlocuit în cea mai mare parte a Asiei.

Este de reţinut faptul că în evoluţia lor ulterioară, oamenii din Atlantida au urmat şcoli de iniţiere unii atingând chiar stadiul de adepţi, aceasta înseamnă că spiritele lor ajunseseră la un înalt grad de evoluţie spirituală. ce le-a dat posibilitatea să ia contact cu conştiinţa cosmică.

Liderii populaţiei erau aleşi din rândul iniţiaţilor, care erau în legătură cu ierarhii ocultă, totul era condus după metodele ştiinţelor oculte.

Prin Tolteci civilizaţia Atlantidei a atins cel mai înalt grad de dezvoltare.

Cam după 100.000 de ani de la această maximă înflorire, oamenii Atlanţi nu au mai avut aceleaşi raporturi cu puterile oculte benefice şi au început să invoce şi să apeleze la puterea ocultă malefică.

Cunoaştérea tainelor legilor naturii şi scopul lor egoist, i-a determinat la practicarea în masă a vrăjitoriei. Magia neagră s-a răspândit foarte mult. iar înalta îndrumare spirituală a fost retrasă, ajungând să conducă oamenii dominaţi de spiritele rele.

În luptele ce s-au dat între Atlanţii ce erau sub influenţa spiritelor benefice şi cei de sub influenţa malefică se apela tot mai mult la vrăjitorie. Toate acestea s-au întâmplat acum 800.000 de ani, după care a urmat pedeapsa divină, când cea mai mare parte a Atlantidei a fost distrusă şi o populaţie de 2 miliarde de oameni a fost înghiţită de ape.

Vrăjitoria a scăzut în inluenţă după această catastrofă dar mai târziu din rândul semiţilor se va ridica o nouă dinastie de vrăjitori.

Chiar insula Poseidonis, în partea ei de nord, insulă care a rămas din Atlantida după al treilea cataclism planetar, ce a avut loc în urmă cu 80.000 de ani, era condusă de un rege iniţiat.

Turanienii care erau mereu în luptă cu tolteci care erau mai numeroşi, au introdus legi care să-i privilegieze pe bărbaţi. Statul se ocupa de îngrijirea copiilor ce

erau consideraţi proprietatea statului, această măsură a condus la creşterea populaţiei turanienilor.

Semiţii, neam de oameni certăreţi şi energici, au adoptat o formă de guvernământ patriarhală.

În urmă cu 100.000 de ani akkadienii i-au alungat de la putere pe semiţii din Atlantida, aceştia au făcut mari cuceriri ale ştiinţei în astrologie şi astronomie.

Din semiţi s-a dezvoltat rasa ariană, adică a cincea mare rasă a omenirii, rasa Indo-europeană.

Descriind evoluţia omului de-a lungul a milioane de ani pe cele două continente dispărute Lemuria şi Atlantida, vechimea primilor oameni reprezentaţi prin Adam şi Eva descrişi în Biblie după care ar avea o vechime numai de 6.000 de ani, este anacronică.

Din toate datele de istorie şi toate datele referitoare la nume de persoane descrise de Vechiul Testament care sunt absolut riguros exacte, ele fiind de altfel descrise prin revelaţiile divine pe care le-a avut Moise, un mare iniţiat al poporului evreu, numai descrierea primilor oameni creaţi de Dumnezeu nu este reală.

Se pune întrebarea firească cum se explica, că din toate datele de altfel reale descrise în Biblie, numai cea referitoare la vechimea primilor oameni creaţi de Dumnezeu este inexactă?

Nu există decât un singur răspuns: acela prin care noi trebuie să interpretăm Biblia numai ca o istorie a poporului evreu, şi care începe într-adevăr prin reîncarnarea spiritelor rasei semite din Atlantida în

populaţia băştinaşă ce se găsea în peninsula Arabică în jurul acestei date de 6000 de ani în urmă când apar primii evrei.

Un argument al acestei ipoteze, se află în descrierea spirituală a poporului evreu, popor deosebit de dotat din punct de vedere spiritual, care a dat omenirii pe cel mai mari profeţi ai antichităţii, ale căror profeţii privind evoluţia poporului evreu şi apariţia unui trimis al lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, care va veni pentru mântuirea omenirii s-au adeverit întocmai.

EVOLUŢIA OMULUI ŞI OMUL VIITORULUI

Corpul material, este ultimul refugiu al spiritului. Dar acest corp material ca şi materia în general ce reprezintă un refugiu al diverselor forme de energii, nu s-a format printr-un conglomerat de atomi ce s-a unit din întâmplare de la sine, ei s-au alăturat formând materia, după o lege superioară, legea divină, care pentru a determina diversele forme ale materiei, a creiat mai întâi cele două forme de energii, care se comportă ca adevărate computere şi care formează matricea energetică a materiei.

Divinitatea a creat mai întâi primul computer, acela al corpului eteric şi apoi pe cel al corpului astral, care determină alăturarea atomilor într-o formă specifică fiecărui atom şi fiecărei materii în parte.

Atomii în mişcarea lor continuă nu se întâlnesc şi nu se agaţă unul de altul la întâmplare, totul este predestinat şi determinat de informaţia divină, ce se află în aceste două corpuri de energie, care la rândul lor, sunt formate de spirit, singurul de esenţă divină.

Rămâne o problemă foarte importantă de rezolvat, aceea de a cunoaşte dacă primul om creat de Dumnezeu din eterul universal s-a făcut direct, ca ultima specie creată, independent de alte creaţii, sau primul om a fost creat de Dumnezeu ca un rezultat complex al evoluţiei universale.

Din acest punct de vedere, omul este dedus şi complex, adică corpul său astral şi eteric, provin din corpurile astrale şi eterice ale fiinţelor inferioare. Ca argumente la această afirmaţie, sunt două aspecte: unul, cel descris în Biblie, unde revelaţia divină trans-misă lui Moise, îi spune că omul a fost creat în ultima zi a creaţiei. Dar aşa cum se cunoaşte, aceste „zile" sunt de fapt perioade de zeci şi sute de milioane de ani.

Dacă revelaţia divină ne-ar fi informat că toate vieţuitoarele ar fi fost create în acelaşi timp, atunci omul ar fi fost creat independent de evoluţia universală a vieţii. Al doilea aspect care argumentează faptul că omul a fost creat ca rezultat complex al evoluţiei universale, este constatarea că toate vieţuitoarele pământului, au o asemănare în ceea ce priveşte existenţa celor două corpuri de energii: astral şi eteric care formează structura de energie a corpurilor fizice pe care le au programate în informaţia lor energetică. Şi la animalele inferioare şi la maimuţe, există în corpul lor, aceleaşi aparate şi organe, ca şi la om şi care au aceeaşi funcţie în hemeostazie, metabolism şi reproducere.

Dumnezeu l-a creat pe om în ultima zi de creaţie, deci după milioane sau poate sute de milioane de ani, perfecţionând aceste două corpuri de energie. Aceasta se vede în cazurile de atavism, când copilul se naşte cu unele rudimente de organe întâlnite la maimuţe, adică animalul imediat inferior omului şi se mai vede şi în dezvoltarea embrionară a ovulului fecundat, când acesta trece prin toate stadiile de evoluţie ale vieţii pe pământ, când de fapt ontogeneza repetă filogeneza, în dezvoltarea corpului eteric.

Toată această evoluţie şi creaţie se datoreşte puterii spiritului ca voinţă a lui Dumnezeu.

Cea mai convingătoare dovadă, o avem în fenomenul de materializare de fantome, când spiritul folosindu-se de informaţia eterică a mediumului ce se află în transă, face să apară din „nimic" un corp uman în carne şi oase, cu memorie, cu inteligenţă şi voinţă şi chiar cu limbaj uman.

Aturici când se materializează spiritele inferioare, acestea apar cu cap de om, dar cu corp de animal, ceea ce arată că corpurile lor astrale şi eterice, sunt neevoluate până la stadiul de om.

Spiritul este înţeles ca fiind o unitate unică, indestructibilă ce emană din entitatea conştientă universală iar această unitate individuală, de conştiinţă, poate fi privită ca identică în substanţă cu conştiinţa universală, dar mai mică în mărime şi putere.

Aceste unităţi de conştiinţă, din cadrul corpurilor tuturor speciilor, sunt calitativ identice una cu cealaltă,

dar cu potenţe diferite, după forma particulară a formelor fizice în care se află.

Acest sine conştient, trece dintr-un corp în altul, după anumite legi superioare cosmice, cunoscute sub denumirea de legea karmei.

Aceste forme inferioare ale sinelui conştient ce se găsesc la plante şi animale, evoluează până ating forma umană, această progresie corespunde cu dezvoltarea de la stări inferioare, la stări superioare de conştiinţă.

Sinele conştient, are o deplină libertate de a acţiona, dacă această libertate este întrebuinţată greşit, fără a fi în armonie cu conştiinţa cosmică, ea trebuie să transmigreze continu în materie, tocmai pentru a se armoniza cu conştiinţa cosmică.

Pentru aceasta este nevoie de un efort de supravieţuire într-un mediu al competiţiei şi conflictelor, alături de alte milioane de alte fiinţe motivate cu aceeaşi dorinţă materială.

Aceste interacţiuni între fiinţele conştiente, sunt guvernate de un principiu universal de justiţie denumit Karma prin care succesele şi eşecurile, fericirea şi nenorocirea, sunt acordate, potrivit cu acţiunile noastre din vieţile trecute.

La om conştiinţa este controlată de conştiinţa cosmică, care observă şi îi determină noua reîncarnare. Când acţionează în armonie cu aceasta, ea devine eliberată din ciclul naşterilor şi al morţii şi în această situaţie ea îmbracă o activitate senzorială spirituală,

deoarece percepţia simţurilor este o funcţie inerenta a sinelui conştient.

Conştiinţa cosmică, se află într-o dimensiune dincolo de spaţiul şi timpul material, pe care le guvernează şi le controlează. Spiritul individual ca formă spirituală poate ajunge în această dimensiune; entitatea conştientă universală uneşte toate aspectele realităţii.

În interiorul materiei, oamenii de diferite grade de dezvoltare spirituală, au posibilitatea să poată convieţui în acelaşi plan. Aceasta duce la două necesităţi contradictorii, afirmarea individului ca un întreg şi integrarea într-o uniune mai largă.

Spiritul se încorsetează în materie, căci numai aşa el poate să înveţe din ce în ce mai bine legile creaţiei care să ducă la o creştere a conştientizării posibilităţilor incluse în el. Pentru aceasta este nevoie de experienţe pe care le poate avea mai întâi datorită naturii sale, doar în lumea pământească, de materie densă, aşa cum fiecare instruire judicioasă, trebuie începută de la temelie.

Materia s-a format din eterul universal, sub impusul unei forţe cosmice conştiente şi organizatoare, prin concentrări lente, în decurs de miliarde de ani. Există o identitate de construcţie în natura neînsufleţită şi în cea însufleţită căci materia, forţele şi viaţa sunt alcătuite după acelaşi tipar, numai că în materia neînsufleţită, ce reprezintă numai o energie concentrată, deci eter spaţial concentrat, forţele emană din materie, pe când

în lumea vie elementul psihic, spiritual, este independent de materie, iar materia nu mai apare ca element din care se naşte psihicul ci numai ca un sediu efemer, însă necesar, atât timp cât acest element psihic animă un corp fizic şi material, iar după îndeplinirea acestui rol, acest element spiritual continuă să supravieţuiască şi după dispariţia acestui corp material.

Dumnezeu a creat pentru fiecare specie, un altfel de corp spiritual, care determină la rândul său, evoluţia speciilor.

Nu prin variaţii întâmplătoare, se operează lupta pentru existenţă, a fenomenului de selecţie naturală, care duce la persistenţa celui mai apt şi deci la evoluţia speciilor. Dar care este cauza intimă a acestor transformări întâmplătoare?

După Haeckel, această cauză ar fi un hazard. Dar această întâmplare sau hazard nu poate să creeze legi fixe, căci prin definiţie, hazardul este o dezordine, pe când universul este ordine şi organizare.

Explicaţia nu poate fi plauzibilă nici de ideea unei tendinţe înăscute spre perfecţionare a lui Lamark, nici de formularea legii progresului, a lui Spencer sau de elanul vital a lui Bergson.

La baza fenomenelor universale se află un element inteligent şi intenţional, un element psihic conştient şi voliţional, o conştiinţă universală.

Dacă o inteligenţă a creat şi conduce lumea, poate acel creator să lase creaţiunea sa la voia întâmplării? Aceasta ar însemna că acest creator nu mai poate

stăpâni forţele cosmice şi acestea odată dezlănţuite, ar duce la un haos universal sau că acest creator ar fi capricios şi nestatornic.

Această conştiinţă cosmică a creatorului care conduce şi creează ordinea biologică, are o voinţă proprie şi posibilitatea de a-şi îndeplini această voinţă, aceasta înseamnă că este o forţă independentă de materie, care modelează materia şi formele ei, aşa cum doreşte.

Chiar şi Bergson, care vorbeşte de acel „elan de viaţă" spune că la originea vieţii este conştiinţa sau mai bine zis supraconştiinţa, adică tocmai un creator, o inteligenţă cosmică.

Tot Bergson afirmă că conştiinţa umană deşi pare că ar avea sediul în creier, este totuşi superioară şi independentă de creier.

Totul pare a se petrece ca şi când conştiinţa ar ţâşni din creier, ca şi când activitatea conştientă s-ar modela după activitatea cerebrală. În realitate conştiinţa nu ţâşneşte din creier, iar starea psihologică spune mai mult decât starea cerebrală, el afirmă că conştiinţa unei fiinţe vii, este solidară cu creierul ei, aşa cum un cuţit ascuţit este solidar cu vârful său, creierul este vârful ascuţit pe unde pătrunde conştiinţa în ţesutul compact al evenimenetelor, dar el nu este mai coextensiv faţă de conştiinţă, decât e vârful faţă de cuţit".

Conştiinţa este esenţialmente liberă, ea este libertatea însăşi dar ea nu poate străbate materia fără să se aşeze pe ea, şi să se adapteze ei.

Acest element psihic, această conştiinţă independentă de materie, adică elementul spiritual, este cel ce a determinat evoluţia speciilor şi tot el îl va duce pe om, la o nouă treaptă de dezvoltare.

Atunci va dispare egoismul, violenţa, răutatea, cruzimea; crimele, războaiele şi nedreptatea, toate acestea fiind stări sufleteşti aservite materiei, involuate în materie.

Există un paralelism între psihic care involează înspre materie şi eterul primordial care se condensează să devină materie.

În faza de involuţie, de materalitate, de condiţii materiale ale umanităţii, domină psihismul inferior căruia-îi sunt caracteristice nedreptatea, violenţa, egoismul şi prostia.

Răul în general este consecinţa firească a materializării condiţiilor actuale de viaţă.

Toată evoluţia noastră pământească este supusă unui destin prestabilit, nimic nu se petrece din întâmplare; libertatea noastră este limitată la liberul arbitru. Destinul este absolut, inevitabil, căci el este o lege a naturii, tot la fel de fatală ca şi legile fizice, aceasta este legea Karmei.

Acest destin al omului se va schimba când el va atinge faza de spiritualizare ce nu-l mai face dependent de materie, prin care să sufere pentru a se putea purifica, căci destinul fiecărula în materie se poate realiza numai prin suferinţă.

Atunci destinul omului va evolua în afară de materie, iar psihicul uman va îmbrăca forme superioare, cu manifestări din interior, spre exterior, de la material, la imponderal.

Influenţe asupra destinului omenesc o vor avea mediumnitatea activă, generalizată ce va determina o nouă specie umană, în care spiritul va domina materia, putând-o disocia, realcătui şi crea, după voia sa.

Această formă de existenţă a omului, va deveni invizibilă vederii fizice, va deveni de fapt un corp de energie, care poate la fel de vine să fie creată şi în alt mediu, în afară de cel pământesc.

Este de fapt forma spiritului care se află atât în lumea astrală, dar şi în jurul nostru, influenţându-ne în permanenţă. Dar aceasta înseamnă că omul se reîntoarce la forma astrală pe care a creat-o divinitatea pentru primii oameni, înainte de crearea omului fizic, atunci s-ar pune întrebarea, de ce a mai fost necesară apariţia corpului fizic, de îndată ce ne întoarcem la aceeaşi formă de existenţă, adică a omului astral.

Aceasta este numai în aparenţă, deoarece evoluţia spiritului în materie, în omul fizic, îi dă posibilitatea de evoluţie, căci numai în materie el poate să se abată de la morala divină şi numai în materie el poate suferi şi poate să fie eliberat de păcatul luciferic.

Toate personalităţile paranormale şi spiritele evoluate din astral, comunică că există o strânsă legătură între felul de viaţă al omului pe pământ sub raportul

faptelor sale bune sau rele şi viaţa spiritului de după moarte.

Spiritul se reîncarnează în materie, până atunci când el va reuşi să se purifice şi să evolueze spre o existenţă superioară, fiind eliberat de influenţa negativă luciferică, astfel încât viaţa în materie a spiritului este o adevărată închisoare pentru acesta, dar o şcoală, deşi grea, foarte necesară.

Viaţa biologică se sprijină pe trei pietre de temelie: hrana, reproducerea şi necesitatea spirituală, morală şi estetică sau altfel spus adevăr, bine şi frumos.

Hrana şi reproducerea sunt nevoi ale materiei, iar spiritualitatea reprezintă nevoia spiritului; viaţa este o luptă continuă pentru îndeplinirea acestor nevoi.

Dar numai spiritul se îndepărtează de materie, de aici şi concluzia că etica superioară a vieţii spirituale, este o condiţie naturală a vieţii atunci când viaţa se debarasează de necesităţile materiei.

Acest stadiu de dezvoltare, se va atinge când intuiţia se va dezvolta în egală măsură cu inteligenţa, intuiţia-instinct, este expresia însăşi a vieţii. Aceasta înseamnă că viitorul supraom va avea dezvoltate toate facultăţile paranormale, fenomen paranormal, care este factorul primordial în evoluţia umanităţii viitoare.

Acest fapt este confirmat şi de Oswald Spengler, în cartea sa, *Prăbuşirea Occidentului*, unde susţine că cultura este un fenomen de evoluţie spirituală, de creaţiune spontană continuă, în timp ce civilizaţia este mecanizarea şi aplicaţiunea tehnizată a culturii.

În istoria omenirii nici o civilizaţie nu a durat mai mult de 1000 de ani, iar fenomenul cultural european s-a mecanizat şi a devenit civilizaţie, pierzându-şi creativitatea spirituală, autorul consideră că prăbuşirea culturii occidentale este apropiată, concluzia este că cultura se sprijină pe spiritualitate.

Omul viitorului va avea dezvoltate darurile intuitive oculte şi magice, adică tocmai însuşirile paranormale ale omului se va produce o superioaritate a Eului conştient care va fi adevărata caracteristică a omului viitorului. căci în spirit, în intuiţie şi instinct, se află viitorul omenirii, nu în dezvoltarea inteligenţei. Această idee este susţinută de mai mulţi autori: Bergson, Kewserling, Von Herman, Bardiaeff, Haedemberg şi Bernard Shaw.

Omul viitorului este omul spiritualizat, adică omul paranormal, superior actualului om căci la el fenomenul paranormal va fi normal şi va duce la un triumf definitiv al spiritului asupra materiei, căci aceasta ar deveni inexistentă. Omul va aduce obiectele numai cu puterea spiritului, va putea disocia instantaneu materia, eliberând uriaşele energii incluse în ea, comunicarea oamenilor se va face prin telepatie de la spirit la spirit, plantele vor creşte sub influenţa forţelor psihice ale omului, iar bolile vor fi vindecate tot prin forţa spiritului.

Acel om paranormal al viitorului, va fi şi superior din punct de vedere intelectual şi moral faţă de omul de astăzi, căci mediumnitatea singură nu înseamnă neapărat superioritate, dar dacă pentru mediumnitatea

pasivă răspunsul este negativ, el este pozitiv pentru mediumnitatea activă.

Când omul va fi conştient de forţele spirituale, de natura paranormală, aceştia sunt oamenii de cel mai ridicat nivel intelectual şi moral, aşa cum a fost Isus Hristos. Când această mediumnitate activă se va generaliza, va apare un nou om un supra om, o specie nouă.

Acest om îşi va schimba radical şi forma corpului, la omul actual fiecare organ îşi are un rol bine definit, corespunzător unei anumite necesităţi.

Când omul nu va mai avea nevoie de mâini pentru a face eforturi mecanice pe care le va face cu mintea, braţele sale se vor atrofia şi vor rămâne numai mâinile ca nişte pseudopode pentru apucare.

Când deplasarea sa se va face instantaneu prin puterea spiritului, nu va mai fi nevoie de gambe şi picioare.

Când va dobândi vederea şi auzul astral nu va mai fi nevoie de ochi şi urechi.

Când prin forţa psihicului îşi va materializa şi concentra alimentele necesare hranei sale, nu va mai avea nevoie de aparatul digetiv.

Aceasta înseamnă că forma omului viitor se va simplifica.

Omul se va apropia de forma ideală a corpurilor, care este sfera, aşa cum şi atomii sunt sferici, corpurile cereşti sunt sferice, iar spiritul în astral are forma sferică.

În viaţa lor astrală spiritele nu mai au nevoie de hrană şi reproducere, acestea fiind specifice materiei şi orice nevoi ale acestora vor produce o mare suferinţă spiritului.

Păcatul şi răul fiind condiţiuni ale materiei, un psihism uman aservit acestor condiţii, este un psihism inferior neevoluat, iar după moarte substanţa sa impură îl face nefericit, bolnav şi chinuit.

În această situaţie, singura formă de evoluţie a spiritului este reîncarnarea, adică coborârea spiritului neîntreruptă în corpuri fizice, în condiţiunile materiei, în inferioritate şi durere.

Deşi suferinţa apare ca un duşman al vieţii şi deci şi al spiritului care este expresia însăşi a vieţii, ea are un rol pozitiv în evoluţia omului.

Pentru a învinge durerea, trebuie făcut un efort mintal cu consum de energii materiale şi morale, cu iniţiativă, voinţa şi perseverenţă, toate acestea făcând posibilă lupta, ele desăvârşesc caracterul.

Însăşi natura a creat pentru om condiţii de luptă, ori această luptă trebuie să aibă un adversar, şi acest adversar este tocmai suferinţa care creează necesitatea luptei împotriva obstacolelor materiei făcând necesare efortul şi acţiunea. De aceea se impune spiritului să lupte în materie, singura care îl crează suferinţe, de aceea teoria reîncarnării spiritului în materie pentru evoluţie, pare logică.

Evoluţia omului, a civilizaţiei şi a progresului general al omenirii au fost determinate de apariţia şi

desfăşurarea perioadei glaciale, frigul fiind principala cauză care a forţat evoluţia omului şi pe care omul l-a învins printr-o mare suferinţă.

Pentru a lua o formă superioară, orice existenţă trebuie să înceteze sub forma ei inferioară, căci numai aşa se poate naşte din nou pe un plan mai ridicat. Moartea este însă cea mai mare dintre suferinţe, de aceea şi lupta împotriva ei, este atât de vehementă prin instinctul de conservare prezent la toate vieţuitoarele, fără deosebire.

Corpul omenesc este locul durerii, în simţurile lui se simt suferinţele. Dorinţa de a cunoaşte lumea înconjurătoare, duce la durere, iar lipsa bunurilor pe care le observă, provoacă suferinţa ca să le poată obţine, dar pentru aceasta trebuie să muncească şi să lupte, ambele fiind generatoare de suferinţe.

Prin ascetism, se încearcă să se limiteze suferinţele care pot libera pe om de tirania materiei, să suprime în om materia şi viaţa simţurilor ce derivă din ea. În ascetism, omului îi este îngăduită o singură dorinţă, aceea de a se uni cu conştiinţa cosmică, cu sufletul universal.

Suferinţa noastră ne face mai receptivi la suferinţa altora, făcându-ne mai buni sau mai răi, mai încordaţi pentru lupta, numai durerea ne dă experienţa vieţii, ea ne determină frica de a nu suferi din nou, de a nu mai greşi.

Evoluţia spre spiritualizare este iubirea, altruismul, jertfa şi abnegaţia de sine. Numai omul care nu suferă

şi nu luptă nu progresează, căci la baza progresului social stă sentimentul de lipsă şi de suferinţă. Din această cauza societăţile care nu ard în focul purificator al suferinţei, degenerează.

Popoarele eroice ajunse la îmbogăţire şi trândăvie, care renunţă la efort şi suferinţă sunt învinse şi dispar, exemplu imperiile egiptean, roman, asirian, otoman etc.

De-a lungul existenţei sale, evoluţia omului îmbrăca un caracter ciclic, civilizaţia umană progresează continuu până la un anumit punct după care brusc îşi încetează această dezvoltare ca apoi după secole sau milenii să dispară.

Aceasta se datoreşte spiritelor care prin reîncarnare aduc cu ele intuiţii şi inovaţii noi, dar care la un anumit moment nu se mai reîncarnează pe planeta noastră, plecând sub forma astrală pe alte planete. Aşa se explică dispariţia multor civilizaţii din antichitate.

Asistăm în secolul nostru la o extraordinară explozie de realizări tehnico-ştiinţifice. În ultimele decenii s-a obţinut rezultate ştiinţifice în toate ştiinţele: electronică, informatică. automatică, cibernetică, fizica nucleară; biologie moleculară, inginerie genetică, cosmologie, cosmogonie, astrofizică, chimie, etc.

S-au construit microscoape electronice, computere de diferite generaţii, s-au dezvoltat sistemele de telecomunicaţii şi se cunoaşte mai bine structura şi microstructura materiei, sau perfecţionat metodele şi sistemele de informaţie ştiinţifică, se pot face transferări de gene. prin aplicarea tehnologiei A.D.N., recombi-

nant, în alte organisme. Se pot face transplantări de organe, spaţiul cosmic se cucereşte cu ajutorul sateliţilor artificiali ai pământului, al sondelor interplanetare şi transplanetare. S-au obţinut dispozitive laser, prin stimularea electronilor liberi din lumină şi concentrarea lor în fascicule dirijate, s-au realizat microprocesoare folosite în realizarea minicalculatoarelor, terminalelor şi perifericilor inteligente.

Ingineria genetică se aplică în medicină, în industria farmaceutică, în alimentaţie, în industria chimică şi fermentativă.

Se prevede ca prin aplicarea tehnologiei, a A.D.N.-ului recombinant să se asigure necesarul de alimente celor circa 6 miliarde de oameni pe care planeta noastră îi va avea în anul 2015 şi celor 8 miliarde de oameni, cu 10 ani mai târziu.

Se speră că prin aceeaşi tehnologie a anticorpilor monoclonali să se producă imunoglobuline specifice cu largi aplicaţii în medicină, farmacie, chimie şi agricultură.

Se fac cercetări în domeniul bioingineriei medicale umane, prin înlocuirea unor organe, mâini, picioare, nas, urechi, cu organe artificiale ale căror funcţii sunt stabilite prin programare matematică şi care sunt identice cu cele ale organelor vii.

Se vor dezvolta cercetările în domeniul calculatoarelor electronice şi în domeniul structurii într-atomice a materiei, şi materiei subnucleare în scopul cunoaşterii mai bine a mecanismului genezei universului.

Până în prezent s-au descoperit peste 100 de particule elementare în lumea subatomică.

Se vor cerceta mai mult câmpurile de forţe în univers, adică câmpul gravitaţional şi câmpul electromagnetic.

În acelaşi timp, dezvoltarea tehnico-ştiinţifică şi aplicarea noilor descoperiri, duc la o continuă poluare a mediului înconjurător, poluarea aerului, apei, solului, plantelor şi alimentelor care ameninţă însăşi viaţa omului, a faunei şi a florei terestre.

Agenţii poluanţi sunt reprezentaţi de gaze şi particule fine emanate de uzinele chimice şi metalurgice, de distileriile de cărbuni, de rafinăriile de petrol.

Cei mai importanţi agenţi poluanţi sunt monoxidul de carbon, bioxidul de carbon, bioxidul de sulf, monoxidul de azot, şi bioxidul de azot, clorul, etilena, acidul fluorhidric, ozonul, praful, fumul, funinginea şi altele, periculoase sunt gazele de eşapament emise de automobile, deoarece consumă benzină cu plumb, care prin ardere dă bioxidul de azot, un gaz toxic pentru om.

Monoxidul de carbon, provoacă oboseală, ameţeli, tulburări de circulaţie a sângelui, ale sistemului nervos, boli coronariene, din cauza afinităţii oxidului de carbon, pentru hemoglobină, dar poate produce şi malformaţii la descendenţi.

Această dezvoltare tehnico-ştiinţifică care determină o civilizaţie avansată, nu înseamnă nimic din punct de vedere al evoluţiei spirituale, căci una este

evoluţia civilizaţiei şi alta este evoluţia spirituală a omenirii. Numai o creştere a moralităţii poate determina o ridicare pe o treaptă superioară a spiritului uman. Civilizaţia oamenilor atlanţi atinsese un foarte mare grad de dezvoltare, după mulţi autori neegalată încă de civilizaţia noastră. Ei dispuneau de aeronave, foloseau energia nucleară şi puterea miraculoasă a cristalului de cuarţ, dar pe cât creştea civilizaţia, pe atât scăderea moralitatea. Cultul luciferic devenise aproape universal, iar consecinţa a fost dispariţia acestei civilizaţii, prin scufundarea continentului Atlantida, pedeapsă divină făcând să fie înghiţiţi de ape în 48 de ore, 2 miliarde de oameni după primul diluviu ce a avut loc în urmă cu 800.000 mii de ani.

Referitor la crearea omului, Biblia afirmă că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa şi a suflat în nări, suflare de viaţă, şi că ar fi deci vorba de două elemente, distincte, creaţia şi însufleţirea.

Ce trebuie să înţelegem prin aceste cuvinte? Că Dumnezeu are chipul unui om aşa cum este fiinţa omenească? Nu, aceasta ar fi o mare eroare, atunci unde este adevărul, de ce totuşi Biblia afirmă o asemănare identică între Dumnezeu şi om?

Asemănarea cu Dumnezeu se găseşte numai dacă ne referim la prezenţa corpurilor astrale şi eterice pe de o parte şi la spirit ca scânteie plecată din divinitate, ca voinţă a lui Dumnezeu sau altfel spus la Duhul Sfânt.

Creaţia pe pământ, a suferit un întreg proces evolutiv, de milioane sau miliarde de ani. Omul este ultima creaţie a lui Dumnezeu şi cea mai perfectă. Voinţa lui Dumnezeu, spiritul, a trecut prin nenumărate forme evolutive. În această evoluţie el şi-a creat mai întâi învelişurile fluidice reprezentate de corpul eteric şi corpul astral cu care spiritul a putut străbate întinsurile universului pentru a putea ajunge pe pământ, căci fără aceste haine fluidice, nu putea pătrunde în atmosfera pământului. Această voinţă a lui Dumnezeu, se găseşte în tot ceea ce a creat el începând la mineral şi până la om, dar cu o formă specifică pentru fiecare şi având un drum evolutiv ascendent. Altfel exprimat, aceeaşi formă a perispiritului, Dumnezeu a perfecţionat-o creind o altă formă şi odată cu aceasta o nouă specie.

Cel mai potrivit, ar fi să comparăm acest corp eteric, cu un computer care a fost perfecţionat din ce în ce mai bine până la ultima formă, aceea specifică omului.

Pe lângă această evoluţie a corpului eteric, cel ce întreţine viaţa, în fiinţa umană se mai află un al doilea corp de energie, acela al corpului astral, format tot de către spirit, care este responsabil de însuşirile sufletului uman. Pentru fiecare element din natură, plecând de la mineral, la vegetal, la animal şi om spiritul a creat un anumit fel de corp eteric specific fiecărei specii în parte, dar plecând de la aceeaşi alcătuire a acestei forme de energie.

Corpul eteric al omului, provine, din cel mai evoluat corp eteric, al animalului imediat inferior omului.

Aceasta se confirmă mai ales atunci când ne referim la alcătuirea materiei, atomul cu structura lui, protoni, neutroni şi electroni, este prezent în toată materia formată pe pământ.

Odată cu perfecţionarea corpului astral şi a corpului eteric deci ca un biocomputer mai superior, apare substanţa vie pe care o găsim de la prima celulă vie până la om, această celulă are aceeaşi alcătuire, cu membrană celulară, protoplasmă şi nucleu, în toate regnurile vegetale animale şi om. Toate acestea vin în sprijinul afirmaţiei că Dumnezeu a creat fiecare specie în aparte cu apariţii brusce, odată cu formarea acestor două corpuri şi că nu există forme intermediare între specii, cum nu există nici aşa numiţii oameni maimuţă.

Omul nu are comun cu maimuţa, decât asemănarea alcătuirii celulelor şi specializării lor, pe ţesuturi, organe şi aparate, pentru că atât omul, cât şi maimuţa au aceleaşi organe şi aceleaşi aparate, respirator, digestiv, renal, cardiovascular, etc.

Dar omul are o conştiinţă de sine, are o inteligenţă specifică, are un limbaj pe care nu le are nici o specie de maimuţă. Acestea apar numai după ce Divinitatea a reuşit să creeze acest corp eteric specific omului, care la rândul lui, determină formarea corpului fizic omenesc.

Toată această evoluţie, a avut loc, fiind subordonată riguros legilor divine, căci nimic nu s-a creat şi nu a evoluat, în afara acestor legi.

Crearea omului pe pământ, a reprezentat un progres pentru întreaga creaţie, aceasta fiind o trecere a materiei dense, de la un stadiu inferior la un stadiu superior de dezvoltare.

Atât corpurile eteric şi astral ca şi materia densă vizibilă, s-au crat în miliarde de ani, plecând de la aceleaşi elemente subatomice prezente în eterul universal, dar toate îşi au rădăcina lor în spirit, în voinţa lui Dumnezeu.

Această creaţie s-a făcut deci într-o lungă perioadă de timp şi s-a desfăşurat sub acţiunea legilor divine în vederea unei continui perfecţiuni.

În crearea omului, Dumnezeu a încoronat întreaga sa operă reunind toate speciile existente în creaţie.

Procesul de inteligenţă îl găsim şi la alte animale, deşi pentru multe acesta este doar o noţiune instinctivă.

Maimuţa se serveşte de anumite instrumente pentru a-şi asigura supravieţuirea şi pentru a se apăra. Aceasta denotă că o anumită formă mai superioară de corp astral şi eteric, o are şi maimuţa, iar aceste forme le-a perfecţionat Divinitatea, pentru a crea omul.

Aceste animale pe care le denumim primate, au dispărut cu ocazia marilor transformări care au avut loc pe pământ, dar a le considera ca strămoşi ai omului, este foarte mare eroare, ar fi aşa cum afirma Abd-Ru-Sin, ca

şi când am considera vacile, drept doici ale umanităţii, pentru ca laptele de vacă este indispensabil celor mai mulţi copii, în primele lor luni de viaţă.

Raportul între fiinţa umană şi animalul cel mai dezvoltat, numit primat, capabil să gândească, sunt în mod sensibil de acelaşi fel, pentru că corpul de materie densă al fiinţei vii, nu este altceva nimic, decât auxiliarul indispensabil de care are nevoie pentru a putea munci şi a se face înţeles în toate domeniile pe pământul de materie densă.

Cum a fost creat omul? În momentul în care în materia densă a fost atins stadiul cel mai înalt cu animalul cel mai perfecţionat a fost necesar să se producă o schimbare pentru ca evoluţia să continue şi ca orice stagnare să fie evitată, iar această transformare era prevăzută în planul divin.

Pe de altă parte, corpurile eteric şi astral, s-au perfecţionat în planul de materie subtilă, invizibilă, făcând să se ajungă la forma evoluată a perispiritului uman, gata pregătite pentru a putea să se unească cu forma de materie densă cea mai evoluată de la animalele primate.

Această evoluţie a perispiritului în planurile subtile astrale, a dus la crearea unei forţe suficiente, pentru a-şi conserva independenţa sa, chiar dacă a pătruns în lumea densă a materiei, deşi el se găseşte închistat în materie, în om, spiritul îşi păstrează independenţa sa şi după ce s-a desprins de această materie, adică odată cu moartea noastră.

Crearea primului om s-a putut realiza când materia densă se afla la animalul cel mai evoluat, respectiv corpul eteric, el furnizând receptacolul destinat viitoarei fiinţe umane iar pe de altă parte în universul de materie subtilă, se află format, sufletul uman evoluat şi aşteaptă tocmai o legătură cu acest receptacol de materie densă pentru a imprima materiei dense în totalitatea ei, un nou elan destinat să o spiritualizeze.

În momentul în care s-a produs un act de procreaţie la cuplul cel mai nobil dintre aceste animale, cele mai evoluate nu s-a mai reîncarnat un suflet de animal, aşa cum s-a întâmplat până atunci, ci un suflet uman pregătit pentru aceasta şi purtând în el scânteia de spirit nemuritoare.

Sufletele umane încărcate electromagnetic pozitiv, au dus la crearea de corpuri bărbăteşti prin reîncarnare, iar cele încărcate electromagnetic negativ, s-au reîncarnat în corpuri feminine.

Aceasta înseamnă că animalul cel mai superior a oferit primelor fiinţe umane, numai felul de alcătuire a corpului eteric, pe care Divinitatea l-a perfecţionat.

Există din acest punct de vedere, o înrudire carnală între om şi animale, având aceeaşi afinitate de materie densă, dar adevărata fiinţă vie din om, spiritul său, nu are nici o afinitate cu animalul şi nu descinde din el.

Referirile Bibliei, trebuie înţelese că se raportează înainte de toate, la evoluţia pe planurile spirituale şi pe cele de materie subtilă, astrală şi nu la evoluţia

pământească, căci acestă evoluţie pământească este secundară celei spirituale.

Urmărind caracteristicile spiritului uman inconştient, urmărim de fapt această perfecţionare în timp a corpului eteric pe a cărui memorie se bazează toată activitatea inconştientă plecând de la primele forme de manifestare a inconştientului de la cele mai inferioare animale şi până la om; căci acest inconştient posedă o schemă unică ce este impusă activităţii conştiente.

Inconştinetul este sursa tuturor structurilor logice posibile, reprezentând un ansamblu de legi care regizează gândirea simbolică, iar această funcţie simbolică, se exercită după aceleaşi legi.

Conştiinţa se subordonează inconştientului, căci ea nu poate să-l schimbe sau să influenţeze funcţionalitatea, inconştinetul asigură viaţa organismelor independent de conştiinţă iar evoluţia inconştientului este însăşi evoluţia vieţii pe pământ.

Se poate trage concluzia, că crearea omului pe pământ a fost posibilă atunci când Eul spiritual, a găsit condiţiile pământene în cele trei corpuri, fizic, eteric şi astral, deja dezvoltate, care la început au evoluat independent de Eul spiritual.

Toată dezvoltarea celor trei corpuri, s-a format din materia primordială a universului adică din eterul primordial, prin voinţa lui Dumnezeu, prin spirit. Însuşi pământul ca planeta fizică s-a format sub acţiunea unui univers spiritual.

Starea spirituală anterioară rămâne la fel de invizibilă ca şi elementul spiritual care se ascunde în permanenţă în spatele materiei.

În evoluţia cosmogonică, fiinţa umană apare în cea de-a patra întrupare, pe Pământul propriu-zis. Strămoşii astrali ai omului, nu posedau încă Eul spiritual, în timpul precedentei întrupări fizice planetare, nu existau decât cele trei corpuri: corpul fizic, eteric şi astral, iar pământul fizic a luat naştere atunci când cele trei corpuri s-au armonizat şi au fost capabile să primească Eul spiritual.

Din descrierea cosmogoniei ezoterice, am văzut că oamenii pământeni s-au născut cu păcatul luciferic, păcat care i-a marcat încă de la crearea primilor oameni fizici, din forma lor astrală.

La acest păcat, se referă şi Biblia, dar într-o formă metaforică aceea a ispitei diavolului, care s-ar fi materializat sub forma unui şarpe şi care a ispitit-o mai întâi pe Eva, să mânânce mărul din pomul oprit şi apoi pe Adam.

Biserica creştină ia fiinţă odată cu ziua cincizecimii, când Duhul Sfânt se coboară sub forma unor limbi de foc şi care s-a zidit pe învăţătura lui Hristos, prin el emanându-se credinţa în Dumnezeu pentru salvarea din acest păcat luciferic.

Naşterea lui Hristos prin partenogeneză, deci în afara păcatului strămoşesc, căci Maria, mama Lui a rămas însărcinată nu prin viaţă conjugală, ci prin Duhul Sfânt, vine să confirme pe de-o parte faptul că toţi

oamenii pământului se nasc prin păcatul luciferic, iar pe de altă parte misiunea divină a lui Hristos, aceea de a arăta acestor oameni, puterea spiritului divin, de către cel mai înalt spirit din sistemul nostru solar, de însuşi guvernatorul acestui sistem planetar spiritual, cel situat pe treapta ierarhică cea mai înaltă dintre spiritele ce nu s-au alăturat lui Lucifer şi nu l-au urmat pe acesta în marea bătălie cerească a îngerilor.

Acest păcat luciferic, este descris nu numai de Biblie şi îl întâlnim nu numai în religia creştină, el fiind prezent o dată cu apariţia primilor oameni pe pământ căci taina botezului prin care ne-am putea mântui de acest păcat, o găsim chiar şi în civilizaţia Atlantidiană.

Pe de altă parte, naşterea unui spirit evoluat în afara actului conjugal prin om, o găsim şi la credinţele civilizaţiei asiro-babiloniene, astfel în turnul Babel din Babilon, în vârful lui, se găsea o cameă cu un pat şi o masă din aur, pe care trebuia să doarmă o fecioară aleasă de Divinitate, pentru a rămâne însărcinată cu un zeu prin putere spirituală şi să dea astfel naştere unui om divin ce ar putea să elibereze, omul de păcatul conjugal, păcatul luciferic.

Se poate pune întrebarea, de ce Dumnezeu a lăsat atât de mult timp, oamenii să persiste în acest păcat strămoşesc, sute de mii de ani, dacă ne amintim că prima catastrofă planetară pe care a cunoscut-o Atlantida, a avut loc în urmă cu 800.000 mii de ani. Care a fost cauza care a determinat naşterea mântuitorului, abia în urmă cu 2000 de ani.

Poate fi aceasta un semn că Apocalipsa lui Ioan, este foarte aproape de a se înfăptui?

Naşterea trimisului lui Dumnezeu, ca spirit al luminii la această dată, a fost prevăzută cu mii de ani înainte de către marii iniţiaţi şi de către profeţi.

Prin descifrarea simbolurilor din construcţia interioară a marii Piramide din Egipt, s-a putut constata că data exactă, anul, luna şi ziua naşterii lui Hristos a fost prevăzută cu 3000 de ani înaitne de naşterea acestuia.

Dar de ce Fiul lui Dumnezeu s-a născut în sânul poporului evreu, de ce Dumnezeu a ales tocmai acest popor şi nu altul?

Poporul evreu, reprezintă un popor evoluat din punct de vedere spiritual, o ultimă reîncarnare a populaţiei de pe continetul Atlantida. În sânul acestei populaţii, au existat mari iniţiaţi şi profeţi, care au luat contact cu conştiinţa cosmică de unde s- au inspirat în existenţa lumilor suprasensibile şi în cunoaşterea evenimentelor ce urmau să se desfăşoare pe pământ, cunoscându-se faptul că în conştiinţa cosmică nemaiexistând spaţiu şi timp, toate evenimentele se percep la timpul prezent.

Deşi mulţi au negat existenţa lui Isus, ca persoană istorică nu numai Biblia atestă viaţa Lui dar şi alte mărturii îl confirmă viaţa.

Astfel Tacit, istoric roman leagă numele creştinilor de Christu, care pe timpul domniei împăratului roman Tiberiu a fost condamnat la moarte prin sentinţa procuratorului Pilat din Pont.

Pliniu, care a fost propretor în Bitinia şi Pont din Asia Mică, i-a scris împăratului Traian în anul 112, în care îi dă informaţii despre Hristos.

El i-a scris împăratului cerându-i sfatul în felul cum să-l trateze pe creştini, care cântau un cântec lui Hristos ca unui Dumnezeu.

Suetoniu, în lucrarea sa despre viaţa celor 12 cezari, menţionează că evreii au fost expulzaţi din Roma ca reprezalii în urma unor tulburări sociale, legate de Hristos.

Lucian, a scris în anul 170, o satiră pe seama creştinilor, descriindu-l pe Hristos şi răstignirea lui, pentru faptul că a început un nou cult.

Există şi o mărturie iudaică, aceea a lui Josephus, în jurul anului 100, el a scris despre Isus şi despre fratele său Iacob, descriindu-l ca pe un om înţelept care a fost condamnat de Pilat să fie crucificat.

De menţionat că acest autor nu era un prieten al creştinilor.

Isus a fost singura personalitate umană care nu a avut nimic de ascuns, având un echilibru şi o unitate de caracter perfectă.

În timpul celor trei ani cât timp a propovăduit, a dat dovadă de o dreptate cerută de lege, la care se adaugă dreptatea lui intrinsecă, dată de calitatea lui de Fiu al lui Dumnezeu.

Suferinţa şi moartea lui Isus, au constituit marele eveniment prezis de prooroci, care urma să aducă eliberarea oamenilor de păcatul luciferic.

Mesajul lui Hristos, a fost acela de a arăta oamenilor că împărăţia lui Dumnezeu constă din domnia Lui peste toate fiinţele din univers care î-l dau ascultare. Această împărăţie este spirituală şi cuprinde timpul şi veşnicia în care vor intra oamenii după moarte, adică odată cu naşterea lor spirituală.

El foloseşte de asemenei şi expresia de împărăţia cerurilor care este legată de domnia lui Hristos, în timp pe pământul actual.

Moartea şi învierea lui Isus marchează începutul creştinismului. El a dat bisericii creştine, două acte de cult, pe apostoli care să ducă mesajul cu privire la împărăţia lui Dumnezu şi Duhul Sfânt care să fie cel ce lucrează prin intermediul bisericii. Biserica creştină a luat naştere chiar la Ierusalim, funcţionând între anii 30 şi 44 după Isus Hristos.

Evreii din tot bazinul Mării Mediterane, au fost prezenţi la Ierusalim, în ziua Rusaliilor, când celebrau sărbătorea cincizecimii, atunci Duhul Sfânt s-a pogorât sub formă de limbi de foc şi a dat apostolilor puterea de a vorbi în toate limbile pământului. Aceasta este ziua când a luat naştere prima biserică creştină. Imediat după aceasta, foarte mulţi evrei, au trecut la creştinism botezându-se, taină a bisericii creştine prin care omul ar scăpa de păcatul luciferic, adică păctul naşterii prin viaţa conjugală şi tot odată adoptarea învăţăturii lui Hristos, care va rămâne nemuritoare, căci El a spus: „Cerul şi pământul vor pieri, dar cuvintele mele vor rămâne în veci". Aceste cuvinte nu le vom

putea înţelege decât atunci când spiritul omului desprins de corpul fizic, după moarte, se va ridica în ceruri şi va lua contact cu conştiinţa universală, căci tot Hristos a spus „Adevărat vă spun vouă, n-o să intraţi în împărăţia cerurilor, dacă nu vă naşteţi a doua oară" este tocmai naşterea spirituală, care urmează morţii fizice.

Isus Hristos şi-a început lucrarea Sa, după botezarea de către Ioan Botezătorul, în centre evreieşti, aceasta fiind în concordanţă cu afirmaţia, că „a venit să ajute oile pierdute ale casei lui Izrael" (Matei 15:24).

Pentru continuarea lucrării Sale după dispariţia Sa, El şi-a ales apostolii care urmau să propovăduiască învăţătura Sa sub conducerea Duhului Sfânt.

Prima Sa minune a fost transformarea apei în vin la nunta din Cana Galilei. După această minune, a mers la Ierusalim unde a avut istorica întâlnire cu Nicodim, când i-a descris acestuia alcătuirea fiinţei umane, din punct de vedere spiritual, arătând în acelaşi timp natura spirituală a lucrării Sale.

Întors în Galileia, prin Samaria, s-a întâlnit cu femeia Samariteancă, când a dovedit că lucrarea Sa nu este limitată de barierele naţionale sau sexuale.

După ce a fost respins în Nazaret, Isus şi-a format centrul Său de activitate, la Capernaum şi de aici a făcut trei călătorii în Galileia.

În prima călătorie, a vindecat un paralitic şi a înviat din morţi, pe fiul văduvei din Nain şi a definitivat alegerea ucenicilor săi.

În predica de pe munte, a arătat că adevărata religie, este religia spiritului.

În cea de-a doua călătorie în sudul Galilei, a înviat fiica lui Iair.

Între cele trei călătorii, el s-a retras pentru instruirea ucenicilor Săi, în timpul unei astfel de retrageri, El a materializat prin forţa spiritului, pâine şi peştii pentru cei cinci mii de oameni, care-L urmau şi şi-a demonstrat puterea de levitaţie umblând pe Marea Galilei.

În cea de-a doua retragere, El a făcut vindecarea fiicei femeii siro-feniciene, care a dovedit credinţă mare în Hristos (Marcu 7:26).

Din Galileia a făcut o scurtă vizită la Ierusalim, la sărbătoarea Corturilor, când a criticat vehement pe farisei şi saducheii.

Din cauza opoziţiei acestora, s-a întors la răsărit de Iordan la Pereea şi după aceea s-a reîntors la Ieruralim unde a fost arestat, judecat şi răstignit.

Punctul culminant al lucrării Sale după învierea ce a avut loc a treia zi după moarte, a fost înălţarea la cer în prezenţa ucenicilor Săi.

Referitor la păcatul luciferic, trebuie amintită teoria evoluţionistă a lui Charles Darwin (1809—1882) şi a succesorilor lui, care neagă ideea acestui păcat, sau admit că păcatul este numai rămăşiţa instinctului animal, existent în om.

Evoluţia ca doctrină filozofică, datează din vremea lui Aristotel, dar Darwin a fost primul care a dezvoltat-o.

La început Darwin a studiat medicina şi teologia, după aceea a devenit naturalist. Convingerea lui privind evoluţia speciilor şi-a format-o după călătoria în jurul lumii, pe vasul Beagle, între anii 1831—1836 când s-a convins că diferenţele între animalele vii şi fosilele de pe uscat şi cele de pe insulele pe care le-a vizitat, numai prin evoluţia biologică pot fi explicate. Aceste constatări, le-a publicat în cartea sa „Originea speciilor" în anul 1859. El susţine că lupta pentru existenţă menţine constantă populaţia diferitelor specii, în această luptă, unii indivizi dezvoltă caracteristici favorabile pentru supravieţuire printr-un proces de adaptare la mediu, iar aceste caracteristici sunt transmise prin selecţia sexuală, în care se împerechează femelele şi masculii privilegiaţi. Astfel supravieţuiesc numai cei mai puternici. El s-a gândit că o asemănare ca aceea dintre structura corpului omului şi structura corpului animalelor, confirmă teoria lui, dar el uită că aceste asemănări, sunt dovada unui concept al creatorului, care le-a dat creaţiilor sale structuri ale trupurilor similare prin perfecţionarea corpului de energie al acestora, ele trăind în acelaşi mediu.

Darwin a aplicat terapia lui la om, în cartea sa „Originea omului" argumentând că omul este legat de viaţa animală, prin tipuri comune ancestrale. Această teorie, despre continuitatea între om şi animal a fost rezumată în expresia „descendenţi" însoţită de schimbare sau continuitate.

Această concepţie este opusă concepţiei biblice, care susţine că creaţia este făcută de Dumnezeu. Darwin ignora unicitatea creierului uman, puterea de vorbire a omului, memoria, conştiinţa, concepţia omului despre Dumnezeu şi sufletul. Pe de altă parte nu a fost descoperită veriga care lipseşte şi care ar identifica în mod concludent descendenţa omului din maimuţă.

După concepţia evoluţionistă, Dumnezeu şi Biblia sunt considerate ca produse evoluţioniste ale conştiinţei religioase a omului.

Escatologia biblică, după care perfecţiunea va deveni în această lume, numai prin intervenţia directă a lui Dumnezeu, prin revenirea lui Hristos, este înlocuită cu concepţia evoluţionistă a unei lumi îmbunătăţite tot mai mult, prin efortul uman. Astfel încât concluzia acestei teorii, susţine că omul nu este vinovat prin păcatul luciferic şi nu este nevoie de Hristos ca mântuitor. Această teorie justifică ideea supravieţuirii şi superiorităţii unei rase asupra alteia, ea glorifică războaiele ca o modalitate de supravieţuire a celor mai puternici.

Păcatul originar, este combătut de asemenea de ideile socialismului care îşi au rădăcinile în filozofia materialistă a lui Karl Marx (1818—1883).

Acesta împrumutând ideea lui Adam Smith că munca este singura formă ce crează valoarea, alături de Friederich Engels, au dat liniile principale ale filozofiei lor, în lucrarea „Manifestul comunist" în 1848.

Conform acestei doctrine nu există decât o singură realitate, materia în mişcare. Ei au emis ideea că instituţiile religioase, sociale şi politice ale societăţii sunt determinate de felul în care îşi câştigă oamenii existenţa. Marx şi adepţii lui consideră că omul trăieşte numai cu pâine, el ignoră păcatul strămoşesc iar în sistemul lui doctrinar, nu există Dumnezeu sau Biblie, considerând religia ca un opiu pentru popor.

Referitor la actul de creaţie, trebuie să constatăm că lumea nu este făcută prin emanaţie din Dumnezeu, ci este creată de Dumnezeu din „nimic".

Dacă ar fi o emanaţie, atunci nu ar mai exista actul creaţiei aşa cum afirmă de altfel şi doctrina materialist naturalistă despre evoluţie.

Prin emanaţie s-ar înţelege că lumea a fost făcută prin scurgerea forţei interioare a lui Dumnezeu, această doctrină nu cunoaşte act creator în Dumnezeu şi nu cunoaşte decât izvorârea, aceasta înseamnă că această scurgere ar duce la o slăbire a divinităţii în forţa ei şi că lumea ar fi divină pentru că Dumnezeu se sacrifică pentru lume.

În adevărata creaţie, nimic nu scade, totul creşte, apare o forţă nouă care nu a mai existat.

Nu din natura celei care crează, nu prin împuţinarea forţelor celui care crează, are loc creaţia, ci din „nimic", adică crearea unei forţe noi, nu reordonarea uneia vechi.

Evoluţionismul materialist este apropiat, de doctrina despre emanaţie, deşi prin emanaţii totul s-ar înrăutăţi pe măsura îndepărtării de divinitate, iar în evoluţie totul se îmbunătăţeşte în timp.

Acest evoluţionism admite o nouă reorganizare a elementelor unui univers închis dar nu admite creaţia. În evoluţionism acţionează forţele inerţiei conservatoare, nu o forţă creatoare. Nici în evoluţie şi nici în emanaţie nu se crea nimic nou, totul se modifica dintr-o formă în alta.

Creaţia este o creştere a energiei nu dintr-o altă energie, este un act original. Evoluţionismul neagă subiectul creator, creaţia este libertate, pe când evoluţia este necesitate, creaţia presupune un creator, o personalitate pe când evoluţia este impersonală.

Evoluţionismul nu poate explica începutul dezvoltării şi nici sfârşitul, el nu descrie decât mijlocul procesului de dezvoltare şi factorii săi exteriori.

Crearea primului om, Adam Celest şi căderea acestuia în păcatul luciferic, a dus la revelaţia omului absolut, Hristos.

În Hristos se găseşte atât natura umană a lui Isus cât şi natura divină a lui Hristos.

Învăţătura Lui, a arătat lumii că omul căzut în păcat se poate purifica din punct de vedere spiritual, prin căinţă, fără de această taină, viaţa spirituală este de neconceput. Întreaga valoare a căinţei, constă în naşterea pentru o nouă viaţă, o viaţă în spirit.

Omul absolut, Hristos, n-a cunoscut femeia, dar nici primul Adam cel Celest, nu a cunoscut femeia, şi nu a trăit conjugal, el nu era nici bărbat, nici femeie, ci fecior.

Răzvrătirea luciferică, care a dorit să cunoască femeia l-a făcut să cadă în păcat.

Îngerii şi spiritele, după moarte nu au sex, sexul apare odată cu blestemul lui Dumnezeu, pe care l-a adresat omului după ce acesta a dorit să cunoască dragostea conjugală. Femeia este purtătoarea stihiei sexuale în lume.

Viaţa sexuală duce la procreaţie, creaţia este substituită prin naştere, omul astral, nemuritor, creat de Dumnezeu, devine om muritor. Creaţia veşnicului este înlocuită cu naşterea vremelnică. În viaţa sexuală, nu se reface androginitatea omului astral, căci ea nu realizează nici unirea bărbatului cu femeia, nici creaţia existenţei veşnice. Pentru a ne elibera de păcatul luciferic, trebuie să ne ispăşim păcatele noastre prin supunere şi smerenie, prin care ne eliberăm de propria răutate şi stricăciune. Trebuie să respectăm morala creştină, care ne conduce la eliberarea spiritului nostru după moarte, de acest păcat strămoţesc, căci latura morală a creştinismului conţine ceva veşnic şi absolut. Amorul este o stare spirituală căci orice împerechere sexuală, procură partenerilor plăcerea fizică, iar dragostea izbucneşte acolo unde începe impresiunea sufletului. Numai când spiritul intervine în problema amoru-

lui, se poate numi iubire. Sentimentul iubirii este însă strâns legat de sexualitate; căci orice obstacol în calea sexualităţii cum ar fi îmbătrânirea, mutilarea organică sau urâţenia, influenţează şi stinge încet dar sigur acest sentiment. Atât timp cât oamenii vor fi alcătuiţi din trupuri materiale şi vor fi nevoiţi să se reproducă prin sexualitate, amorul a cărui pasiune este cea mai violentă stare sufletească, determinând cele mai înalte voluptăţi fizice şi morale, dar şi cele mai mari suferinţe, pasiunea amorului va dăinui.

Acest tumult al pasiunilor este mai atenuat la femeie, fiindcă este pasiv, pe când la bărbat poate atinge culmi catastrofale.

Din toate glandele testiculul posedă influenţa cea mai mare asupra forţei şi calităţii spiritului. Cei mai mari poeţi, artişti, sfinţi şi cuceritori sunt foarte puternic sexuaţi, o anumită stare a acestei glande este necesară inspiraţiei (Dr. Alexis Carel).

Omul complex şi nestatornic, este şi veşnic îndrăgostit (Goethe, V. Hugo, Napoleon, Cezar).

Desfăşurarea pasiunii, se însoţeşte de un extaz al sufletului ce pare o contopire şi o dizolvare în neant. Orice om doreşte să repete această stare extraordinară a sufletului, atunci când o dragoste s-a învechit, s-a tocit şi s-a dus.

Amorul este ca febra, se naşte şi se stinge, fără ca voinţa să ajute la ceva (Stendhal). Inima omului aspiră mereu după o iubire nouă.

Isus nu a avut faţă de această pasiune o atitudine aspră şi ascetică. Deşi Evangheliile nu vorbesc despre El nici că avea şi nici că nu avea femei, e greu de admis ca un om în situaţia de predicator moral ca a lui Isus să fi avut femeie, altfel decât căsătorit, iar dacă El nu s-a căsătorit, căci misiunea Lui îl împiedica să se dedice unei singure familii, cum era posibil să fi avut altfel de legături cu celălalt sex. Din acest punct de vedere era un ascet, şi aceasta îi întărea autoritatea morală faţă de oameni.

Înfrângându-şi poftele sexuale, oamenii tari, devin încă şi mai tari, prin această formă de asceză (Alexis Carrel). „Virgin şi pribeag, el fu iubit de femei, cum nimeni altul nu a mai fost şi nu va mai putea fi, femeile se aplecară în faţa aceluia care nu se apleca în faţa lor" (Giovani Papini).

Isus a avut o atitudine îngăduitoare faţă de pasiunile oamenilor, având o atitudine de filozof, nu de călugăr fanatic, faţă de păcatul sexual, aşa cum se spune în Evanghelia lui Ioan (cap 8, par. 3-11).

„Fariseii şi cărturarii, aduseră pe o femeie prinsă în precurvie şi punând-o la mijloc, grăiră către Isus":

— Învăţătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de precurvie. Moise a poruncit în lege, că pe unele ca aceasta, să le omorâm cu pietre. Dar tu ce zici?

Aceasta era de fapt o provocare, ca să aibă ce cleveti împotriva lui.

Isus s-a aplecat jos şi scria cu degetul pe nisip, acest gest denotă lipsa de revoltă şi de indignare pentru gravul păcat al femeii şi în acelaşi timp, nevoia de a medita. El s-a ridicat şi le-a zis:

„Cine dintre voi este fără de păcat, să arunce primul piatra asupra ei" şi din nou s-a aplecat jos, scriind pe pământ".

Când a auzit aceasta, mustraţi de cuget, au ieşit unul câte unul, începând de la cel mai bătrân şi până la cel din urmă şi a rămas Isus singur şi femeia ce stătuse la mijloc.

Ridicându-se Isus şi nevăzând pe nimeni în afară de femeie, a întrebat-o:

— „Femeie, unde sunt pârâşii tăi, nu te-a osândit nici unul?" Ea răspunde:

— Nici unul doamne. Isus atunci i-a zis: „nu te osândesc nici eu, du-te, de acum să nu mai păcătuieşti."

Este greu de conceput o lume complet spiritualizată, dezinteresată şi în acelaşi timp pură şi dominată de această sexualitate trupească.

Ceea ce va caracteriza omul viitorului, ce va urma odată cu dezvoltarea mediumnităţii active, lumea spiritualizată de atunci complet dezinteresată, va semăna foarte puţin cu lumea noastră, în acel moment se va produce o tocire a sentimentelor iubirii.

Animalele şi oamenii sălbatici cunosc sexualitatea, oamenii de astăzi cunosc dragostea trecătoare, iar

omul viitorului va cunoaşte dragostea permanentă, adică o dragoste până la moarte, amorul pe care îl predică astăzi morala creştină, adică amorul unic, căci numai aşa vor fi suprimate paslunile.

Când omul va deveni complet spiritualizat, amorul sexual va dispare cu desăvârşire.

RASELE UMANE ŞI EVOLUŢIA LOR ISTORICĂ

În ceea ce priveşte apariţia şi evoluţia raselor umane, în Atlantida se găseau toate cele patru rase: albă, roşie, galbenă şi neagră.

Populaţia de culoare neagră, apare apoi şi în America, prin reîncarnarea spiritelor oamenilor negri de pe Atlantida.

Astfel multe morminte din America Centrală, sunt ornate cu chipuri de negri, cu părul foarte ondulat, cu capul mic şi buzele groase.

Pe de altă parte, atlanţii cu aceleaşi caractere, apar şi în Africa, pe ţărmul ei de vest, sub numele de atlanţi egipteni, precum şi în insulele Canare şi insulele Caraibe.

Vechii egipteni, se descriau ca având culoarea pielii roşcată, întocmai ca şi pieile roşii din America, oamenii din antichitate ce locuiau în Peru, aveau culoarea roşcată.

Indienii americani aveau toate culorile de la aspectul alb al triburilor Menominee, Dakota, Mandan şi Zuni, cu părul arămiu şi ochii albăştri, la triburile de culoare neagră Karo din Kansas şi California. Astfel că vechii indieni americani, prezentau toate nuanţele de culoare ale pielii, de la roşu maroniu, arămiu, măsliniu, ciocolatiu şi bronz.

Rasele umane, sunt entităţi reale, ce reflectă marea variaţie a factorilor ecologici de pe pământ. După Garn, există următoarele rase geografice: mongoloidă-asiatică, indiană-americană, indiană din India şi Pakistan, albă-europeană, neagră-africană, neagră-australiană, melaneziană, micronezianâ şi polineziană.

Diversitatea acestor rase se bazează pe culoarea pielii, care la om, reglează sinteza vitaminei D, iar această sinteză a vitaminei D în piele, este controlată de lumina solară.

Cu cât este mai intensă lumina solară, cu atât se acumulează mai multă vitamina D.

Rasele cu culoarea neagră, trăiesc în zone cu multă lumină solară şi pigmentul negru din piele, filtrează această lumină, prevenind senteza în cantităţi prea mari a vitaminei D, care ar duce la o calcificare prea mare a oaselor. la rasa albă, care trăieşte în zonele nordine ale Europei şi ale Americii, de Nord, mai puţin însorite nu s-ar sintetiza suficientă vitamină D, dacă pielea nu ar fi albă, astfel că oamenii s-ar îmbolnăvi de rahitism.

Oamenii cu pielea neagră, transportaţi în zonele nordine, cu timpul îşi vor schimba culoarea pielii, care va deveni albă, iar cei nordici, transportaţi în regiunile tropicale şi subtropicale îşi vor modifica culoarea pielii, care va deveni neagră.

Culoarea pielii şi culoarea ochilor şi a părului, caracterizează rasele umane.

Omul a fost creat de Dumnezeu ca ultimă formă a creaţiei sale, el nu provine prin selecţia naturală a hominizilor aşa cum susţine teoria evoluţionistă.

Ca precursori ai omului nu sunt maimuţele, căci omul nu descinde din actualele maimuţe superioare, gorila sau cimpanzeul, nu există nici un fel de descoperiri arheologice care să ateste prezenţa unor fosile cu oameni maimuţă, totul este o imaginaţie ipotetică a materialiştilor.

Dar să ne reamintim câteva noţiuni despre maimuţe. După Colbert, primatele cuprind patru subordine: unsprezece familii, cinci zeci şi nouă de genuri şi o sută nouă zeci şi trei de specii.

Primatele actuale se clasifică astfel:

— subordinul Lemuroideia
— subordinul Tarsioideia
— subordinul Platyrrhini
— subordinul Catarrhini.

Primatele superioare s-au dezvoltat în urmă cu 35—25 milioane de ani. Din familia lor, s-ar fi desprins familia Hominoideia din care s-ar fi desprins Pongidele

(Gibonul, urangutanul, cimpanzeul şi gorila) şi familia Hominidelor pe care evoluţioniştii le consideră strămoşi ai omului.

Hominidele, Austalo Pitecus şi Homo s-ar fi desprins în urmă cu 10 milioane de ani, iar din categoria Homo s-au dezvoltat trei specii:

Homo Habilis, Homo Erectus şi Homo Sapiens, toate prezente în Africa. Dintre acestea Homohabilis ar fi trăit în urmă cu 2 milioane de ani, dar nu există nici o dovadă de evoluţie filetică între aceste genuri. Totuşi conform teoriei evoluţioniste, maimuţele din grupa Hominoizi ar fi evoluat în maimuţele Hominide.

Dintre Hominizi Australo-Pitecii trăiau în Africa şi s-au stins definitiv, în urmă cu 2 milioane de ani, dar nu înainte de a fi dat naştere speciei Homo Habilis şi lui Homo Erectus care aveau mersul biped şi au trăit un million de ani, până în urmă cu 500.000 de ani.

Tot conform teoriei evoluţioniste ar urma Homo Sapiens Neanderthalensis care au trăit în urmă cu 100.000—40.000 de ani, în vestul Europei, în Orientul Apropiat şi în Asia Centrală.

Originea omului modern, ca aparţinând subspeciei Homo Sapiens Sapiens este una din cele mai controversate probleme ale Paleontologiei.

Creierul omului, este de trei ori mai mare decât al maimuţelor superioare, din totalitatea cablajului său neuronal, omul foloseşte numai 4%, cum se poate explica acest salt uriaş; unde sunt formele intermediare

şi cum poate explica evoluţia acest surplus de cablaj, căci evoluţia aduce acumulări lente, progresive nu salturi atât de uriaşe. Pe de altă parte creierul copilului îşi triplează volumul în cursul primului său an de viaţă, spre deosebire de acela al oricărui alt animal.

Repartiţia conexiunilor dintre celulele nervoase care formează aşa-zisul cablaj este încă un mister, ca şi modul cum se produc gândurile. Numărul acestor conexiuni este astronomic, miliardele de celule nervoase ale creierului uman, pot forma un million de miliarde de conexiuni nervoase.

Scoarţa cerebrală, acest strat exterior al creierului îl găsim la om în cel mai dezvoltat stadiu, comparativ cu alte animale. Pe 1 cm pătrat de scoarţă cerebrală, se pot forma 1000 de km de fibre de conexiuni, iar suprafaţa totală a scoarţei cerebrale este de 20 de decimetri pătraţi.

Creierul uman este cel mai perfecţionat computer pe care l-a creat divinitatea, iar cablajul reprezintă capacitatea înnăscută care îi dă omului posibilitatea de a învăţa.

Animalele sunt dotate cu o înţelepciune instinctivă, cablată, încorporată, dar ele dispun de o limitată capacitate de învăţare a lucrurilor noi, căci lor le lipseşte echipamentul neural programat de la început.

Creierul uman este dotat cu aptitudini înnăscute, necesare formării intelectului şi spre deosebire de animale, prin liberul nostru arbitru, avem posibilitatea

de a ne programa cum ne convine capacităţile intelectuale în funcţie de cunoştinţele dobândite de valorile noastre morale, de împrejurări şi de obiectivele noastre.

Spre deosebire de maimuţe şi alte animale, creierul uman este programat de la naştere pentru dezvoltarea limbajului. Crelerul uman nu este cablat pentru o anumită limbă, el a fost programat pentru a învăţa limbi, deci mai multe limbi.

Maimuţele, respectiv cimpanzeii ca cele mai evoluate maimuţe, nu sunt în stare să folosească nici măcar cele mai rudimentare forme ale limbajului uman, astfel că nu există un limbaj primitiv.

Cuvântul, această uriaşă forţă care pune în mişcare oameni şi popoare, este cea mai eficientă dintre toate forţele şi îi deosebeşte în mod unic pe oameni de animale.

Limbajul este cel mai misterios fenomen, pe care evoluţioniştii nu-l pot explica. În afară de aceasta, creierul uman este dotat cu un potenţial considerabil, mai mare decât acela utilizat pe parcursul unei vieţi umane. Dar de ce ar fi produs evoluţia acest surplus? Acesta este unicul exemplu existent de specie dotată cu un organ de care încă nu a învăţat să se folosească.

Cum se poate împăca faptul acesta cu cea mai elementară teză evoluţionistă conform căreia selecţia naturlaă înaintează cu paşi mici, fiecare dintre aceştia

trebuie să confere organismului beneficiar un avantaj minim, dar totodată perceptibil.

Referindu-se la crearea omului de către Dumnezeu şi a creierului său, David a exclamat adresându-se divinităţii: „Te voi lăuda deoarece sunt minunat făcut, într-un mod care inspiră teamă, lucrurile tale sunt minunate, aşa cum sufletul meu este perfect conştient de aceasta. oasele mele nu-ţi erau ascunse, când am fost făcut în secret, când am fost ţesut în părţile cele mai de jos ale pământului. Ochii tău au văzut chiar embrionul meu şi în cartea ta, era înscrise toate părţile sale" (Psalm 139:14—16).

Ovulul fecundat, dezvoltat în uterul viitoarei mame, poartă înscrise în el, toate părţile corpului uman, în formare: inima, plămâni, rinichi, ochi şi urechi, braţele şi picioarele, ulmitorul creier. Toate acestea precum şi alte părţi ale corpului uman, se află înscrise în acest ovul fecundat.

Această informaţie, include şi un program intern, care fixează ordinea în care vor apare diferitele organe, fiecare la momentul respectiv şi totul spre un ţel final, un scop către care toate converg, acela de creare a corpului uman.

Toată crearea corpului uman, este opera spiritului uman care formează mai întâi corpul de energie, corpul eteric, iar acesta formează corpul fizic.

Fiecare organ al corpului omenesc, îşi are organul său de informaţie energetică specific speciei umane. Toate speciile create de Dumnezeu, îşi au prorpiul lor

corp eteric care de-a lungul milioanelor de ani, a evoluat spre perfecţiunea corpului fizic.

Revenind la problema raselor umane ele reprezintă mari grupări umane, caracterizate prin anumite caractere ereditare care se referă la forma părului, pigmentaţia pielei, abundenţa pilozităţii, forma nasului, dispoziţia nărilor, gradul de ortognatism, forma şi dispoziţia oaselor malare ale feţei, direcţia fantei palpebrale, forma pleoapei superioare şi alte caractere. Aceste caractere se datoresc diferenţelor geografice din cele mai vechi timpuri ale istoriei omenirii.

În antropologice mai mulţi autori consideră trei rase mari, subânpărţite în rase secundare:

I — Rasa Ecuatorială, sau Australo-Negroidă, Melanodermă sau rasa neagră cu următoarele rase secundare:

— Australoidă
— Vedoidă
— Melaneziană
— Negroidă
— Negrilă
— Busmenoidă
— Etiopiană
— Dravidiană

II — Rasa Euroasiatică sau Europoidă, Leucodermă sau rasa albă, cu următoarele rase secundare:

— Mediteraniană
— Nordică

— Est Europidă
— Alpină
— Dinarică
— Armenoidă
— Turanidă

III — Rasa Asiato-Americană, Mongoloidă sau xantodermă sau rasa galbenă cu următoarele rase secundare:

— Arctică
— Nord Asiatică
— Sud Asiatică
— Amerindiană
— Polineziană
— Ainos

Migraţia popoarelor şi colonizările, au dus la amestecul raselor umane şi atenuarea unor trăsături biogenetice.

Referitor la rasele umane, trebule amintite, şi ideologiile reacţionare care susţin inegalitatea biologică şi intelectuală a raselor umane.

Rasismul, justifică inegalitatea socială, exploatarea omului de către om, războaiele de cotropire, subjugarea unor popoare, de către alte popoare, prin apartenenţa oamenilor la diverse rase prin concepţia potrivit căreia există rase superioare, apte, în virtutea însuşirilor biologice înnăscute să atingă culmile civilizaţiei şi să domine rasele inferioare incapabile de dezvoltare.

Rasismul a fost ridicat la gradul de teorie fundamentală în sociologie, istorie, drept şi politică, de către fascismul german.

Precursori ai concepţiilor fasciste, au fost Gobinaeau, Chamberlain şi A. Rosenberg, care au propagat teoria superiorităţii rasei nordice, germanice, pentru a justifica tendinţele expansioniste şi pretenţiile la dominaţia mondială a regimului fascist german.

Nu există rase superioare şi rase inferioare, căci caracteristicile fizice şi intelectuale ale omului, sunt determinate de spirit, care conform destinului său, se va reîncarna în acea parte a globului sau în acea rasă, care îi convine să-şi îndeplinească destinul prestabilit în lumea astrală. Un spirit foarte evoluat se poate reîncarna într-un negru şi un spirit mai puţin evoluat se poate reîncarna într-un alb. Atunci cum se poate explica teoria superiorităţii unei rase asupra altela?

Rasismul se opune legilor divine, căci suprimând aşa-zisele rase inferioare, nu se dă posibilitatea spiritului din ele de a evolua în noua lor viaţă pământească.

Teoria superiorităţii rasiale, stă şi la baza Eugeniei şi Eutanasiei.

Prin Eugenie se înţeleg măsurile care se iau, pentru a împiedica procreaţia, fie că se adresează femeii prin castrare sau prin iradiere ovariană cu raze X, fie că se adresează bărbatului, prin castrare sau prin ligaturarea canalelor deferente care transportă

spermatozoizii de la testicul, spre prostată şi apoi spre eliminare, prin contact sexual.

Eutanasia, este metoda prin care se urmăreşte lichidarea anumitor rase considerate inferioare, ea poate să fie activă atunci când se intervine direct prin diverse metode să se suprime viaţa, exemplu camerele de gazare, lagărele de exterminare naziste, sau poate să fie pasivă, atunci când nu se intervine, pentru a se acorda asistenţa medicală, în cazurile de îmbolnăvire ale acestor oameni, pe care îi consideră inferiori biologic.

PĂCATUL STRĂMOŞESC DESCRIS DE BIBLIE

„La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul, şi pământul era fără chip şi pustiu şi întunéric, era deasupra adâncului, iar duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Şi a zis Dumnezeu să fie lumină şi s-a făcut lumină, şi a văzut Dumnezeu că lumina era bună şi a despărţit Dumnezeu de întuneric... şi a zis Dumnezeu să facem om după chipul nostru şi după asemănarea noastră, care să aibă stăpânire peste peştii mării şi peste păsările cerului şi peste dobitoace şi peste tot pământul şi peste toate jivinele, care se târăsc pe pământ. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu, l-a făcut bărbat şi femeie, i-a făcut. Şi i-a binecuvântat pe ei Dumnezeu şi le-a zis: „Fiţi roditori şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mărilor şi peste păsările cerului şi peste toate vieţuitoarele care se mişcă pe pământ. Căci Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate vieţuitoarele câmpului şi toate

păsările cerului şi le adusese la Adam, ca să vadă cum le va numi, şi pe fiecare vietate, cum era s-o numească Adam, aşa era numele ei. Şi a pus Adam nume tuturor dobitoacelor şi tuturor fiarelor câmpiei dar pentru Adam nu s-a aflat ajutor pe potriva lui. Atunci Domnul Dumnezeu a adus un somn greu peste Adam şi el a adormit, iar Domnul, a luat una din coastele lui şi a strâns carnea la loc, şi a făcut Domnul Dumnezeu din coasta pe care a luat-o din Adam, femeie, şi a adus-o către Adam. Atunci Adam a grăit: aceasta este acum os din oasele mele şi carne din carnea mea, aceasta se va chema femeie, căci din bărbat a fost luată, pentru aceia va lăsa omul pe tatăl şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup. Şi Adam şi femeia lui erau amândoi goi şi nu se ruşinau. Călcarea poruncii şi căderea în păcat, prin şarpele care era cel mai viclean dintre toate fiarele câmpului, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu şi el a zis către femeie: adevărat este că a spus Dumnezeu să nu mâncaţi din toţi pomii grădinii şi a răspuns femeia şarpelui: din roadele pomilor grădinii avem voie să mâncăm dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii, a spus Dumnezeu „să nu mîncaţi din el nici să vă atingeţi de el ca să nu muriţi". Atunci şarpele zise către femeie: nu veţi muri deloc, dar Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el, deschizându-se ochii voştri veţi fi la fel ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul, şi femeia văzând că rodul pomului este bun de mâncat şi ispititor la vedere şi de dorit, ca unul care dă înţelepciune, a

luat din roadele lui şi a mâncat şi a dat şi bărbatului ei care era cu ea şi a mâncat şi el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi şi-au dat seama că sunt goi şi şi-au cusut frunze de smochin şi au făcut pestelci, şi au auzit umbletul Domnului Dumnezeu care se plimba în adierea serii prin grădină şi s-au ascuns, Adam şi femeia lui de faţa Domnului Dumnezeu, printre pomii grădinii. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: unde eşti? Atunci el a răspuns: auzitam paşii tăi în grădină, şi m-am temut fiindcă sunt gol şi m-am ascuns, şi a zis Domnul, cine ţi-a spus ţie că eşti gol, nu cumva ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci? Atunci Adam a zis: femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine ea mi-a dat din pom şi eu am mâncat, şi a întrebat Domnul Dumnezeu pe femeie: pentru ce ai făcut aceasta? Iar femeia a răspuns, şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat. Zisa Domnul Dumnezeu către şarpe: pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii tu între toate dobitoacele şi dintre toate fiarele câmpului, pe pântec să te târăşti şi pulbere să mănânci în toate zilele vieţii tale, duşmănie voi pune între tine şi femeie, între seminţia ta şi seminţia ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu vei împunge călcâiul, apoi a zis femeii: „voi înmulţi toate suferinţele sarcinii tale, întru dureri vei naşte fii, şi dorul tău va fi după bărbatul tău şi el te va spătâni. Iar lui Adam i-a zis: pentru că ai ascultat îndemnul femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci din el, blestemat să fie pământul din pricina ta, cu trudă

să te hrăneşti din el, toate zilele vieţii tale. Spini şi pălămidă să-ţi aducă, să mănânci buruienile câmpului, întru sudoarea feţei tale să mănânci pâinea până când te ve întoarce în pământ, căci din el ai fost luat, căci pulbere eşti şi în pulbere te vei întoarce. Şi a pus Adam femeii sale numele Eva. căci ea a fost mama tuturor celor vii. Şi-a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam şi femeii sale, veşminte de piele şi i-a îmbrăcat cu ele, şi a zis Domnul Dumnezeu: iată Adam s-a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul şi acum să nu întindă mâna şi să ia şi din pomul vieţii şi să mănânce şi să trăiască în veci. Deci la scos Domnul Dumnezeu din grădina Edenului ca să lucreze pământul din care fusese luat şi la gonit pe Adam şi l-a aşezat la răsăritul grădinii Edenului, apoi a pus Heruvimii cu sabie de flăcări ca să păzească drumul spre pomul vieţii (Facerea).

Din descrierea acestui text biblic, se poate constata că Biblia redă în mod simbolic, metaforic, păcatul strămoşesc, numai că la o privire mai atentă, se pot constata mai multe inadvertenţe.

Mai întâi faptul că Dumnezeu l-a creat pe om din pământ, din lut şi că i-ar fi dat suflare, i-ar fi dat viaţă.

Ştiinţa spirituală descire cele trei corpuri ale fiinţei umane: corpul eteric, corpul astral şi corpul fizic.

Toate aceste corpuri au fost create de Dumnezeu din materia primordială a universului care este eterul universal. Aceste corpuri au fost create prin asamblarea elementelor subatomice ale acestui eter universal,

nu prin emanaţie din Dumnezeu ci prin orearea lor din nimic, prin voinţa Sa care este Duhul Sfânt.

Chiar şi materia, inclusiv sistemul nostru solar şi tot universul fizic, a fost creat de divinitate. Apariţia omului fizic în forma actuală, a fost precedată de crearea celor două corpuri de energie eteric şi astral, aşa cum descrie cosmogonia ezoterică. Mai întâi apar aceste corpuri din fluide eterice invizibile şi apoi omul fizic. Aceasta se vede cel mai bine în fenomenul de materializare, când se formează fantomele materializate, în carne şi oase când înainte de a se forma, apare un corp astral al acesteia, care devine mai târziu vizibil ca un abur şi pe acest schelet se formează corpul fizic al fantomei.

Cunoaştem de asemenea că crearea omului astral preexistent omului fizic, nu are sex, este androgin, ca şi toţi îngerii şi ca toate spiritele existente în spaţiul astral, desprinse de coprul fizic după moarte. Legenda biblică cu crearea femeii din coasta lui Adam, este la fel de imaginativă, de ce ar fi făcut Dumnezeu chipul bărbatului şi al femeii, dacă ei nu trebuiau să aibă o viaţă conjugală? Acesta ar fi un non sens. Ori Dumnezeu care este perfect, nu poate să creeze ceva neraţional şi fără rost. Cum să se înmulţească şi că umple pământul dacă nu prin viaţa conjugală?

Vine ispita diavolului care o ispiteşte pe Eva, să-l ademenească pe Adam să cunoască dragostea conjugală şi omul intră în păcatul strămoşesc, de care nu va mai mai fi eliberat, decât prin naşterea şi moartea

lui Isus Hristos, apoi păcătuind, cunoaşte suferinţa, durerea şi moartea.

Din punct de vedere spiritual, toată această legendă nu este decât simbolică, partea ei exoterică este cunoscută numai de o anumită parte a clericilor deşi ar trebui să fie cunoscută de toţi.

Dumnezeu i-a alungat pe Adam şi Eva din grădina Edenului, ce se afla pe pământ, tot pe pământ? Pe pământul pe care el l-a blestemat?

Heruvimli sunt cele mai înalte spirite create de Dumnezeu, iar prin cele 12 cete de heruvimi, a creat Dumnezeu Soarele, ei sunt sub forma astrală, atunci cum să-i apere pe pământ de pomul vieţii ca nu cumva Adam şi Eva să mănânce din rodul lor şi să devină nemuritori. Evident este o descriere nereală, căci Heruvimii nu s-au întrupat şi nu se vor întrupa niciodată alături de oameni fizici.

Iată de ce doctrina ezoterică, care descrie păcatul strămoşesc ca urmare a răzvrătirii lui Lucifer, în lumea astrală când acesta a dorit să cunoască viaţa materială şi odată cu ea şi viaţa conjugală pare mult mai îndreptăţită să fie cea reală căci odată omul astral coborând în materie, devine automat şi muritor, căci corpul fizic al omului fiind materie, va suferi efectul aceloraşi legi care acţionează asupra materie, prin cea de-a doua lege a termodinamicii.

Răul vine în lume odată cu această cădere a omului în păcat căci suferinţa este forma prin care

spiritul se poate purifica, urmare a pedepsei ce i-a fost dată în urma dorinţei lui de a trăi în materie.

Acest păcat a fost şters lumii, odată cu venirea şi întruparea lui Isus Hristos şi a morţii sale.

De ce Hristos a venit aşa de târziu pe pământ, după aproape 800.000 de ani, de păcat strămoşesc?

Această vechime, este atestată cel puţin, de primul diluviu care a scufundat în parte continentul Atlantida.

Hristos s-a născut în poporul evreu considerându-l poporul ales, ca cel mai evoluat din punct de vedere spiritual. Dar s-a ridicat poporul evreu la înălţimea misiunii sale? Evangheliile descriu că tocmai acest popor L-a batjocorit şi L-a crucificat pe Isus. Atunci acest popor a fost el iertat de păcatul strămoşesc? Misiunea lui Hristos a fost îndeplintă sau numai distrugerea pământului blestemat de Dumnezeu conform Apocalipsei lui Ioan, va duce la ştergerea acestui păcat, prin dispariţia vieţii de pe pământ şi odată cu aceasta a tuturor spiritelor luciferice ce au fost trimise pe această planetă de către Dumnezeu. Acestea sunt întrebări la care este greu de răspuns.

Desigur, Biblia, susţine că însăşi întruparea şi moartea lui Isus Hristos, ca fiu al lui Dumnezeu, a făcut să fie şters acest păcat strămoţesc în lume.

Este evident că naşterea lui Isus Hristos, prin Duhul Sfânt, a avut darul de a ocoli acest păcat luciferic, creind „Feciorul Fecioară" aşa cum este omul astral, dar însăşi Fecioara Maria a fost făcută din Duhul Sfânt nu din viaţa conjugală a părinţilor ei, Ioachim şi

Ana, creind astfel mai întâi pe pământ, Eva Fecioara, deci tot în afara păcatului luciferic. Toate acestea vor să confirme veridicitatea doctrinei cosmogoniei ezoterice.

Posibilitatea dispariţiei vieţii pe pământ, nu este legată numai de terminarea rezervelor de heliu din Soare, sau de răcirea în interior a pământului, căci în orice moment, este posibilă o ciocnire a planetei noastre, cu un meteorit şi impactul cu acesta să ducă la explozia pământului sau trimiterea lui în derivă, în univers.

Dacă Apocalispa lui Ioan, prevede sfârşitul lumii prin foc, această posibilitate, pare să fie cea mai posibilă.

De altfel un asemenea impact, este prevăzut de astronomi în luna septembrie a anului 2000. Va fi acesta sfârşitul prevăzut în Biblie? Dacă ar fi aşa ar însemna că oamenii nu au fost iertaţi de păcatul luciferic, prin mântuitorul Isus Hristos şi Dumnezeu ar fi nevoit să distrugă pământul, pentru a puritifica universul de spiritele luciferice.

Conform doctrinei creştine, odată cu întruparea fiului lui Dumnezeu, Hristos pe pământ, prin moartea şi învierea sa, a făcut să fie şters păcatul luciferic din lume şi influenţa luciferică asupra omului.

Dar dacă ne uităm ce se întâmplă pe pământ, chiar începând cu învierea lui isus Hristos şi până astăzi, vedem că oamenii sunt la fel de răi ca şi înainte de el, că milioane de oameni mor în războaie, fără raţiune,

zeci de milioane de copii mor prin înfometare, alte zeci de milioane prin boli, înundaţii şi alte catastrofe. Înseamnă aceasta că Dumnezeu i-a iertat pe oameni de păcatul luciferic? Ce semnificaţie ar avea distrugerea pământului prevăzută prin Apocalipsa lui Ioan, dacă pământul şi oamenii ar fi fost iertaţi de păcat prin trimiterea lui Hristos pe pământ?

Apocalipsa prevede distrugerea vieţii pe pământ, în jurul anului 2000, prin foc. Dar de unde va veni acest sfârşit? Poate dintr-o ciocnire a planetei noastre cu un meteorit. Impactul provocat de ciocnirea pământului, de asteroizi, a fost calculat şi astfel ciocnirea cu un meteorit, al cărui diametru ar fi de 65 metri ar provoca distrugerea unei capitale de judeţ. La diametrul de 130 m, ar provoca distrugerea unui oraş de mărimea capitalei Cehoslovace Praga şi a împrejurimilor ei. La un diametru de 260 m, ar provoca distrugerea unui judeţ, la un diametru de 1025 m ar provoca distrugerea unei ţări cum este Cehoslovacia. La un diametru de 2.100 m ar distruge întreaga peninsulă Iberică, adică Spania şi Portugalia la un loc. La un diametru de 4.200 m ar determina distrugerea unei jumătăţi din Europa. La 8.500 m s-ar distrugerea Asia şi Europa, Africa de Nord şi Orientul Apropiat. La un diametru de 17.000 m se produce distrugerea a jumătate din suprafaţa planetei.

Există nenumăraţi asteroizi care se rotesc în spaţiu, dintre aceştia Icar, are un diametru de 800 de metri, Ceres, are un diametru de 1003 km. Numărul

acestor asteroizi, ar fi între 40.000 şi 140.000 dintre care 30 au diametrul între 100—250 km. 200 de asteroizi au diametrul între 50—100 km, şi 700 au un diametru între 2—50 km.

Aceşti asteroizi, se rotesc în jurul Soarelui sub forma unei centuri, alcătuită din trei inele, plasate între orbitele planetei Marte şi planetei Jupiter.

Dacă corelăm datele descrise în cosmogonia ezoterică, acesta este locul unde arhanghelul răzvrătit Lucifer, dorea să-şi construiască o planetă a lui şi să părăsească planul de creaţie al lui Dumnezeu, distrugând această planetă, aceşti asteroizi sunt tocmai resturile acestei planete.

Planeta distrusă de Dumnezeu, pe care vroia să-şi creeze Lucifer o lume a lui ar fi avut diametrul de 2700 km.

Distrugerea acestei planete este descrisă şi în legendele antice elene, ea fiind denumită Phaeton, şi fiind distrusă de Zeus, căci existenţa ei ar fi tulburat echilibrul sistemului solar.

Foarte mulţi meteoriţi au părăsit traiectoriile lor şi se află în derivă în spaţiu. Printre ei, amintim meteoriţii: Eros, Amor, Apollo, Hermes. Şi aceasta ca şi alţii se pot ciocni cu planeta noastră.

Geologul şi astronomul austriac, Otto Muck, consideră că scufundarea Atlantidei, s-a datorat căderii unui asteroid cu un diametru de 10 km şi cu o greutate de un bilion de tone. Acesta ar fi căzut în mare, iar parte din fragmentele lui, au căzut în Carolina de Nord

şi de Sud unde se află 3000 de cratere de dimensiuni până la 1500 m şi răspândite, pe o suprafaţă de 165.000 km2. Centrul acestei regiuni, îl formează astăzi oraşul Charleston. Impactul cu oceanul, a provocat un mare cataclism, care a fost resimţit pe tot globul, fundul oceanului prăbuşindu-se la 6.000—9.000 metri, iar Atlantida dispărând pur şi simplu sub ape.

Calculele au dedus, că această ultimă scufundare a Atlantidei, la care se referă şi Platon ar fi avut loc la data de 6 iunie 8498 î.e.n. şi această dată corespunde cu data începerii calendarului civilizaţiei mayaşe.

CICLUL EVOLUTIV AL REÎNCARNĂRILOR
Apariţia şi dispariţia civilizaţiilor, consecinţă a păcatului strămoşesc

Când am descris continentul Atlantida, am arătat că în existenţa lui de peste 800.000 de ani, în ultima parte civilizaţia oamenilor atlanţi, era foarte dezvoltată, ei cunoşteau şi foloseau energia nucleară, construiseră aeronave şi foloseau puterea cristalului de cuarţ, ca mijloc de comunicaţie telepatică.

Odată cu ultimul cataclism planetar, ea dispare în jurul anului 10.000 î.e.n. Deşi oamenii atlanţi au dispărut în întregime, într-o perioadă de timp bine determinată, apar civilizaţiile antice ca cea incaşă şi mayaşă în continentele Americii şi apoi civilizaţiile Egiptului Antic, asiro-caldeană, persană, indiană, care au prezentat într-un interval de timp, ce se întinde pe o perioadă aproximativ de 10.000 de ani înainte de Hristos, civilizaţii foarte înaintate, care însă fără a suferi vre-un cataclism mondial, războaie sau boli

devastatoare, dispar fără nici o explicaţie. S-a spus chiar, că civilizaţia sumeriană, apare şi dispare într-un mod misterios, fără nici o explicaţie. Care este cauza acestor apariţii de civilizaţii atât de înaintate şi apoi dispariţia lor făcând ca omenirea să reia de la început ciclul dezvoltării civilizaţiei sale?

Nu poate fi decât o singură explicaţie, aceea că spiritele oamenilor din Atlantida, s-au reîncarnat o perioadă de timp pe pământ aducând cu ele cunoştinţele civilizaţiei Atlantidiene ca apoi să nu se mai reîncarneze pe pământ, făcând să dispară şi aceste civilizaţii.

Iată câteva exemple ce arată cunoştinţe ale civilizaţiilor dispărute şi pe care civilizaţia noastră le-a cunoscut abia în ultima ei perioadă.

În 1929, s-a găsit la Istambul, în palatul Topkapi, hărţi geografice care au aparţinut amiralului Piri Reis, contemporan cu Cristofor Columb. Tot de la acesta au rămas şi două atlase care cuprind hărţi geografice ce descriu cu exactitate bazinul mediteranian şi al Mării Moarte. Pe aceste hărţi foarte exacte, se găseau descrise şi Coastele Americii de Nord şi de Sud şi contururile Antarcticii. Ele cuprindeau şi date ale reliefului acestui teritoriu, munţi, câmpii, vârfuri muntoase, platouri, fluvii. Abia în 1952, au fost descoperite în Antarctica, lanţurile muntoase ce figurau pe hărţile lui Piri Reis. S-au cercetat cu atenţie aceste hărţi şi s-a constatat că ele au fost făcute de la o foarte mare înălţime. Prin ce mijloace tehnice?

S-a dedus că hărţile au o vechime de 11.000 ani, fiind deci făcute în timpul civilizaţiei Atlantidei.

Pe podişurile Peruviene, leagănul civilizaţiei incaşe, s-au găsit desene ce reprezintă repere pentru nave aeriene, cum este pista lungă de 60 km de la Nazca şi care privită din avion, pare a fi un aerodrom.

Descoperirea calendarului de la Tianhuanaco dovedeşte că cei ce l-au conceput, aveau cunoştinţe tehnice superioare celor din zilele noastre.

În oraşul Tianhuanaco, s-au găsit blocuri de gresie de 100 tone, peste care se suprapun cuburi de câte 60 tone, cu suprafeţe netede şi fixate în scoabe de aramă.

Unele blocuri de 10 tone, sunt străbătute de canale, cu o lungime de 2,5 m, ce erau conducte de apă, confecţionate din piatră, având diametrul conductei de 0,5 m. Într-o curte restaurată de la Tianhuanaco, s-a găsit o colecţie de chipuri de piatră, care înfăţişează cele mai diverse rase umane. Misterul naşterii şi dezvoltării acestei civilizaţii incaşe, nu a putut fi dezlegat.

Sumerienii a căror apariţie nu a putut fi explicată, au adus cu ei o civilizaţie superioară pe care au impus-o populaţiei semitice, pe jumătate primitivă. De unde venea acest popor sumerian? Ei nu sunt decât reîncarnarea spiritelor atlanţilor dispăruţi.

Sumerienii au determinat exact perioadele Lunii, civilizaţia lor se întinde pe durata domniei a 23 de regi,

acoperind o perioadă de 2450 ani 3 luni şi 3 zile, aşa cum relese din inscripţiile cunelforme.

În Liban, s-au găsit bucăţi de rocă vitrificată, numite tectite, în care s-au identificat izotopi radioactivi de aluminiu.

În Irak şi Egipt, s-au găsit lentile de cristal şlefuite care se realizează cu oxidul de cesiu, oxid ce se poate obţine numai pe cale electrochimică.

În Bagdad se află expuse la muzeul de artă, pile uscate ce funcţionează după principiul galvanic şi elemente electrice înzestrate cu electrozi de cupru şi un electrolit necunoscut.

În regiunea muntoasă a Kohistanului, se află un desen rupestru, de peste 10.000 de ani vechime, care arată poziţia exactă a stelelor în acea perioadă.

În Delhi, se află un vechi stâlp de fier, care nu conţine nici sulf, nici fosfor şi de aceea nu a suferit nici o degradare.

La Chou-Chou în China, s-au găsit resturi ale unei cingători, ce conţine aluminiu. Cum a putut fi el obţinut, cunoscându-se că el se obţine din bauxită, printr-un procedeu chimic, foarte complicat.

Sodoma şi Gomora, se pare că au fost supuse unui bombardament atomic, cine l-a efectuat? Momentul exploziei atomice era dinainte şi precis stabilit.

La Ezeon-Geber s-a descoperit în cea mai mare topitorie din Orientul Antic, un furnal pentru topit metale, cu canale de aerisire şi coşuri prin care se obţinea cupru. Toate au o vechime de 5.000 de ani.

Civilizaţia mayaşă cunoştea anul venusian de 584 de zile şi durata anului pământesc de 365,2420 zile, rezultatul exact obţinut în zilele noastre este de 365,2422 deci o diferenţă numai de 2 secunde. Deasemeni ei au lăsat un calendar calculat pentru 64 de mii de ani.

La nord de Damasc în Siria se găseşte terasa de la Balbek, o platformă alcătuită din blocuri de piatră de peste 2000 de tone, care se pare că este un teren de aterizare.

Egiptul antic, avea o populaţie în timpul construirii piramidelor, de 50 milioane de locuitori. Cum s-au transportat blocurile de piatră la construcţia piramidelor acum 5.000 de ani?

Cu ce mijloace tehnice s-a realizat nivelarea terenului stâncos, cum au putut fi făcute galerii atât de profunde în interiorul piramidelor şi cum s-a realizat iluminatul lor, cu ce au fost tăiate din carieră imensele blocuri de piatră, blocuri cu feţe netezite şi muchii ascuţite, cum au fost trasportate şi aşezate una peste alta la milimetru?

Tehnica ridicării piramidelor, denotă o civilizaţie foarte înaintată acum 5.000 de ani, dar care apoi a dispărut.

În biblioteca din Oxford se găseşte un manuscris, în care scriitorul copt Mas-Udi, afirmă că cel ce a dispus construirea Marei Piramide, a fost regele egiptean Surid, care a condus Egiptul Antic înainte de potopul Biblic.

Herodot confirmă în cartea sa „Istoriile" că preoţii din Teba, iar fi arătat 341 de statui uriaşe care reprezintă generaţiile succesive de mari preoţi egipteni, care s-au succedat pe o perioadă de 11.340 de ani, reprezentând deci 341 de generaţii, deşi istoria oficială a Egiptului Antic este apreciată la 6.500 de ani.

Mumiile egiptene, ca şi la alte popoare antice, denotă faptul că ei credeau în viaţa de după moarte şi în reîncarnare. Dar de unde aveau ei această credinţă? Numai dacă admitem că civilizaţia Egiptului Antic, este datorată reîncarnării, spiritelor atlanţilor, se poate explica aceasta, căci într-adevăr atlanţii ajunseseră la un stadiu de iniţiaţi şi cunoşteau foarte bine misterul lumii spirituale.

De remarcat că toţi faraonii Egiptului Antic erau iniţiaţi.

În 1953 într-un cimitir arhaic de la Sakkarah-Yord s-a descoperit mormântul unui faraon din dinastia I-a, probabil a lui Uadjis, dar în afara mormântului principal în imediata apropiere se mai găseau 72 de morminte ce reprezentau trupurile personalului de serviciu al faraonului şi care au consimţit să moară odată cu acesta, adică 64 de bărbaţi şi 8 tinere femei. Ele s-au lăsat să moară împreună cu faraonul, crezând într-o reîncarnare, alături de acesta.

La Ierihon, s-au găsit morminte cu o vechime de 10.000 de ani şi s-au găsit capete modelate în ghips vechi de 8.000 de ani, pe vremea când populaţia nu cunoştea olăritul.

Pe insula Paştelui, aflată la 3.600 km de Coasta Chiliană, s-au descoperit imense statui răspândite pe toată insula, statui care ating 10—12 m înălţime şi cântăresc 50 tone.

Cine a putut să desprindă aceste blocuri de piatră direct din munte, să le transporte şi să le prelucreze? Coincidenţele dintre insula Paştelui şi Tiahuanaco sunt evidente, având acelaşi stil. Cum se explică această asemănare între două locuri aflate la 5.000 km distanţă? explicaţia este dată de faptul că pe ambele locuri, s-au reîncarnat spirite de atlanţi care după o perioadă de timp, nu s-a mai reîncarnat şi au părăsit definitiv planeta noastră.

Civilizaţia asiro-caldeană i-a înzestrat pe egipteni, greci şi romani, cu piatra de construcţie, cimentul şi vinclul, pentru a-şi construi oraşele, templele şi acropolele.

Elementul semito-arian, era preponderent în Asiria, iar turanienii predominau în Caldeea.

Cea mai mare metropolă a antichităţii a fost Babilonul care avea o suprafaţă de forma unui pătrat, cu latura de 22 km adică cât Bucureştiul anului 1995. Oraşul era înconjurat de un zid de apărare gros de 24 m şi înalt de 96 metri.

Populaţia Babilonului era frământată de o luptă continuă între curentul Cuvântului Solar, care culmineaza cu Hristos şi curentul luciferic, propriu lumii moderne.

Iniţiaţii Babilonului cunoşteau foarte bine comogonia exotericã.

Turnul Babel din Babilon era înalt de 82,5 m şi compus din şapte temple suprapuse, numărate de sus în jos, aceste temple corespundeau celor 7 zile ale săptămânii, iar de jos în sus, ascensiunea sufletului omenesc de-a lungul întregii evoluţii planetare, de la nebuloasa Saturniană şi până la întoarcerea la soarele divin.

În cosmogonia exotericã se descrie ca Lilith, Mylitta (Eva astralã sau Eva primordialã) era aceea cu care dorea să se căsătorească Lucifer în lumea astralã.

Lilith a devenit o femeie pământeană. Eternul feminin era reprezentat la babilonieni de zeiţa Iştar.

În lumea pământeană, dominată de influenţa luciferică, iniţiaţii din Babilon cunoşteau faptul că se va naşte dintr-o fecioară deci fără păcatul luciferic, mântuitorul speciei umane. În acest sens, în templul din Babilon, ca şi al lui Amon-Ra din Egipt, se aştepta naşterea acestui zeu.

În acest scop, la ultimul etaj al turnului Babel, se găsea un pat, unde o fecioară trebuia să urce de bună voie mânată de un delir sacru ca să petreacă o noapte în templu pentru a fi fecundată de zeul solar la sărbătoarea primăverii.

Herodot, scria în cartea sa că ultimul etaj al turnului Babel, se termina cu o capelă spaţioasă în care era un pat mare acopeirt cu o cuvertură lângă o masă de aur, nimeni nu avea voie să doarmă pe acest

pat, decât o femeie pe care o va alege numai Dumnezeu. La fel se afla şi în templul din Teba, în Egipt.

Iată că partenogeneza sau imaculata concepţiune, preocupa minţile preoţilor din Babilon şi din Teba, cu cinci secole înainte de naşterea lui Isus Hristos. Aceasta confirmă faptul că naşterea oamenilor pe pământ se face sub păcatul luciferic şi numai naşterea unui om fără act sexual, deci în afara păcatului strămoţesc va reda androginitatea omului astral. Aceasta înseamnă că iniţiaţii acestor civilizaţii cunoşteau cosmogonia ezoterică şi faptul că spiritele răzvrătite, au fost trimise pe planeta Pământ.

În cosmogonia ezoterică, occidentală Hristos este considerat regele spriltelor solare.

În momentul despărţirii Pământului de Soare, spiritele sublime denumite Virtuţi sau spiritele Formei, s-au retras pe astrul luminos care tocmai se eliberase de miezul opac. Aceste spirite s-au concentrat în aura Soarelui, iar Hristos este guvernatorul acestor spirite solare. Pământul născut avea să sufere influenţa unei puteri cosmice care în tradiţia iudeo-creştină, a fost denumită Lucifer, el fiind autorul nenorocirilor şi al pasiunilor oamenilor de pe pământ.

Această influenţă luciferică, a fost maximă în primele continente pe care a fost creat omul, adică în Lemuria şi Atlantida, dar în pofida răzvrătirii sale, Lucifer rămâne cel care a ajutat pe om, la dobândirea sinelui spiritual şi la manifestarea lui. Se ştie că în

civilizaţia din Atlantida deşi ajunsă la un stadiu foarte înaintat de dezvoltare se adoptase şi dezvoltase la maximum, cultul luciferic, Lucifer fiind reprezentat simbolic de un şarpe, aşa cum este descris şi în Biblie. Din cauza acestui cult, Dumnezeu i-a pedepsit pe atlanţi şi după primul diluviu, au murit 2 miliarde de oameni.

Este foarte important de reţinut că în civilizaţia incaşă şi mayaşă din America, se menţine credinţa în această zeitate denumită Quetzalcoatl, adică şarpele cu pene. El simbolizează pământul prin şarpe şi cerul prin pene, sugerând marele puteri ale zeului şi făcând referire şi la înfăţişarea lui. El a reprezentat pe singurul zeu care a coborât din al doulea cer, pentru a se amesteca în rândul oamenilor. Acest cult al şarpelui cu pene, pe care îl găsim la atlanţi a fost deci transmis acestor civilizaţii.

Prima civilizaţie în care reapare cultul şarpelui este cea — olmecă — popor care nu se ştie de unde a venit şi care reprezintă civilizaţia umană a spaţiului centro-american, care nu au învăţat de la nimeni acest cult, căci popoarele din această regiune, erau la început de civilizaţie, pe când această populaţie olmecă a creat o civilizaţie complexă.

Olmecii, situaţi în timp la începuturile civilizaţiei precolumbiene au ridicat piramide, temple, stele comemorative, folosea un sistem de numeraţie zecimală, cunoşteau calendarul pe care l-au lăsat moştenire civilizaţiei mayaşe.

La Venta, se găsesc patru capete uriaşe de peste 2 m înălţime şi cântărind peste 40 tone, altul se găseşte la San Lorenzo şi sugerează aspectul echipamentului unui aviator sau cosmonaut.

Mitul şarpelui cu pene, se găseşte şi la populaţia toltecă.

În anul 980 regele toltec Ce Acatl îşi adăuga la nume cuvântul Quetzalcuoatl, în intenţia de a impune şarpele cu pene, ca zeu suprem.

În Yucatan, şarpele cu pene, era venerat sub denumirea de Kukuklan.

În ceea ce priveşte pe Isus Hristos, cel mai înalt spirit dintre spiritele solare născut de Fecioara Maria prin partenogeneză, a trecut prin cele patru trepte de iniţiere în scurta sa viaţă pământeană, adică exact acele trepte de iniţiere descrise de Pitagora: pregătirea, purificarea, iluminarea şi vederea din înalt, sau schimbarea la faţă.

Să ne referim din nou la învierea lui Lazăr din morţi. Lazăr pe care Ioan în Evanghelia sa şi numai în Evanghelia sa, se face referire la el, este descris ca fratele Martei şi Mariei din Betania. Acest personaj este descris numai în actul învierii sale, după care el dispare, deşi el era foarte apropiat de Isus. Trebuie să facem referire şi la tradiţia Rozacruceană, care îl descrie pe Lazăr, ca fiind chiar apostolul Ioan ce a scris Evanghelia, care din modestie şi fără a face notă discordantă faţă de ceilalţi apostoli, nu şi-ar fi dezvăluit

persoana şi care corespunde celei de-a treia trepte a iniţierii.

În Egiptul Antic, iniţiatul adormit într-un somn letargic îşi petrecea trei zile, într-un sarcofag aşezat în templu, în care timp, corpul intra într-o moarte clinică, iar corpul astral desprins, călătorea în spaţiul astral.

La trezirea lui din acest somn iniţiatul călătorind cu spiritul său în lumea astrală, în lumea spiritelor, îşi amintea de această lume, în acest fel el devenea un adevărat iniţiat. S-ar considera deci că moartea clinică a lui Lazăr (apostolul Ioan) ar fi fost pregătită chiar de Isus.

În Evanghelie se scrie că Maria, s-ar fi trimis din Betania un sol către Isus, care predica în Galileia şi prin care îi spunea: „Doamne iată cel pe care-l iubeşti, este bolnav".

Dar Isus în loc să se grăbească, aşteaptă două zile şi le spune discipolilor săi: „Această boală nu este spre moarte, ci pentru slava lui Dumnezeu, ca prin ea, fiul lui Dumnezeu să se slăvească, Lazăr, prietenul nostru a adormit, dar merg să-l trezesc." Isus ştie dinainte ceea ce vrea şi ceea ce va face. Ajungând la mormânt, exact în momentul când trebuia să stea în letargie Lazăr, Isus a strigat „Lazăre vino afară". Cel ce s-a arătat, este un om transfigurat, cu fruntea senină, nu fantoma palidă ce poartă pe faţă umbra mormântului.

Pretinsul linţoliu era de fapt veşmântul de in al iniţiatului. Isus l-a preferat pe Ioan, să i-a contact cu

conştiinţa cosmică, cu eternitatea, pentru că pe acesta îl iubea cel mai mult.

Isus Hristos, păstra o învăţătură secretă pe care a prezentat-o doar apostolilor săi pe care i-a iniţiat în misterul împărăţiei cerurilor, iar dintre aceştia Petru, Iacob şi Ioan, vor fi singurii care vor asista ca martori la cea de-a patra treaptă a iniţierii, adică schimbarea la faţă de pe munte când el se dematerializează, transformându-se apoi într-o fantomă, odată cu apariţia fantomelor lui Moise şi Ilie şi apoi se rematerializează în om.

INFLUENŢA SPIRITELOR LUCIFERICE LUNARE, ASUPRA OAMENILOR PĂMÂNTENI

Se cunoaşte din cosmogonia exoterică, ca spiritele luciferice răzvrătite după ce au fost înfrânte în marea bătălie cerească au fost trimise de Dumnezeu pe Pământul Primitiv care era format din Luna şi Pământul actual, pedepsind aceste spirite luciferice care au dorit să cunoască femeia fizică şi dragostea carnală.

Divinitatea l-a creat pe omul fizic, pe actuala planetă Pământ, pentru ca prin întrupare în materie, să sufere şi prin această suferinţă să evolueze din punct de vedere spiritual şi să se elibereze astfel de păcatul luciferic, pentru a putea reveni în lumea spiritelor ce nu l-a urmat pe Lucifer.

Se poate pune întrebarea: numai pe actuala planetă Pământ a fost creat omul fizic sau şi pe Lună, căci în Pământul Primitiv din punct de vedere spiritual, erau ambele corpuri cereşti.

Deşi în momentul actual, se ştie precis că nu există oameni fizici pe Lună din cauza condiţiilor existente pe acest astru, care sunt potrivnice vieţii, nu este exclus ca în timpuri ancestrale, să fi existat oameni fizici pe Lună, dar odată cu răcirea interiorului Lunii, nu a mai fost posibilă perpetuarea vieţii.

Dacă a existat sau nu viaţă pe Lună, nu ştim, dar cu siguranţă pe acest astru, există oameni astrali şi aceste spirite nu pot fi decât tot spirite luciferice căci aceasta este proveniența lor şi dacă ele există, îşi exercită influenţa telepatică în mod permanent asupra oamenilor pământeni.

Această influenţă se exercită în special în aria reproducerii sexuale, în fond substratul păcatului strămoşesc, care se extinde şi la animale, nu numai asupra oamenilor.

La multe animale perioada poantei ovulare de care depinde posibilitatea procedurii, este sub dependenţa Lunii.

Naşterile sunt mai numeroase în perioada Lunii descendente decât a Lunii crescătoare cu un maximum imediat după Luna plină şi cu minimum către Luna nouă. Dar cel mai elocvent aspect al influenţei lunii, asupra femeii purtătoare a stihiei sexuale se referă la ciclul menstrual al ei, care este în stânsă legătură cu fazele Lunii, şi aceasta se răsfrânge asupra ovulaţiei când femeia poate să rămână gravidă, timpul ovulaţiei fiind strâns legat de evoluţia Lunii.

Se ştie că prevenirea sarcinii se poate realiza prin evitarea dragostei în perioada pontei ovualre, adică calendarul individual al activităţii sexuale al femeii, cu perioade permise şi nepermise ca metoda anticonceptională naturală, deşi această metodă nu este absolut sigură, căci după o abstinenţă, femeia poate avea ovulaţie în orice moment al ciclului său menstrual.

Influenţa Lunii asupra oamenilor, se exercită în mai multe domenii, astfel: tulburările de coagulare ale sângelui cu producerea de sângerări abundente, sunt mai frecvente în perioadele de Lună plină, în timp ce în perioadele de slabă activitate lunară, procesul este opus.

Astfel cercetările medicale ale americanului Edson Anrewvs de la universitatea din Florenţa, au dus la concluzia că în 82% din cei 500 de bolnavi operaţi cercetaţi, complicaţiile acestora prin hemoragii, au avut loc între primul şi al patrulea pătrar al lunii, cu maximum de frecvenţa în perioadele cu Lună plină.

Delictele de toate felurile, piromania, cleptomania, alcoolismul homicid şi bolile psihice, sunt mai frecvente când Luna este plină, indiferent dacă cerul este senin sau înourat.

Bolnavii cu dezechilibru mintal, sunt influenţaţi de modificarea câmpului magnetic al Pământului, datorită Lunii pline, prezentând crize mult mai frecvente (Leonard Ravitz).

Bolnavii de tuberculoză pulmonară prezintă cele mai frecvente decese, cu şapte zile înainte de Luna

plină, datorită creşterii P.H.-ului sanguin şi cantităţii de acid uric din sânge.

Bolile cronice, dau cele mai frecvente decese, în perioadele cu Lună plină.

Cine nu cunoaşte influenţa Lunii, asupra îndrăgostiţilor care se simt stimulaţi de lumina Lunii.

Influenţa Lunii asupra organismului feminin, se poate observă cel mai bine, dacă ne referim la ciclul menstrual al femeii, care are o durată de 28 de zile, adică exact cât este timpul de rotaţie şi revoluţie al Lunii, în jurul axei sale şi pe orbita sa în jurul Pământului.

Dar chiar nu au existat oameni fizici pe Lună? Nava Apollo 8 ajunsă la 361.000 km de pământ în drumul spre Lună a observat craterul Langrenus, care are un mic con central şi şase sau şapte terase plasate pe marginea sa. Aceste terase, sunt naturale sau sunt create de o civilizaţie lunară dispărută? S-au descoperit apoi obiecte care par să fi fost plasate acolo de fiinţe inteligente, aceste grupuri de obiecte sunt aşezate în modele geometrice şi par a fi aşezate de fiinţe inteligente.

De asemeni pe Lună există nişte stânci uriaşe ce par a fi construite de fiinţe dotate cu inteligenţă. Acestea au zeci de metri în înălţime fiind aşezate tot în figuri geometrice. Pentru ridicarea acestor stânci înalte de 40 m, civilizaţia lunară trebule să fi fost mult mai avansată decât cea pământească de astăzi.

În 1953 astronomul John O'Neill a observat existenţa pe Lună a unei structuri de forma unui pod, cu lungimea de 18 km, situată într-o zonă denumită Marea Crizelor, iar această structură, pare a fi artificială. S-a descoperit şi un fel de pistă, lungă de circa 300 m care porneşte din centrul Circului Picolomini şi mai ales imaginea stâncii sculptate cu forma unui cap de om ce există pe Lună.

Echipajul misiunii Apollo 14, a adus oare emenirii terestre însuşi chipul imortalizat al unei fiinţe inteligente, chip imortalizat în piatra unei stânci sculptate monumental?

În partea de vest a Mării Ploilor s-a observat un grup de culmi, două dintre ele au înfăţişarea unui copil în poziţie culcată, iar cealaltă are conturul unui cranium din care cauză ele se numesc chiar Copilul şi Craniu. Copilul are o lungime de 35 km iar Craniul, o lungime de 50 km. Chipul este similar tipologiei umane de pe pământ, cu ipoteza unui acelaşi cod genetic. Aceasta ar însemna confirmarea faptului că omul astral oriunde s-ar materializa în univers, fiind alcătuit de divinitate după acelaşi fel de alcătuire, adică chipul omului fizic ar fi acelaşi.

Straniile fenomene luminoase care se manifestă pe Lună, emisiile radioactive şi monumentele existente par să confirme existenţa unei civilizaţii lunare dispărute.

Dar de ce să fi dispărut aceste civilizaţii? Răspunsul ar fi unul fizic şi anume răcirea centrului Lunii sau un răspuns de ordin ocult adică acele spirite luciferice

ce s-ar fi încarnat pe Lună, o parte şi-au ispăşit purgatoriu şi au fost readuse de divinitate în categoria spiritelor „Pure" adică credincioase lui Dumnezeu, iar o altă parte ar fi fost trimise la întrupare pe planeta Pământ. Se cunoaşte din ştiinţa spirituală că ciclul existenţei omului cuprinde patru etape adică perioada Saturniană, perioada Solară, Lunară şi Pământeană.

Ipoteza unor spirite lunare este mult mai veche, astfel civilizaţiile evoluate din India, Grecia Antică şi Persia, considerau că după moartea fizică, spiritul omului desprins de corpul fizic, se duce în lumea spiritelor de pe Lună unde se odihneşte în aşteptarea unei noi reîncarnări.

În tradiţia iraniană sufletul mortului după ce trece puntea Cinvat, se duce pe Lună, la fel gândeau şi cei ce formau gnoza manicheeană.

Conform ipotezei lui Pitagora, pe Lună se află Câmpiile Elizee, unde se odihneau eroii şi cezarii.

La fel ca şi intradiţia Upanişadelor spiritul aşteaptă pe Lună o nouă reîncarnare, o întoarcere în circuitul lumii cosmice, astfel că Luna guvernează formarea organismelor dar şi descompunerea lor.

Plutarh spunea că omul cunoaşte două morţi: una pe pământ când trupul se separă de spirit şi redevine ţărână şi a doua pe Lună, sub auspiciile Persefonei, când spiritul se resoarbe în substanţa lunară, bineînţeles, substanţa aceasta se referă la lumea spiritelor luneare. El consideră că pe Lună, spiritul îşi trăieşte viaţa pământeană, prin amintirile ei.

Concepţia despre Lună ca reşedinţă a sufletelor morţilor, o găsim formulată iconografic şi la asiro-babilonieni, fenicieni, hitiţi, anatolieni şi care s-a transmis apoi şi în imperiul Roman.

Simbolul funerar al semilunei îl găsim în toată Europa.

Dacă am corela aceste idei cu doctrina exoterică occidentală, ce se referă la răscoala luciferică, ne reamintim că spiritele luciferice răzvrătite, au fost trimise de Dumnezeu pe Pământul Primitiv care era format din lumea spirituală a Pământului şi a Lunii. În acest caz ar fi plauzibilă concepţia că aceste spirite luciferice ce trăiesc pe pământ să se ducă după moarte pe Lună, căci aceasta făcea parte din Pământul Primitiv, concluzia se deduce de la sine, că pe ambele corpuri cereşti se află spirite luciferice.

Referitor la iertarea păcatului luciferic, prin mântuitorul Isus Hristos, trebuie să facem o deosebire între creştinismul sf. Pavel singurul apostol neiudaic şi creştinismul celorlalţi apostoli, care au fost evrei. Astfel creştinismul sf. Pavel are un caracter universal, spre deosebire de cel al apostolilor, care este iudaic. El spune că nu este necesară trecerea la iudaism pentru a se ajunge la creştinism şi este suficientă credinţa în mântuitorul Isus Hristos, singura pentru a ne mântui. Doctrina apostolilor consideră că însuşi venirea pe pământ a lui Isus Hristos, ne-a mântuit de păcatul strămoţesc, şi este suficient să ne botezăm în numele lui Isus Hristos ca să fim mântuiţi, sau altfel spus, cei

ce adoptă legea iudaică cuprinsă în Vechiul Testament şi apoi cred în Hristos, sunt iertaţi de păcatul strămoşesc. Spre deosebire de aceasta, creştinismul sf. Pavel, consideră că mântuirea omului este moartea şi învierea lui în Hristos.

În epistola către romani, Sf. Pavel spune următoarele: Hristos a murit pentru descătuşarea omului de păcatul luciferic, căci aşa cum se ştie, moartea a fost preţul pe care spiritul luciferic trebuie să-l plătească dorinţei lui de a trăi în materie, omul se poate mântui, după moarte şi când va renaşte în Hristos, trupul lui este sălaşul păcatelor, numai renăscând în lumea spirituală, în Hristos, păcatul este nimicit în trup.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Cititorii mei, îşi vor pune foarte multe întrebări. Cum se poate spune că toţi oamenii care trăiesc şi care au trăit pe pământ, reprezintă întruparea unor spirite luciferice, această idee poate fi privită ca o mare deziluzie sau ca o mare aberaţie.

Dar să reconstituim ideea cărţii şi să vedem unde este eroarea.

Doctrina ezoterică occidentală descrie marea bătălie cerească a îngerilor şi consecinţele ei. Astfel într-o fază foarte bine precizată a formării sistemului nostru solar, înainte ca Dumnezeu să creieze Pământul, evoluţia în lumea astrală în decurs de miliarde de ani, a dus la crearea de către Dumnezeu a oamenilor astrali, sub forma îngerilor făcându-le un corp eteric şi un corp astral, ambele corpuri de energie cu structură spaţială, specifice, ca două computere foarte dezvoltate.

Spiritele îngereşti pe care Dumnezeu le crea, nemijlocit, erau nemuritoare; ele erau dotate cu individualitate şi memorie, gândire, imaginaţie, voinţă şi inteligenţă şi nu aveau sex fiind deci androgine.

După desprinderea planetelor Marte şi Jupiter din Soare în această lume a îngerilor a avut loc răscoala celui mai luminat dintre îngeri, chiar cel ce ţinea tronul lui Dumnezeu, arhanghelul Lucifer, adică purtător de lumină.

Ce a dorit el? A dorit să cunoască plăcerile lumeşti, materiale, dragostea carnală dată de viaţa conjugală alături de femeie. În acest scop, el a şi prefigurat chipul femeii cu toate organele ei sexuale şi pe cele ale bărbatului, cu organele sexuale corespunzătoare.

Dorind să părăsească planul de creaţie al lui Dumnezeu, el şi-a creat o planetă fizică, pe care urma să-şi pună în aplicare, planul său propriu de creaţie.

Lucifer a fost înfrânt şi planeta sa, a fost distrusă, considerându-se că asteroizii, meteoriţii şi cometele de astăzi sunt resturi din această planetă, care ar fi avut un diametru de 2.700 km.

Dar Dumnezeu a creat planeta Pământ şi condiţii pentru ca aceste spirite dizidente, luciferice, să poată trăi în plan fizic, în materie, iar consecinţa a fost ca pentru această dorinţă a lor, această plăcere a dragostei carnale, să fie plătită prin moarte.

Dacă înainte de întrupare, spiritele îngerilor erau nemuritoare, coborârea în materie a acestor spirite, a adus cu ele moartea de care nici un om nu a fost şi nu va fi scutit.

Acesta este scopul creierii omului pe pământ, îndeplinindu-le dorinţa luciferică de a trăi şi înmulţi prin viaţă sexuată şi totdată aceasta este şi cauza morţii.

În materie, Dumnezeu l-a trimis pe om pentru a suferi, iar prin suferinţă aceste spirite încarnate să poată prin rugăminţi adresat divinităţii să fie iertate de acest păcat luciferic şi odată iertate după moarte, să fie readuse în rândul acelor îngeri, care au rămas credincioşi planului divin de creaţie al lui Dumnezeu, să fie deci scutit de o nouă reîncarnare şi de o nouă suferinţă fizică.

Este această doctrină contrară celor afirmate de Biblie şi de biserică?

Să reamintim deci, ce spun acestea şi să vedem unde este adevărul. Acestea recunosc această răscoală luciferică dar o extrapolează în alt plan, în Grădina Raiului, grădina Edenului, pe care o redau după legenda pomului cunoaşterii şi al vieţii ce se găseau în acea grădină şi din care era interzis lui Adam şi Eva să mănânce, din fructele lor. Dar diavolul, Lucifer materializat sub forma de şarpe, ispiteşte pe Eva să mănânce din fructul pomului cunoaşterii şi aceasta îl ademeneşte şi pe Adam să facă acelaşi lucru. Această

faptă a lor, a dus la blestemul lui Dumnezeu adresat lui Adam şi Eva şi în acelaşi timp şi Pământului. Din acest moment, toţi oamenii care se vor naşte prin viaţa sexuată, sunt purtători ai acestui păcat strămoşesc.

Totul este o legendă simbolică, căci răzvrătirea nu a avut loc pe pământ, acesta nici nu era creat de Dumnezeu în acel moment. Această răzvrătire a avut loc în lumea astrală, înainte de a apare chipul omului fizic, înainte de a fi creat de Dumnezeu omul fizic.

Pentru ce ar fi avut chip de bărbat şi de femeie trupurile fizice ale lui Adam şi Eva aflate pe pământ, conform Bibliei, decât pentru a se înmulţi prin viaţă conjugală.

Mai pregnantă se explică această idee în naşterea lui Iisus Hristos.

Păcatul luciferic, este cunoscut chiar de primii oameni creaţi pe pământ, aşa cum au descris iniţiaţii din Atlantida, şi că acest păcat se va şterge de divinitate, prin naşterea unui zeu, dintr-o fecioară ce nu va fi fecundată de către un bărbat prin viaţă conjugală ci printr-un proces de partenogeneză de către însuşi Duhul Sfânt.

Aceasta concepţie o găsim la mai toate civilizaţiile antice şi este suficient să ne amintim de previziunile profeţilor evrei, privind naşterea lui mesia. Dar chiar şi mai înainte de aceştia prin descrierile ce se desprind din construcţia interioară a Marii Piramide, se prevede

chiar ziua naşterii lui Hristos, nu numai luna, şi anul respectiv, date ce s-au dovedit a fi exacte.

În templul de Teba din Egiptul Antic, ca şi în templul lui Marduk, din Babilonul Antic, trebuia ca o Fecioară imaculată să fie cea care va da naştere unui mesia, care să mântuiească pe om de acest păcat strămoşesc. Fecundarea ei, făcându-se direct de divinitate, prin Duhul Sfânt.

Acest fapt se petrece în Izraelul lui Moise şi Abraham prin Fecioara Maria care pentru a fi cea care va da naştere mântuitorului Hristos prin Duhul Sfânt, a fost aleasă de divinitate pe când avea 14 ani şi urca treptele templului de pe muntele Carmel, alături de alte 11 tinere fecioare. Atunci s-a materializat îngerul Gabriel, care a luat-o de mână pe viitoarea Fecioară Maria şi a urcat-o în templu înaintea celorlalte fete.

Din acel moment, cea care va da naştere lui Mesia, era cunoscută, nu se cunoştea însă locul şi momentul. Aceasta se va petrece în Nazaret, iar naşterea mântuitorului a avut loc într-o iesle în Bethleem.

Cum s-a desfăşurat viaţa lui Hristos, se cunoaşte acum foarte bine, el a arătat puterea lui Dumnezeu şi a voinţei Sale, a spiritului în toate minunile sale, care nu fac decât să confirme această putere spirituală.

Biserica creştină care a luat naştere în ziua Rusaliilor adică în ziua cincizecimii, la cincizeci de zile după învierea lui Hristos, caută să educe oamenii

întrupaţi pe pământ, să se roage lui Dumnezeu, pentru iertarea păcatului Luciferic, datorită căruia a fost introdusă suferinţa în viaţa oamenilor şi moartea.

În acest scop, a fost creată de biserică şi taina botezului. Dar botezul nu este introdus de biserica creştină, după cum am arătat, această taină a botezului, era prezentă chiar pe timpul Atlantidei, căci iniţiaţii acelei civilizaţii luaseră contact cu conştiinţa cosmică şi aflaseră de acest păcat.

Aşadar, necesitatea botezului este cerută de existenţa păcatului luciferic şi menirea lui, este restaurarea chipului lui Dumnezeu şi maturizării lui prin asemănarea, pentru a cărei refacere s-a întrupat şi răstignit Hristos. Moştenirea acestui păcat de către toţi oamenii ce au descins din Adam şi Eva, este descrisă în Vechiul Testament, atunci când proorocul şi împăratul David spune: „Iată că întru fără de lege m-am zămislit, şi în păcate m-a născut maica mea" (Ps. 50:5) iar Iov, mărturiseşte şi el zicând „Cum ar putea fi curat, cel ce se naşte din femeie" (Iov 25), aşadar acestea au fost afirmate înainte de naşterea lui Hristos. Apostolul Pavel remarca de asemenea acest păcat prin cuvintele sale „Precum printr-un om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, aşa şi moartea a trecut la toţi oamenii prin acela în care toţi au păcătuit" (Rom. 5, 12).

Sfânta Scriptură, ne cheamă să ne botezăm fiecare dintre noi în numele lui Hristos, spre iertarea păcatelor noastre (Fapte 2, 38).

Biserica protestantă, merge mai departe, spunând că „prin păcatul strămoşesc chipul lui Dumnezeu în om a fost distrus de tot, adică a devenit asemenea unui buştean" (K. Barth).

Spre deosebire de această concepţie, biserica ortodoxă susţine că chipul lui Dumnezeu, s-a întunecat, s-a slăbit în facultăţile sale, dar nu s-a distrus. Dar chiar se poate afirma că simpla stropire cu apă, a catolicilor, sau scufundarea în apă a ortodoxilor în taina botezului, ne poate absolvi de păcatul strămoşesc?

Pentru aceasta este nevoie în primul rând de credinţa în Dumnezeu a celui botezat, dar în majoritatea cazurilor se botează copii, au ei o credinţă atunci când sunt botezaţi?

În afară de acest aspect, omul este botezat dar pe parcursul vieţii sale săvârşeşte nenumărate fapte dezaprobate de legea divină, crime, jafuri şi hoţii şi multe alte încălcări ale acestei legi. În acest caz, el rămâne totuşi iertat de păcatul strămoşesc pentru simplul fapt că s-a botezat?

Dar însuşi faptul că poartă un spirit luciferic, venit pe pământ pentru a procrea, prin acelaşi păcat luciferic, nu este suficient să-l considerăm tot purtător al acestui păcat?

Botezul ar produce unirea cu Hristos şi desfiinţarea păcatului originar al despărţirii de Dumnezeu, în această situaţie este desigur foarte necesar, sar nu şi suficient.

Hristos a propovăduit în lucrarea sa, Împărăţia lui Dumnezeu, pe care o va cunoaşte omul numai după moarte prin spiritul său nemuritor, atunci el va fi judecat atât de spiritele evoluate, angelice, cât şi de cele inferioare, luciferice şi după gradul lui de purificare, va fi iertat de acest păcat şi trecut în lumea dreptilor, sau nu va fi iertat şi va fi retrimis la o nouă reîncarnare, pentru noi încercări în materie şi la noi suferinţe.

Din acest motiv în viaţa noastră pământească atât de trecătoare trebuie să respectăm legile şi morala divină, să nu păcătuim nici cu fapta, nici cu gândul, căci aceste păcate sunt determinate de influenţe satanice.

Spiritul ca scânteie divină în om, are liberul arbitru lăsat de divinitate de a putea păcătui sau nu.

Să ne străduim să păcătuim cât mai puţin şi să ne rugăm cât mai mult lui Dumnezeu, să fim iertaţi că purtăm în noi aceste spirite luciferice, pentru a reuşi să evităm alte reîncarnări în materie şi în suferinţă şi să rămânem alături de spiritele pure, în conştiinţa cosmică.

La această împărăţie a făcut referire învăţătura lui Isus Hristos, atunci când el i-a spus lui Nicodim „Nu putem să cunoaştem împărăţia lui Dumnezeu, decât dacă ne naştem din nou, iar această naştere este cea spirituală care urmează după moartea noastră fizică".

Dacă apariţia omului în forma sa fizică este o consecinţă a dorinţei luciferice de a se bucura de bunurile lumeşti, Dumnezeu a creat omul preluând corpul eteric de la cel mai superior animal, pe care apoi l-a perfecţionat în mod specific speciei umane.

Toată dezvoltarea corpului fizic al omului, este determinată de informaţia energetică, a acestui corp eteric, la care concură pentru a fi format, cele şapte culori ale spectrului luminii solare.

Pentru fiecare organ, al corpului omenesc, este necesară o anumită culoare a acestui spectru.

Această forţă vitală a organismului, prezintă şi o polaritate, astfel jumătatea stângă a corpului este electromagnetic negativă, iar cea dreaptă este electromagnetic pozitivă, de asemenea jumătatea posterioară a corpului este pozitivă iar jumătatea anterioară este negativă. Aceste fluide eterice circula prin organismul uman, pe meridiane precise ele sunt absorbite din univers prin şapte centre de absorbţie eterică ce se află pe suprafaţa corpului, în puncte precise ce au fost descrise în cărţile anterioare şi care răspund la comanda subconştientului nostru, în mod instinctiv. Spre exemplu: meridianul posterior care este pozitiv şi corespunde energiei descrise de chinezi sub denumirea de yang se termină pe vălul palatin, adică în cerul gurii, iar cel anterior care este negativ şi cunoscut de

chinezi sub forma de energie yin, se termină pe vârful limbii.

În mod instinctiv, încă din viaţa intrauterină s-a observat că copilul închide acest circuit, pentru o mai bună funcţionare a lui, atingând în mod permanent cu vârful limbii, palatul palatin.

Dar acest instinct, se observă şi la adulţi. Se poate spune fără a greşi că, corpul fizic al omului se dezvoltă în strânsă independenţă de lumina solară, de spriitele ce formează cele şapte raze de culoare ale spectrului solar.

Perfecţionând corpul astral al animalului cel mai superior, Dumnezeu l-a creat pe cel uman şi a încorporat în el ceva ce nu există la animal şi anume Eul spiritual, care a venit în materie cu scopul de a dezvolta conştiinţa de sine, sinele spiritual.

Primul germene al Eului a pătruns în om, odată cu acceptarea păcatului luciferic, adică cu înmulţirea sexuată, până la acest stadiu, în lumea astrală în lumea îngerilor, omul astral se înmulţea prin sine însăşi prin influenţele spiritelor angelice. În acel stadiu nu exista nici boală şi nici moarte. Acestea au pătruns în omenire odată cu răzvrătirea luciferică.

Omul este deci format din patru elemente: corpul fizic, corpul eteric, corpul astral şi Eul spiritual, dar nu ca niste elemente separate ci din contră, foarte bine articulate.

Elementul cel mai vechi al omului, contrar la ceea ce s-ar crede, este corpul fizic.

Germenele său primitiv, îl găsim în epoca Saturniană, dar el nu trebuie confundat cu corpul fizic al omului de astăzi.

Aceste elemente ale corpului fizic de proveniență Saturniană sunt reprezentate de mineralele ce intră în alcătuirea corpului uman şi de căldura sa interioară, care în om este independentă de mediul înconjurător, căci ea nu se reglează după temperatura mediului ambiant, chiar într-un mediu rece, omul poartă în el sursa sa proprie de căldură.

Pe Saturn, omul era format numai din căldură, în a doua epocă, cea Solară, el capătă şi corpul eteric. În stadiul Lunar de dezvoltare al omului, apare corpul astral.

În stadiul Saturn starea de consştiinţă a omului era identică cu a unui mineral. În cel Solar identică cu a unei plante, iar pe Lună adăugându-i-se corpul astral, starea de conştiinţă a atins stadiul de conştiinţă-imagine.

Ulterior starea de conştiinţă a omului a evoluat în funcţie de lumina solară, alternând între zi şi noapte, în timpul zilei omul i-a contact cu exteriorul prin organele sale de simţ, iar seara, când Eul şi corpul astral părăsesc corpul fizic, şi pe cel eteric, el nu mai are organele de percepţie şi atunci totul în jurul său devine în întuneric.

În stadiul Saturnian nebuloasa spirituală s-a format din cele mai evoluate spirite, din Tronuri, care şi-au oferit propria lor substanţă, adică căldura.

Corpul eteric al omului, apare pe Soare prin revărsarea substanţei spiritelor Înţelepciunii, iar corpul astral care apare pe lună provine din revărsarea substanţei spiritelor Mişcării, numite şi Virtuţi.

Eul spiritual, care apare pe Pământ, provine din revărsarea substanţei spiritelor Formei sau Puterile, sau Elohimii, iar unul din spiritele Formei este Iehova descris în Biblie, care se uneşte cu spiritele Lunii şi rămâne pe Lună de unde îşi exercită influenţa asupra oamenilor.

Odată cu formarea omului fizic, în fiinţa sa se găsesc două entităţi distincte, una o formează corpul fizic care se bucură de plăcerile lumii materiale, de inspiraţie luciferică, şi care este pieritoare odată cu moartea noastră, a doua entitate şi cea mai importantă, adevărata noastră existenţă, o reprezintă Eul nostru spiritual, spiritul propriu zis, care deşi se găseşte închis în interiorul corpului fizic ca într-o închisoare, el nu moare odată cu moartea corpului fizic ci dimpotrivă, atunci are loc adevărata lui naştere, căci eliberându-se din închisoarea ce i-a format-o corpul fizic el se liberează şi pleacă în lumea spiritelor, trăind viaţa lui de spirit liber, păstrându-şi identitatea, conştiinţa de sine şi personalitatea lui.

În raport de faptele omului care l-au purtat în viaţa pământească el se va putea debarasa de păcatul luciferic în care a trăit şi va rămâne definitiv în conştiinţa cosmică alături de Dumnezeu, sau nu vor reuşi să se ridice din punct de vedere moral şi religios şi va trebui să revină la suferinţă într-un nou corp omenesc, prin reîncarnare.

Acest proces va fi necesar până când va reuşi să nu mai cedeze influenţelor luciferice pe care i le oferea viaţa pe pământ.

Las că concluzia ce se desprinde prin lecturarea acestor capitole ale cărţii să fie trasă de fiecare cititor în parte după puterea spirituală a fiecăruia în parte de a o putea elabora, conform gradului său de evoluţie spirituală.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. ABD-RU-SHIN, **Dans la Lumiere de la verite,** Editions Français du Graal, Strasbourg 1987 vol. 1, 2, 3
2. ALEXANDRIAN, **Istoria filozofiei oculte**, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1994
3. ARTUR E. POWELL, **Dublul eteric şi fenomenele conexe,** Ed. Recif, Bucureşti, 1992
4. APOSTOLESCU SANDA, traducere, **Manual de acupunctură chineză,** Ed. Medicală, 1982
5. ASIMOV I., **Civilizaţii extraterestre,** Ed. Politică 1983
6. ALECU UNGUREANU MARIA, **Viaţa sexuală şi căsătoria**, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1968
7. ALLEAU RENÈ, **Parapsyhologie et divination,** Enciclopedie de la Divination Ed. Tchou
8. AUERBACH LOYD, **Reîncarnarea,** Ed. Vivaldi, Bucureşti 1994
9. BADIU C. TEODORESCU-EXARCU, **Fiziologia şi fiziopatologia sistemului nervos,** Ed. Medicală, 1978
10. BĂLĂCEANU STOLNICI, **Anatomiştii în căutarea sufletului,** Ed. Albatros, Bucureşti, 1981

11. BĂLAN IOANIDIE, **Convorbiri duhovniceşti** Ed. Episcopia Romanilor şi Huşilor, Arta Grafică, Bucureşti, 1992 (91)
12. BARBOTHODAL, **Cartea tibetană a morţilor**, Ed. Arca, Arad
13. BERDIAEV NIKOLAI, **Sensul creaţiei**, Ed. Humanitas, Bucureşt, 1992
14. BIJEU GHE. **Chirurgia sistemul neuro-vegetativ**, Ed. Medicală, 1956.
15. BUDEANU CONSTANTIN, **Bioritmurile şi viaţa umană**, Ed. Cerna, 1992
16. BUHLER WALTHER, **Meditaţia, cale a cunoaşterii**, Ed. Sophia Arad, 1992
17. BRANDLER KARL, **Magnetismul, procedura dezvoltării mogniteior puteri spirituale în om**, traducere Herbert Egon
18. BRIA ION, **Isus Hristos**, Ed. Enciclopedia, Bucureşti, 1992
19. BRIAN INGLIS, **Enciclopedia fenomenelor para- normale**, Ed. Vlado, Bucureşti, 1993
20. BRIAN WEISS, **O mărturie a reîncarnării**, Ed. Lotus, BUcureşti, 1992
21. BRUNTON PAUL, **India secretă**, Ed. Forum, Trad. Henriette Yvonne Stahl
22. BRUNTON PAUL, **În căutarea supraeului**, Ed. Eşantion, Cluj, 1993
23. BROSSE JAQUES, **Maeştrii spirituali**, Ed. Albatros, Bucureşti 1992
24. CABUTA AL. HORIA, **Cartea tibetană a morţilor**, traducere din limba fr., Ed. Arca, Arad, 1992

25. CĂLUGĂR DUMITRU, **Şapte cărţi de religie**, Ed. Episcopia Romanului şi Huşilor, 1990
26. CELAN EUGEN, **Viaţa după pragul morţii**, Ed. Teora, Bucureşti, 1991
27. CHIA MANTAK, **Secretele taoiste ale iubirii**, Ed. Divia, Cluj-Napoca, 1991
28. CODREANU SORIN, **Visul profetic, premoniţia**, Ed. Artemis, 1994
29. COPĂCEANU EMANUEL, **Omul fiinţă cunoscută**, Ed. All, Bucureşti, 1994
30. CONSTANTIN DUMITRU, **Inteligenţa materiei**, Ed. Militară, Bucureşti, 1986
31 CULIANU I. PETRU, **Călătorii în lumea de dincolo**, Ed. Nemira, 1994
32. DANIEL CONSTANTIN, **Civilizaţia Asiro-Babiloniană**, Ed. Sport Turism, Bucureşti, 1981
33. DANIEL CONSTANTIN, **Civilizaţia Egiptului Antic**, Ed. Sport Turism, Bucureşti, 1976
34. DANIEL CONSTANTIN, **Civilizaţia feniciană**, Ed. Sport Turism, 1979
35. DESCHIMARU TBISEN, **Zen adevărat**, Ed. Axis Mundi, 1991
36. DEMETRESCU SCARLAT, **Din tainele vieţii şi ale universului**, Ed. Particulară, Bucureşti, 1939
37. DUMITRU LILIANA şi CRISTIAN, **Adevărul spiritual şi unele mistere ale ştiinţelor oculte**
38. DUMITRU MIRCEA, **Geriatrie**, Ed. Medicală, Bucureşti 1992
39. DRĂGĂNESCU MIHAI, **Informaţia materiei**, Ed. Academia Română, Bucureşti, 1990

40. DRĂGHICI ION, **Esenţa vieţii**, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1972
41. DRIMBA OVIDIU, **Istoria culturii şi civilizaţiilor**, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1990
42. DRIMER DOLPHI Şi AURA MATEI SĂVULESCU, **Speranţa pentru vârsta a treia**, Ed. Tehnică, Bucureşti 1991
43. DROGHIOIU GABRIEL, **Parapsihologia**, Ed. Agora, Iaşi, 1991
44. DELAVRANCEA BOGDAN, **Viaţa şi moartea în raţiunea universului**, Ed. Transundent, Braşov, 1991
45. DOROTHEE KOECHLIN DE BIZEMONT, **Universul lui Edgar Cayce**, Ed. Sagitarius, Iaşi, 1993
46. EARLE CAIRNS, **Creştinismul de-a lungul secolelor**, Ed. Dragostea lui Dumnezeu, Chişinău, 1994
47. EISENBERG JOSY, **O istorie a evreilor**, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993
48. ELIADE MIRCEA, **Arta de a muri**, Ed. Moldova, Iaşi, 1993
49. ELIADE MIRCEA şi ION CULIANU, **Dicţionar al religiilor**, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993
50. ELIADE MIRCEA, **Yoga**, Ed. Mariane, Craiova, 1991
51. ELIADE MIRCEA, **Profetism românesc**, Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990
52. ERICH VON DENIKEN, **Amintiri despre viitor**, Ed. Politică, 1970
53. ERNEST RENAN, **Viaţa lui Isus**, Ed. Crater, Bucureşti, 1990
54. EVDOKIMOV PAUL, **Vârstele vieţii spirituale**, Asociaţia Filantropică Cristina, 1991

55. FARCAŞ DAN, **De ce tac civilizaţiile extraterestre,** Ed. Albatros, Bucureşti 1983
56. FLAMARION CAMMILLE, **Mesaje de dincolo de moarte,** Ed. Alcris, Bucureşti, 1994
57. FONTANELE, **Istoria oracolelor. Convorbiri despre pluralitatea lumilor.** Ed. Moldova, Iaşi, 1993
58. FREUD SIGMUND, **Dincolo de principiul plăcerii,** Ed. Jurnalul literar, Bucureşti, 1992,
59. FRIGATOR FULVIU, **Spiritul în afara trupului,** Ed. Transpres, Sibiu, 1993
60. GENESCU MARIA, **Cartea egipteană a morţilor,** Ed. Sophia, Arad, 1993
61. GHELASE GHEORGHE, **Isihasm,** Ed. Axis Mundi, Bucureşti, 1992
62. GHEORGHIU V. A., **Hipnoza,** Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1979
63. GHEORGHIŢĂ A. FLORIAN, **Enigme în galaxii,** Ed. Junimea, Iaşi, 1988
64. GHIŢESCU T., **Chirurgul,** Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1970
65. GIOVANI PAPINI, **Viaţa lui Isus,** Ed. Ago-Temporis Chişinău
66. GLADIS LOBOS, **Numerologie magică,** Ed. Elit Comentator, 1993
67. GOETESCU ROALND, **Kabbala,** Ed. de Vest, Timişoara, 1992
68. HAŞDEU B, P., **Sic Cogito,** Ed. Evenimentul, 1990
69. HUXELEY, A., **Şi restul e tăcere,** Ed. Univers, Bucureşti, 1971
70. ILIESCU ELENA, **Mărturii despre nemurire,** Ed. Presa Naţională, Bucuresti, 1992

71. INOAN AURORA, **Cartea ştiinţelor oculte,** Ed. Tineretului, Bucureşti, 1992
72. ION ŢUGUI, **Vise, viziuni, profeţii, premoniţii,** Ed. Roza Vânturilor, 1992
73. IOSIF TON, **Credinţa adevărată,** Societatea Misionară Română, Bucureşti, 1991
74. JEAN PALOU, **Vrăjitoria,** Ed. de Vest, Colecţia Iniţieri, Timişoara, 1992
75. JUSTINIAN MARIUS, **Învăţăturile de credinţă creştină ortodoxă,** Ed. Institutul Biblic şi de misiune ortodoxă, Bucureşti, 1952
76. KAHAN NUBAR, **Treziţi-vă forţele bioenergetice,** Ed. Excelsior, Bucureşti, 1992
77. KENDRIK VAN LOON, **Istoria Bibliei,** Ed. Miiva, Bucureşti, 1991
78. KINGTERI, **Astrologie şi dragoste,** Ed. Moldova, Iaşi, 1993
79. KOLAKOWSKI LESZEK, **Religia,** Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993
80. LEBRUN MAGNY, **Medicine, du ciel, Medecine de la Tere**
81. LIEKENS PAUL, **Reîncarnarea, sensul existenţei şi al vieţii,** Ed. Roza Vânturilor, 1992
82. LOBSANG RAMPA, **Les secrets de l'aura,** Editions J'ai Lu, Paris, 1965
83. MACOVSKI EUGEN, **Natura şi structura materiei vii,** Ed. Academiei, Bucureşti, 1972
84. MATEI C. HORIA, **Civilizaţia lumii antice,** Ed. Eminescu, 1983

85. MĂNDIŢA NICODIM, **Calea sufletelor în veşnicie sau cele 24 de vămi ale văzduhului**
86. MEHMED ALI EKREM, **Civilizaţia turcă**, Ed. Sport Turism, Bucureşti 1991
87. MILCU ŞT. şi MADELEINE MAICANESCU, **Andrologie clinică**, Ed. Academiei, Bucureşti, 1970
88. MOODY RAYMOND, **Viaţa după viaţă**, Ed. Larry-Cart, Bucureşti, 1994
89. MORARU I. şi ANTOHI ST., **Introducere în genetica moleculară**, Ed. Medicală, Bucureşti, 1975
90. MORARU VALENTIN, **Qvo Vadis Homo?**, Ed. Consi,Craiova, 1994
91. MORRIS HENRY, **Creaţionismul ştiinţific**, Ed. Societatea Misionară Română, Bucureşti, 1992
92. NEGUREANU CRISTIAN, **Lumi paralele**, Ed. Siti, Bucureşti, 1991
93. NICOLAE CONSTANTIN, **Cult practic de ştiinţe oculte**, Ed. Biroul de studii psihice, Bârlad, 1929
94. KANT IMMANUEL, **Religia şi limitele raţiunii**, Ed. Agora, Iaşi, 1992
95. KRASIMIRA STOIANOVA, **Vanga**, Ed. Star-Trafic, Craiova, 1992
96. OATEN W. ERNEST, **Amintirile unui medium**, Ed. Cugetarea, Bucureşti, 1945
97. OPARIN A. I., **Originea vieţii pe pământ**, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1960
98. OPRIŞ TUDOR, **Bios**, Ed. Albatros, Bucureşti, 1992
99. PALAZZOLI M., **L'Impuissance sexuelle chez l'homme**, Ed. Masson, Paris, 1938

100. PAUL LUDWIC LANDSBERG, **Eseu despre experienţa morţii,** Ed. Humanitas, Bucureşti 1992
101. PIAGET JEAN, **Biologie şi cunoaştere,** Ed. Dacia, 1971
102. POPOVICI L., **Visul,** Ed. Dacia, Cluj, 1978
103. POPRA E.A., **Am întâlnit animale cu obiceiuri curioase,** Ed. Dacia, 1978
104. PREDESCU V., **Psihiatria,** Ed. Medicală, Bucureşti, 1976
105. PRENTICE MULFORD, **În zarea nemuririi,** Ed. Lotus, Bucureşti, 1992
106. PĂTRUŢ ADRIAN, **De la normal la paranormal,** Ed. Dacia, Cluj- Napoca, 1993
107. RAICU P. şi colab., **Celula,** Ed. Academiei, 1972
108. RAMON ADAM, **Metafizica,** Ed. Emet Oradea, 1994
109. REGIS EVARIST NUC, **Descoperirea Tibetului,** Ed. Deceneus, Piteşti, 1993
110. REPCIUC E. IAGNOV Z. RUSU G., **Anatomia omului, viscere,** Ed. Medicală, Bucureşti, 1958
111. ROMACHAVAKA YOG, **Viaţa dincolo de moarte,** Colecţia Lotus, Bucureşti, 1991
112. RYZL MILAN, **Moartea şi ce urmează după ea,** Ed. Saeculum şi Ed. Vestal, Bucureşti, 1994
113. RYZL MILAN, **Miracolele Biblice,** Ed. Saeculum şi Ed. Vestal, Bucureşti, 1993
114. SAGAN CARL, **Creierul lui Broca,** Ed. Politică, Bucureşti
115. SAGER O. şi colab., **Formaţiunea reticulară,** Ed. Academiei, Bucureşti, 1965

116. SĂHLEANU V., **Concepţii despre om în medicina contemporană**, Ed. Dacia, Cluj Napoca, 1976
117. SĂHLEANU B., **Ştiinţa şi filozofia informaţiei**, Ed. Politică, Bucureşti, 1972
118. SĂHLEANU B., — MACAVEI E., **Vita sexualis**, Ed. Enciclopedică română, Bucureşti, 1972
119. SCHURE EDUARD, **Evoluţia Divină**, Ed. Princeps, Iaşi, 1994
120. SCHURE EDUARD, **Sanctuarele Orientului**, Ed. Princeps, Iaşi, 1994
121. SCHMEMAN S., **Din apă şi din duh**, Ed. Symbol 1992
122. SCHMIT ERNEST, **Special Reincarnation**, Editions Françaises du Grla, Strasbourg, 1991
123. SCHROADER LYNN — OSTRANDER SHEILA, **Cercetări de parapsihologie**, Ed. Robert Laffont, Paris, 1973
124. SCHRODINGER ERWIN, **Ce este viaţa? Spirit şi materie**, Ed. Politică, Bucureşti, 1980
125. SCHURI EDWARD, **Marii Iniţiaţi**, Ed. Lotus, 1994
126. SCHWARTZ F., **Forţa destinului**, Casa Herald, Bucureşti, 1993
127. SCOTT CYRIL, **Ocultismul modern**, Ed. Princeps. Bucureşti, 1993
128. SELYE H., **Ştiinţa şi viaţa**, Ed. Politică, Bucureşti 1984
129. SIMU OCTAVIAN, **Civilizaţia japoneză tradiţională**, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984
130. SOULIER JEAN PIERRE, **Enigma vieţii**, Ed. Medicală, Bucuresti. 1982

131. SPINOZA BARUCH, **Despre Dumnezeu**, Ed. Antet-press, Bucureşti, 1991
132. STAN ALEXANDRU şi RUS REMUS, **Istoria religiilor**, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti. 1991
133. STAR ELY, **Misterele Horoscopului egiptean**, Ed. Orizonturi, 1993
134. STEINER RUDOLF, **Creştinismul ca fapt mistic şi Misteriile Antichităţii**, Ed. Humanitas, Bucureşti 1993
135. STEINER RUDOLF, **Introducere în cunoaşterea suprasensibilă**, Ed. Arhetip. 1993
136. STEINER RUDOLF, **Reîncarnarea şi Karma**, Ed. Princeps, Iaşi, 1993
137. STEINER, RUDOLF, **Ştiinţa ocultă**, Ed. Princeps, Iaşi, 1991
138. STEINER RUDOLF, **Ştiinţa spirituală, evoluţia vieţii şi a lumii**, Ed. Rustania, Timişoara.
139. STEINER RUDOLF, **Treptele iniţierii**, Ed. Princeps, Iaşi, 1992
140. STEINER RUDOLF, **Înnoirea artei pedagogico-didactice prin ştiinţa spirituală**, traducere din limba germană, Bucureşti, 1981.
141. STEINPACH RICHARD, **Comment se fait-il que nous vivions après la mort et quel sens a la vie?**, Editions Française du Graal, Strasbourg, 1987
142. STEINPACH RICHARD, **Des rapports cachés conditionnent notre vie terrestre**
143. STOIANOVA KRASIMIRA, **Vanga**, Ed. Star Trafic, Craiova, 1992

144. STOICA T., **Sexologie**, Ed. Medicală, Bucureşti 1972
145. ŞERBAN MIHAI, **Semeni întru raţiune**, Ed. Dacia, Cluj, 1982
146. ŞERDAKOV V.N., **Iluzia binelui, valorile morale şi credinţa religioasă**, Ed. Politică, Bucureşti, 1988
147. ŞTEFĂNESCU AL. N., **Adevărul şi ştiinţele secrete**, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1928
148. ŞTEFĂNESCU TRAIAN, **Viaţa, înaintea Vieţii**, Ed. Timpuri, Bucureşti, 1991
149. THODAL BARDO, **Cartea tibetană a morţilor**, Ed. Arca, Arad, 1992
150. TODORAN I şi ŢĂRANU E., **În căutarea vieţii pe alte planete**, Ed. Dacia, Cluj, 1983
151. TOFFLER A., **Şocul viitorului**, Ed. Politică, Bucureşti, 1973
152. TOKAREV S.A., **Religia în istoria popoarelor**, Ed. Politică, Bucureşti, 1973
153. ŢUŢEA PETRE, **Bătrâneţea şi alte texte filosofice**, Ed. Nitrul Românesc, Bucureşti, 1992
154. VOIVOZEANU DIANA, **Dialoguri cu entităţi din invizibil**, Ed. Abeona, Bucureşti, 1993
155. WALKER DAEL, **Cartea cristalelor**. Cristale care vindecă, Ed. Sagitarius, Iaşi, 1994
156. WATCH TOWER BIBLE AND NEW YORK, **Cum a apărut viaţa, prin evoluţie sau prin creaţie?**, New York, 1987
157. WATSON D. JAMES, **Biologia moleculară a genei**, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1986

158. WATSON LYALL, **Moartea ca linie a vieţii**, Ed. Humanitas, Bucureşti 1993
159. WELKER DAEL, **Cristalul această fiinţă vie**, traducere, Bucureşti, 1991
160. W. SCOTT-ELLIOT, **Mărirea şi decăderea Atlantidei**, Ed. Călin, Bucureşti, 1994

CUPRINS

Cuvânt introductiv 5
Marea bătălie cerească şi sensul creaţiei 7
Cosmogonia ezoterică 29
Naşterea omului — reper în evoluţia materiei vii 46
Filozofia durerii, algofilia, plăcerea durerii şi stigmatizările 70
Algofilia sau plăcerea durerii 76
Stigmatizarea 86
Misterul continentelor dispărute — Lemuria şi Atlantida — 91
Evoluţia omului şi omul viitorului 114
Rasele umane şi evoluţia lor istorică 154
Păcatul strămoşesc descris de Biblie 165
Ciclul evolutiv al reîncarnărilor. Apariţia şi dispariţia civilizaţiilor, consecinţă a păcatului strămoşesc. . 176
Influenţa spiritelor luciferice lunare, asupra oamenilor pământeni 189
Cuvânt de încheiere 197
Bibliografie selectivă 211

CĂRŢI APĂRUTE
DE ACELAŞI AUTOR:

- ENIGMA VIEŢII ŞI A MORŢII
- SUFLET ŞI SPIRIT — REÎNCARNAREA
- DESTINUL OMULUI
- ENERGIA SPIRITUALĂ
  CHEIA UNIVERSULUI

Sunt oamenii de pe pământ cu toții spirite luciferice? Ne reîncarnăm conform Karmei fiecăruia, tocmai pentru a ne putea elibera de păcatul strămoșesc?

Rămânem spirite luciferice, atât timp cât va dăinui planeta noastră?

A reușit Hristos prin nașterea Sa, în afara păcatului luciferic, prin moartea și învierea Sa, să ne mântuiască de acest păcat?

Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEȘTI

ISBN: 973-97162-1-0

Lei 3500

COLECȚIA

RELIGIA SPIRITULUI